

ЛОРА КЕЙ

СИЛНО УПОРСТВО

Част 4 от „Хард Инк“

Превод от английски: Димитрия Петрова, 2017

chitanka.info

ГЛАВА 1

Складът бе изоставена черупка. Беше празен от толкова отдавна, че части от покрива бяха пропаднали, повечето от прозорците бяха изчезнали, а природата бе започнала да превзема бетона и цимента чрез зеленината, която беше пустила корени в пукнатините на сградата. Доказателство за устойчивостта на живота, дори при най-лошите обстоятелства.

По-голямата част от живота на Бекет Мърда бе доказателство за това.

Свистенето на ранния сутрешен вятър, далечните звуци от автомобилния трафик на Балтимор и сирените на корабите бяха единствените шумове, които достигаха до онова, което беше останало от четвъртия етаж и това устройваше Бекет, защото височината, спокойствието и уединението го превръщаха в идеалното място, откъдето да защитава това, на което държеше най-много.

Неговите приятели.

Братята му.

Шансът му за изкупление.

Приведен до счупен прозорец, Бекет разполагаше с перфектен изглед към студиото за татуировки „Хард Инк“, неговия временен дом през последните две седмици и половина. Или най-малко, това бе идеалното място, откъдето да види какво е останало от него. Г-образната сграда от червени тухли се намиреше на срещуположния ъгъл на кръстовището. Само няколко дни по-рано централната част на дългата ѝ страна бе срината с любезното съдействие на враговете му. Атаката на зазоряване бе отнела живота на трима добри мъже. Три бе адски много.

С настъпването на утрото Бекет огледа района на 180 градуса от ляво надясно, погледът му последователно преминаваше от празните пътища, които водеха до кръстовището на „Хард Инк“, самата сграда на студиото, до околните сгради — всичко бе празно точно като тази, където се намиреше, с изключение на „Хард Инк“. За щастие, частта, в

която живееше тяхната група не бе претърпяла особени поражения по време на нападението, така че не им се налагаше да местят щаба си.

Бекет повтори огледа през мощен бинокъл, който му помагаше да улови подробности, които иначе би могъл да пропусне, предвид загубата на част от остротата на зрението си в дясното око, получена след експлозия на граната преди малко повече от година. С лявото око имаше напълно нормално 20/20 зрение, но шрапнел беше намалил зрението му до 20/160 на дясното. Увреждането в това око бе дяволски близо до слепота и заради това му беше доста трудно да вижда надалеч.

Експлозията бе сложила началото на цялата прецакана ситуация, която го бе довела до положението да седи в тази адска дупка цяла нощ. Отрядът на Бекет от специалните части в армията бе попаднал в засада при контролно-пропускателен пункт в Афганистан, където бяха убити командирът им и шестима други членове на екипа. Заедно с него, четиримата оцелели — най-добрият му приятел Дерек „Марз“ ДиМарзио, вторият по ранг Ник Рикси, Шейн МакКалън и Едуард „Изи“ Кантрел — се бяха борили със зъби и нокти да се измъкнат живи само за да се окажат обвинени за смъртта на другарите си и в неизпълнение на дълга си и да бъдат уволнени от армията без почести, принудени да подпишат договор за поверителност, който гарантираше, че никога няма да си отворят устите, за да се опитат да изчистят имената си.

Сега го правеха, така или иначе. Това бе единствената им възможност.

Забеляза движение по протежение на далечната страна на „Хард Инк“.

Бекет се концентрира и видя как Катрин Рикси спира на ъгъла, преди да притича от другата страна на пътя към сенките на отсрещната сграда. Оттам по-малката сестра на Ник продължи плътно покрай стената, като отново се стрелна от другата страна на пътя, а след това изчезна от погледа му, тъй като влезе в склада, където бе скрит той. Около минута бързото топуркане на стъпките ѝ отекваше по стълбището.

Беше почти шест часа сутринта, което означаваше, че смяната му в скривалището за снайпериста приключваше. Кат щеше да го освободи.

Само че това бе може би единственият начин, по който Кат Рикси щеше да го освободи. Тя имаше впечатляващата способност да влиза под кожата му и да го вбесява. И всеки един от съекипниците му можеше да го потвърди от първа ръка. Сред елитните агенти животи и мисии зависеха от способността да признаваш и да смекчаваш слабостите си. А това означаваше Бекет да признае, че нещо в Кат го разсейваше, дразнеше го, караше го да... чувства.

Нещо, в което той нямаше много опит. Не и от години.

Стъпките ѝ приближаваха, звукът от стълбището се усилваше и сърцето му заблъска в лудешки ритъм. Нещо в нея го изкарваше извън релси. Направо се вбесяваше, защото тази жена бе по-малката сестра на един от най-добрите му приятели. Нито една част от това, което правеше тук не включваше...

— Хей, Тригър. Можеш да тръгваш — каза тя, когато влезе в голямата стая зад него.

Мамка му, нов прякор! Непрестанно го дъвчеше с малките си сладки прякорчета от първия ден, в който се запознаха. Сякаш бе негова вината, че я бе заловил да се навърта около „Хард Инк“ неканена и бе извадил пистолета си срещу нея. Времената бяха такива и тя беше късметлийка, че само това бе направил. Той не отмести поглед от прозореца, затова тя не можеше да види раздражението, което вероятно бе изписано на лицето му.

— Ехоо? — обади се отново тя, стоейки точно зад него.

Без да бърза, той свали бинокъла и бавно се обърна към нея. Наложил му се да положи доста усилия, за да не реагира на това колко шибано секси изглеждаше тя.

Катрин Рикси беше красавица с ангелско лице и мръсна уста, остър зелен поглед и извивки, които сякаш нямаха край. Ръцете почти го боляха от желанието да ги зарови в гъстата ѝ кестенява коса всеки път, когато я видеше. Докато я наблюдаваше как уверено и вещо борави с пистолет, се втвърди като скала. Фактът, че очевидно беше несравним прокурор, бе просто черешката върху нейната 158-сантиметрова торта. Ум, тяло, красота — Кат притежаваше всичко. Жалко, че го подлудяваше.

Тя размаха ръка пред лицето му и той отмести поглед.

— Спиш ли там, Бързак? Трябваше да ми пишеш. Щях да дойда по-рано.

Каквото и да правиш, не мисли за това как тя свършва.

Исусе!

Бекет прибра оръжието си в кобура на кръста си, стана от пода и преглътна изпълнените с намеци отговори, които прелитаха през ума му.

— Всичко беше под контрол.

— Добре е да го знам — каза тя, като скръсти ръце и се усмихна самодоволно.

Бекет усети как извива вежда въпросително, преди да се сети да смекчи изражението си.

— Проблем ли има? — попита той и пристъпи точно пред нея.

Тя беше толкова ниска, че той се извисяваше над нея и я принуди да наклони главата си назад, за да срещне погледа му. И по дяволите, миришеше страхотно — на топла, сладка ванилия. В устата му се събра слюнка, слабините му се стегнаха, а нервите му се опънаха. Мамка му!

— Пич, не аз имам проблем.

Зелените ѝ очи светнаха развеселено.

Когато я прикова с поглед, Бекет се опита да не се възхити на начина, по който кръстосаните ѝ ръце повдигаха хълмчетата на гърдите ѝ под прилепналата черна блуза с дълъг ръкав. Тази жена беше Рикси, което означаваше, че сарказмът е кодиран в ДНК-то ѝ. Бекет имаше почти десетгодишен опит с най-големия ѝ брат, за да разбере, че това е вярно. Нямахше начин да ѝ даде удовлетворение като ѝ отговори. Поклати глава и я заобиколи.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — каза тя.

Той надникна през рамо и видя как тя се навежда и пропълзява до прозореца. Грабна пистолет от един от саковете на пода и провери дали е зареден. Бързите ѝ движения разкриваха самоувереност и опит — все качества, които Бекет смяташе за секси.

И все пак, въпреки очевидната ѝ компетентност с оръжията — Ник бе свършил дяволски добра работа, като се бе уверил, че дребничката му малка сестра ще може да се грижи за себе си — да бъде тук сама за целодневна смяна не му се струваше редно. Откакто „Хард Инк“ бе атакуван, всеки, който имаше опит с оръжия, поемаше смени на единия от двата наблюдателни поста, които бяха създали, и Катрин бе повече от заслужила правото си да помогне със задачата.

Още повече че точно сега се нуждаеха от всяка помощ, с която разполагаха — включително Катрин. Но враговете на екипа бяха отлично обучени, извънредно смъртоносни наемници, които нямаха скрупули, когато прикриваха следите си, без значение какво или кого отстраняваха. И когато се отнасяше за Катрин, това караше Бекет... да се тревожи.

В края на краищата тя бе сестра на Ник. И точно както останалата част от екипа, Ник бе загубил достатъчно.

И това бе всичко. Точно така. *Мамка му!*

— Пази се! — нареди Бекет сърдито.

Катрин погледна през рамо към него и извъртя очи.

— Да, това е смисълът на цялото нещо — каза тя и посочи оръжията, амунициите, комуникационните устройства, зелените спални чували и стековете бутилирана вода и храна, струпани зад ъгъла до прозореца. Когато Бекет не отговори, младата жена поклати глава и отново погледна навън.

— Казваш ли това на Ник и момчетата, когато се сменят?

Не, не го правеше. И ако го признаеше, това щеше да го накара да изглежда или като шовинистки задник, или евентуално щеше да разкрие адски много за лудостта, които тя предизвикваше у него. Затова той се насочи към стълбището и пое надолу.

Като се имаха предвид силата и ресурсите на враговете му, спаринг с Катрин Рикси беше последното нещо, за което имаше нужда да хаби енергия.

— Така си и мислех — каза Кат.

Поглеждайки отново назад към стълбите, тя осъзна, че е сама. При положение че проклетият Бекет Мърда бе толкова огромен, как, по дяволите, не го чу да си тръгва?

Проклетите мъже от специалните части. Брат й Ник притежаваше същата способност. Понякога я стряскаше до смърт. Слава богу, това не се отнасяше за средния им брат Джеръми. През повечето време Джер разпръскваше весело настроение, което можеше да се усети от километър разстояние.

Кат се усмихна при мисълта, като се настани в удобна позиция и насочи вниманието си обратно към гледката през прозореца. Улиците

бяха зловещо тихи и това не беше случайно. Въпреки че братята ѝ бяха закупили сграда в запуснатата и частично изоставена стара индустриална зона на Балтимор, истинското обяснение за този призрачен град, към който гледаше в момента, бе поредица от блокади на полицията, които съюзник на Ник някак си бе организирал. Кат се опитваше да стои далеч от спецификата, тъй като не искаше да знае подробности, в случай че преминеха границите на законното.

Което беше почти сигурно. Младата жена бе дошла да посети братята си в „Хард Инк“ преди пет дни и почти през цялото време, откакто беше тук, се разкъсваше между желанието да им помогне с тази луда ситуация и откачането поради противозаконния характер на това, което вършеха. Не че момчетата нямаха право да се защитят и да направят всичко необходимо, за да изчистят имената си, но Кат бе станала адвокат с причина. Докато растяха, Ник бе този, който поемаше рисковете и бе зарязал колежа няколко седмици след като бе започнал последната си година, за да се присъедини към армията. Джеръми бе артистът, който нарушаваше правилата. А Кат бе тази, която спазваше правилата.

Подобно на отмятането на точки по списък, тя бе изкарвала само шестици, докато беше в училище, стана президент на всичките си клубове, влезе в най-добрите колежи и си скъса задника от работа, за да стане главен редактор на научното списание по право. Още в гимназията знаеше, че иска да работи в законодателството, защото законът представляваше правосъдието, обществения ред и правдата. Тези идеали ѝ бяха проговорили, бяха я привлекли към кариера, която водеше благородна битка.

След четири години работа в Министерството на правосъдието Кат все още вярваше, че това е, което тя и добрите хора, с които работеше, се опитват да направят. Проблемът бе, че понякога съществуваше огромна пропаст между това, което се опитваха да направят и това, което законът им позволяваше да постигнат. И тя никога не бе осъзнавала колко всепоглъщаща ще бъде кариерата ѝ. Дванадесетчасов работен ден на бюро бе обичайната ѝ норма.

Кат огледа порутения квартал от другата страна на прозореца. Балтимор може и да бе само на около петдесет километра от Вашингтон, но точно сега тя се чувстваше сякаш е на около един милион мили от това бюро.

Там долу, улицата до „Хард Инк“ бе буквално блокирана от купчината отломки, които се бяха плъзнали към пътя, когато част от сградата се бе срутила рано сутринта в неделя. Само гледката към камарата тухли, цимент, усукани греди и счупени стъкла накара сърцето ѝ да препусне, защото беше на покрива на тази сграда, когато тя се срути. Кат, братята ѝ и още няколко души. В съзнанието си видя как покривът пропада под краката на Джеръми. Той и други двама мъже паднаха и тя изкрещя. Тогава Ник се озова там, сграбчи ръката на брат им и го издърпа от дупката.

Дъхът на Кат секна и тя примигна, за да прогони паренето, което изгаряше очите ѝ. Картината на пропадането на Джер и мисълта, че можеше да го изгуби, преследваше сънищата ѝ всяка вечер оттогава. Защото можеше да изгуби Джеръми.

Това я караше да се радва, че най-големият ѝ брат бе прекарал години в специалните части и знаеше какво да прави, по дяволите, защото тя не можеше да загуби братята си. А като се имаше предвид невероятно откачената ситуация, с която се бе сблъскала след пристигането си в „Хард Инк“, младата жена бе напълно наясно, че имаше такава възможност, тъй като Ник и Джеръми бяха в много сериозна опасност.

Всичко водеше началото си от борбата на екипа на Ник да възстанови честта си срещу могъщи и не особено познати врагове. Борба, в която очевидно бе заложено толкова много, че сградата на братята ѝ бе атакувана от въоръжени войници, разполагащи с гранатомет. *Шибан* гранатомет!

И ако това не бе достатъчно, мъжете, срещу които най-вероятно се бореха — навярно същите, дето ги нападнаха — бяха в основата на редица разследвания, върху които работеше офисът ѝ през последните девет месеца.

Това беше нещо, в което се бе убедила едва през последните двайсет и четири часа, след като отрядът на Ник се захвана да проучва скрити от понастоящем починалия им военен командир документи, които започнаха да хвърлят светлина върху това, срещу какво — или кого — бяха изправени. Кат се радваше на няколкото часа усамотение днес, защото мозъкът ѝ бе една противоречива бъркотия. Трябваше ли запази професионалната си етика и да защити поверителността на разследването си, като държи устата си затворена? Или да каже на Ник

и неговият екип точно какво правят в офиса ѝ и да сподели информацията, с която разполага, за да им помогне?

Беше си обещала да реши днес, докато имаше време да помисли.

Смяташе, че идването, за да види големите си братя ще бъде релаксиращо бягство, както обикновено, такова, което ще я отвлече от собствените ѝ проблеми, а именно — Коул, бившето ѝ гадже, което не успяваше да си набие в тъпата глава, че окончателно е приключила с него.

Долу тя видя Бекет да пресича от другата страна на улицата между сградите. С тези мускули, квадратна челюст и бездънни сини очи, мъжът бе олицетворение на чиста сурова мъжественост. Тялото ѝ не можеше да е в близост до неговото, без да реагира на някакво фундаментално хормонално ниво. Сърцето ѝ препускаше. Зърната ѝ се втвърдяваха. Стомахът ѝ се свиваше.

Преди да изчезне зад ъгъла на сградата на „Хард Инк“, той хвърли поглед през рамо и погледна нагоре. Кат беше сто процента сигурна, че взорът му се приземи върху нея, макар да беше почти скрита зад тухлите на стария склад. Сигурна бе, защото тялото ѝ настръхна от внезапно усещане. Секунда по-късно вече го нямаше.

Кат извъртя очи. Беше направо нелепо да реагира така на мъж, чиято любима форма за комуникация бе ръмженето, който бе превърнал в свой навик това, да не ѝ обръща внимание, когато говори с него, и който бе извадил пистолет насреща ѝ, без дори да си направи труда да я попита за името ѝ. Не можеше да забрави това.

Както и да е. Най-вероятно я привличаше, защото бе така различен от мъжете, с които обикновено прекарваше времето си. Докато колегите ѝ в правосъдието бяха сериозни, костюмирани и прикрити, Бекет излъчваше енергия, която тя не разбираше напълно. Последното със сигурност нямаше нищо общо с това как говори или действа, защото той говореше малко, а емоция показваше дори още по-малко. Може би беше заради цялата тази овладяна сила, защото Кат не се съмняваше, че този мъж може да причини сериозни щети с голи ръце.

Което, като се имаше предвид начина, по който изглеждаха бицепсите ѝ точно сега, може би не бе най-приятната мисъл, нали? Защото в петък сутринта, когато бе слязла в гаража на сградата, където живееше, за да тръгне към работа, Коул я бе причакал... някъде. В

един момент едва крепеше вещите си и плъзгаше ключовете си в ключалката на вратата, а в следващия някой сграбчи ръцете ѝ в гръб и я блъсна срещу студената бетонна стена близо до капака на колата ѝ. Беше я хванал толкова неподготвена, че дори не бе успяла да извика преди тялото ѝ да бъде приклещено между стената и нападателя ѝ, който притисна ерекцията си в задника ѝ.

Боже, липсваше ми, скъпа.

Споменът за дрезгавия му глас, шепнещ в ухото ѝ, я накара да потръпне. Фактът, че я бе сграбчил, без да има възможност да отвърне на удара, караше Кат толкова да се вбеси на себе си, че едва се съдържаше. И това, че той бе наясно, че е планирала да шофира, бе наистина зловещо, защото тя обикновено пътуваше с метрото.

Когато най-накрая го убеди да я пусне и се съгласи да се срещне с него след работа за пиетие и разговор, той си тръгна. Тя бе хукнала към апартамента си, за да грабне една чанта с багаж, като отскочи само до сградата на Върховния съд, за да подаде молба за ограничителна заповед, и напусна Вашингтон в посока Балтимор към безопасността в дома на братята ѝ.

Ха!

Толкова за това. Но поне знаеше, че Коул няма да бъде проблем тук. Вчера бе получила съобщение, че съдията е издал заповедта и след като властите връчиха документите на бившия ѝ и тя влезеше в сила, той щеше да стои настрана. Беше прекалено интелигентен и загрижен за репутацията си, за да не го направи. А и като адвокат несъмнено щеше да осъзнае, че ако го хванат в нарушение на ограничителна заповед, ще си навлече проблеми в работата в допълнение към проблемите с полицията.

Кат нямаше търпение заповедта да му бъде връчена. Не само щеше да се успокои, че той ще стои настрана, но и клаузата, забраняваща всякакъв контакт, щеше да спре потока от настоятелни и обвинителни текстови съобщения, които бе започнала да получава, откакто не се бе появила за разговора им в петък вечерта. Колкото по-рано се случеше това, толкова по-добре.

Като се имаше предвид всичко, случващо се с братята ѝ, знанието, че заповедта щеше да успокои ситуацията с Коул, позволи на Кат да въздъхне облекчено, защото наистина не можеха да се справят с още едно усложнение.

ГЛАВА 2

В сградата на „Хард Инк“ беше същински хаос.

Поне така изглеждаше на Бекет, когато пристъпи на втория етаж в огромния фитнес, който им служеше като военна зала и комуникационен център в мисията да изчистят имената си. Въпреки ранния час бас ритъмът на рок песен изпълваше въздуха. Бекет се спря на вратата и огледа обстановката. Групички от хора седяха или стояха, пръснати из стаята. Една от тях хапваше ранна закуска около голямата маса, побираща дванадесет души. Някои от момчетата тренираха с гири, а други помагаха на някакъв едър мъжага, който, сякаш вдигаше поне 90 кг тежести от легнало положение. Марз седеше сам на компютърното си бюро и работеше. Изглежда, вече дори не спеше.

Като че ли вече не бяха достатъчно, освен екипа и техните жени, живеещи в апартаментите на втория и третия етаж в „Хард Инк“, сега тук имаше дузина членове на мотоклуба „Рейвън Райдърс“ разпръснати навсякъде, където имаше място. Част от спалните им чували и багажа им все още покриваха пода в задния ъгъл. Цялото това оживление караше огромната стая да изглежда малка и пренаселена. Или може би причината бе, че Бекет предпочиташе усамотението. Винаги.

В началото Гарваните се включиха, след като екипът плати за помощта им преди няколко седмици. Но когато гранатомет отнесе част от сградата в неделя сутринта, двама от техните мъже загинаха по време на срутването. Сега те бяха вбесени, въоръжени и вътре в играта изцяло по собствено желание.

И наистина, слава богу за това, защото с мускулите и броя хора, които можеха да предоставят, Гарваните помагаха на Бекет и четиримата му другари от специалните части да изравнят сили с враговете си. И то доста.

Бекет се насочи към Марз, но рязко спря, когато стигна до средата, тъй като оранжев котарак с бели лапи се появи иззад една част от оборудването, застана на пътя му и се втренчи в него със своето

единствено здраво око, което беше причината да получи името Сай. Галено от Циклоп^[1].

Бекет отвърна на погледа на котарака.

— Какво? — попита той най-накрая животното, като се огледа наоколо, за да види дали някой не гледа.

Котаракът примигна с дясното си око в мълчалив отговор.

Братът на Ник — Джержми, който управляваше студио за татуировки на първия етаж, бе спасил бездомника сред останките на другата половина от сградата, където очевидно бе живял. Котаракът не беше зъл, но не бе и приятелски настроен и като че ли избягваше всички, с изключение на своя спасител... и Бекет.

С въздишка Бекет бавно се наведе и протегна ръка.

Сай хукна, като веднага намери скривалище зад металните стелажи срещу стената.

Не беше изненадващо. Бекет бе едър и заплашителен, или поне така му бяха казвали. Не беше особено приветлив и внимателен. Истинската изненада бе, че котаракът изобщо му обърна внимание.

Мислиш, че това, че си толкова голям, те прави много готин, но ти си точно толкова тъп и грозен...

Споменът за гласа на баща му — от нощта, в която футболният му отбор от гимназията бе спечелил срещата, изпращайки ги на щатските първенства — изскочи толкова изненадващо от дълбокото, далечно минало, че Бекет почти се препъна, докато се изправяше. *Какво, по дяволите, беше това?* Откога оставяше нещо да се измъкне през бариерите, издигнати срещу всички гадости, с които баща му го бе засипвал?

— Добре ли си, човече?

Бекет примигна и видя, че Марз стои точно пред него.

— Защо да не съм?

Марз сви рамене, а очите му се присвиха, докато наблюдаваше лицето на приятеля си.

— Без причина. Имаш ли минутка? Или предпочиташ първо да поспиш?

— Не разполагам с друго, освен с време — отвърна Бекет, доволен, че ще има нещо друго, за което да мисли.

Нещо различно от това, да се чуди защо гласът на баща му кънтеше в главата му. Последва другия мъж в срещуположния край на

стаята. Броят на компютърните терминали се беше увеличил през последните дни, като така Марз успя да предостави възможност на повече хора от екипа да помогнат с пресяването на огромния брой файлове, които бяха открили в микрочип, собственост на починалия им командир. Командирът, за когото всички вярваха, че ги е предал, че ги е продал.

Всъщност той бе умрял по време на секретна операция под прикритие — което означаваше, че не е бил в състояние да им каже нито дума.

Фактът, че смятаха Франк Мерит за корумпиран, предизвикваше чувство, много приличащо на няколко зле пукнати ребра. Болеше с всяко вдишване, но нямаше абсолютно нищо, което може да направи, за да оправи нещата. Бекет знаеше. Бе имал повече от няколко счупени ребра в живота си.

Само че имаше нещо, което можеха да сторят — да накажат убийците на Франк и да изчистят собствените си имена. Бекет погледна към голямата бяла дъска на стената до бюрото на Марз, където имаха работен списък на това, което знаеха, и въпроси, на които все още нямаша отговор. С разкривения почерк на Ник, същността на мисията им бе изписана с червен маркер:

Лоши момчета:

Бандата на Чърч

WCE/GW

„Сенека Уърлдуайд Секюрити“?

Но кои са WCE / GW?

И свързани ли са със Сенека? Ако е така, как?

Всичко, което знаеше екипът на Бекет за WCE, бе, че беше платил на техния командир дванайсет милиона долара в мръсни пари по време на разследването му под прикритие за корупция в борбата с наркотиците в Афганистан, а за GW знаеха само, че командирът им бе отбелязал тези инициали като принадлежащи към връзката му с WCE, който разполагаше с вече изключения телефонен номер на Сенека. Отвъд това... въпросът кои са WCE и GW бе привидно прост, но се оказваше с дяволски труден отговор.

— Завърших сглобяването на проучването за доставките, което ти започна вчера — каза Марз, докато се отпусна в метален сгъваем стол зад бюрото си. Бекет го последва. С едната си ръка Марз ровеше из купчина листа — впечатляващ пример за безпорядък, който имаше смисъл само за него. С другата масажираше дясното си бедро.

Бекет се намръщи и вълна от вина стегна корема му. Най-добрият му приятел страдаше — беше сериозно ранен, в действителност заради него. През повечето време Марз се държеше сякаш нямаше никакъв проблем с ампутацията под коляното, която изискваше носене на протеза, но през последните седмица-две от по-забележимото му накуцване бе станало ясно, че кракът го притеснява. Без съмнение заради денонощната работа, която вършеше, да не говорим за удара с бейзболна бухалка, получен преди няколко дни.

— Ах! Ето ги — каза Марз, докато подреждаше някакви документи пред себе си.

— Добре ли си? — попита Бекет.

— Какво? Оу! — той отдръпна ръката от крака си. — Да, не се тревожи.

Типично за Марз. Не искаше никой да го смята за слаб. Бекет напълно го разбираше. В издръжливостта, позитивността и вещината си Марз бе сред най-силните от тях. Това бе просто факт. Бекет поклати глава, когато приятелят му се впусна в обяснение на изследванията си.

— Не го прави! — прекъсна го Бекет.

Веждите му се извиха и изражението на Марз стана почти комично.

— Да не правя кое?

— Не омаловажавай нещата пред мен!

Той прикова мъжа с поглед, копнеейки да може да поправи всички вреди, които бе нанесъл върху приятелството им. Просто беше прекалено трудно да се преструва, че всичко е страхотно, когато най-добрият му приятел — едно много по-добро шибано човешко същество от него самия — едва не умря, за да го спаси. Един акт на себеотрицание, толкова чист, така зашеметяващо незаслужен, че отнемаше дъха на Бекет всеки път, когато си помислеше за това... или когато протезата на Марз му го напомнеше. Тоест... всеки шибан ден.

Бекет прокара ръка през косата си.

— Просто... бъди честен с мен! Както преди. Знам, че невинаги съм... — сви рамене, — но аз... ъ-ъ... искам... нещата да са както преди.

Той прокара ръце по лицето си, доволен, че ранният час означаваше, че останалата част от екипа не е наоколо, за да стане свидетел на този неловък поток от вербална диария.

— Мамка му! — изруга той в ръцете си.

— Бекет? — отвърна Марз.

Не знаеше защо го търпи. Никога не бе имал представа. Марз винаги бе светлината до неговата дълбока, дълбока тъмнина. Той вдигна глава и срещна погледа на приятеля си.

— Така е честно — каза Марз, — но аз не съм единственият, който отнесе бой през всичко случило се, това е. Не се опитвам да го скрия. Просто имаме по-важни неща, за които да се тревожим в момента, разбираш ли? — попита и присви рамене.

— Как е Емили? — поинтересува се Бекет, имайки предвид сестрата на един от враговете им.

Оказа се, че тя не е знаела нищо за незаконните дейности на вече починалия си брат и докато разследваше това, Марз се бе влюбил. Както и тя. Бекет се радваше за двамата. Наистина.

Името ѝ предизвика незабавна искра в очите на Марз, макар изражението му да остана сериозно.

— Като се има предвид, че намери тялото на брат си в канавката с дупка от куршум в главата само преди няколко дни, се справя толкова добре, колкото може да се очаква.

Той поклати глава. Този ден беше ужасен за всеки от тях. Емили бе загубила брат си, Гарваните бяха изгубили двама от своите членове, сградата на „Хард Инк“ бе частично разрушена и бяха изгубили съюзник, когато враговете им застреляха Мигел Оливеро, частен детектив, който им помагаше в разследването.

— Тялото му ще бъде освободено от съдебния лекар днес или утре, така че това ще я разстрои.

— Да — съгласи се Бекет. — Ще ѝ помогнеш да мине през това. Ти си добър в... тези неща.

А той не беше. Очевидно.

Марз се усмихна, изражението му показваше едновременно задоволство и изненада, сякаш това, че Бекет му бе направил

комплимент, беше толкова дяволски необичайно. Може би беше така.

— Така ли?

Кимайки, Бекет посочи документите пред Марз.

— Е, какво откри в микрочипа?

— Това, на което се надявах — отвърна приятелят му, събуждайки монитора. Той почука по екрана. — Това е списък на контейнери, които напускат Афганистан през една от дъщерно транспортните линии на Сенека.

„Сенека Уърлдуайд Секюрити“. На кратко Сенека. Подизпълнител към Министерството на отбраната, основан от Джон Сенека, който работеше в Афганистан.

Едно време мъжът се бе превърнал в нещо като легенда в общността на специалните части заради провеждането на поредица от презокеански тайни операции срещу цели с висока стойност, за които обществото никога нямаше да узнае, за да му благодари. Така че, когато бе създал „Сенека Уърлдуайд Секюрити“, пенсиониран елитни агенти се стичаха на тълпи при Сенека заради възможността да работят с него. Все още го правеха.

Сега те подозираха, че той стои зад засадата в Афганистан, при която загинаха техните приятели и кариерата им бе прекратена и зад атаката над „Хард Инк“ миналия уикенд. Но техният екип имаше нужда от солидно доказателство.

— И тази разпечатка на пристигащите контейнери на кей 13 в Балтимор... — поде Марз, посочвайки сноп хартия в орфана папка, тип картотека, която бяха получили с помощта на детектив Кайлър Ванс от Балтиморската полиция, кръщелникът на Мигел и техен нов съюзник, — показва всички пристигащи контейнери на Сенека, оцветени в жълто. Съвпадащите номера на контейнерите доказват, че Сенека определено е изпращал продукт от Афганистан към Балтимор. На почти всички от тях като получател е вписан братът на Емили.

— Което означава, че вероятно са били пълни с наркотици за бандата на Чърч — допълни Бекет.

Разследването им вече бе разкрило, че Сенека и Чърч, в момента до голяма степен съсипани от редица гангстерски покушения и срамни загуби, са били партньори и са търгували с контрабандни наркотици, откраднати от Афганистан. А фактът, че бандата бяха отвлекли сина на Мерит — Чарли — инцидентът, който бе събрал отряда на Бекет

отново преди почти три седмици опитвайки се да изтръгнат информация от сина на техния командир за двойната му игра в Афганистан, отново доказваше, че Сенека е в дъното на всичките им беди. Каква шибано сложна бъркотия!

— Нещо друго?

— Все още не — отвърна Марз, мятайки листовете до монитора.

Бекет въздъхна.

— Значи, това е друга връзка. Още доказателства, че Сенека вероятно е в дъното на всичко това, и следователно, че те също са WCE, каквото и да е това.

— Вероятно — съгласи се Марз. — Проблемът е, че това, което сме открили досега, са само косвени доказателства. Тези контейнери, фактът, че братът на Емили — Мани — работи едновременно за Сенека и за бандата на Чърч, татуировката с логото на Сенека върху ръката на единия нападател, който видяхме на записите от охранителните камери, както и документите, предполагащи някаква връзка между Сенека и WCE, но не и същността на отношенията им. Няма нищо, категорично сочещо, че Сенека е WCE.

— Така е — потвърди Бекет. — А може и никога да не открием нещо толкова категорично. Възможно е да ни се наложи да разчитаме на превес на доказателствата.

— Това е нещо, което целият екип трябва да реши — допълни Марз.

— Разбрано — каза Бекет.

Нямаше начин да поискат да смушкат спящия великан без доста добра причина и много сериозно доказателство. Вече бяха загубили достатъчно, мамка му.

До обяд Кат знаеше какво трябва да направи.

В състезанието между лоялността и дълга, семейството и кариерата, имаше само един възможен избор.

Трябваше да помогне на Ник на всяка цена. А това означаваше разкриване.

Тя въздъхна. След три години в училище по право, поредица от престижни чиновнически служби и почти четири години с дванадесет часов работен ден във Върховния съд, не се чувстваше комфортно с избора си, защото имаше адски много за губене. Нарушаването на етиката или по-лошо — загубата на лиценза ѝ и лишаването от

юридически права — не бяха неща, от които един адвокат се отказваше.

От друга страна, тя бе загубила родителите си преди четири години в автомобилна катастрофа.

Така че Ник и Джеръми бяха цялото семейство, останало ѝ света. Ако загубеше и тях...

Не, тя отказваше дори да го обмисля, което означаваше, че всъщност изобщо нямаше избор.

След като взе решение по този въпрос, смяната ѝ в скривалището на снайпериста се превърна в може би най-бавните часове от живота ѝ. Часовникът сигурно бе започнал да върви назад.

И тогава от небето рукна дъжд. Надвисналите облаци, смрачаваха следобеда, сякаш бе вечер, което ѝ даде една идея...

Вероятно някой можеше да я смени по-рано, докато пороят осигуряваше прикритие. Тя се обади по радиото до „Хард Инк“, за да провери дали има някой свободен, който може да дойде.

Освен ако не бяха част от екипа отбраняващ периметъра на блокадите, които техният съюзник детектив бе подсигурил, би трябвало да стоят настрана от улиците през деня, доколкото е възможно, за да бъдат в безопасност. Но бурята щеше да ѝ даде някакво прикритие. Никога в живота си не бе била по-щастлива, че вали дъжд.

Десет минути по-късно долу през улицата притича някой, но тъмната качулка и дъждът скриваха самоличността му. Стъпки отекнаха нагоре по стълбите. Бяха твърде тежки, за да е Бекет.

Мисълта я накара да извърти очи. Дори фактът, че въобще мислеше за този голям дръвник, беше дразнещ, какво остава за самия човек.

Накрая смяната ѝ пристъпи през прага в празната стая зад нея и свали подгизналата качулка на якето си.

— Хей — поздрави той, прокарайки ръка през кестенявата си коса.

Назъбен белег се простираше от ъгълчето на едното му око и се скриваше линията на косата му.

— Хей. Финикс, нали? — попита Кат, прибирайки пистолета си в един от оръжейните сейфове близо до прозореца. Финикс Крийд беше един от лидерите на Гарваните. Кат не бе имала шанс да опознае тези

момчета, но знаеше, че не всички са свестни. „Рейвън Райдърс“ бе мотоклуб извън закона, което означаваше, че живееха и се издържаха по свои собствени правила. Ала бяха изложили живота си на опасност заради братята ѝ и техните приятели и това бе почти всичко, което имаше нужда да знае точно сега.

Кривата усмивка, с която я дари той, бе чист секс.

— Да, точно така.

Тя се изправи и му подаде ръка.

— Аз съм Кат. Благодаря, че ме смени. Показа се, че трябва да направя нещо, което не може да чака.

Той разтърси ръката ѝ и я огледа преценяващо от горе до долу.

— Ти си сестрата на Ник?

Тя пресуши бутилка си с вода, надявайки се, че няма да има нужда да отбива авансите му. Това изобщо не би било удачно — адвокат и разбойник.

— Да — отвърна му, хвърляйки бутилката в кошчето.

Той само кимна.

— Всеки роднина на Ник е мой приятел.

Оу! Изобщо не очакваше това.

— Така ли? Благодаря. И благодаря за всичко, което ти и клубът ти правите.

Веселото му изражение се стопи.

— Едно от момчетата, които умряха, когато тази сграда се срути, беше братовчед ми. Мой дълг е да бъда тук.

Вината се промъкна в корема на Кат, задето си помисли, че ще ѝ налети, когато причината му, да бъде част от това, бе също толкова почтена, колкото тази на Ник. Скапаният Коул я караше да се оглежда за нещастници навсякъде.

— Не знаех това. Съжалявам за загубата ти, Финикс.

Кимайки, той огледа стаята.

— Да. Е, добре. — Мъжът пхна ръце в джобовете на избелелите си дънки. — Може да отлиташ.

Когато Кат се оказа на стълбището, отдолу нахлу хладен влажен вятър, който разпиля дългата ѝ коса около лицето ѝ. Щом стигна най-долу, тя застана на вратата и се намръщи при вида на поройния дъжд. Отлиташ, друг път! По-скоро отплуваш. Но нямаше какво да направи.

— Да се залавяме — каза тя.

Докато се втурваше по диагонал на улицата, едва сдържа вика си, когато неочаквано студеният дъжд незабавно пропи дрехите ѝ и залепи косата за лицето ѝ. На тротоара локвата вода беше толкова дълбока, че тя потъна до средата на прасеца. После хукна покрай сградата на „Хард Инк“ към задната врата, където трябваше да спре, за да набере кода. В мига, в който ключалката щракна, тя отвори вратата и се шмугна към индустриалното стълбище.

— Мамка му! — изруга тя, докато стоеше там, а водата капеше от нея, образувайки малка локва около напълно подгизналите ѝ маратонки. Тя ги събу, отлепи мокрите си чорапи и изцеди косата си. Когато малка струйка се спусна към пода, Кат не успя да се сдържи и се засмя. Погледна надолу към себе си и усети тръпки по кожата си. Тениската бе залепнала за тялото ѝ. Не можеше да отиде при момчетата в този вид.

Оставяйки обувките и чорапите си да изсъхнат до вратата, тя хукна боса по стълбите. Точно когато стигна до площадката на втория етаж, вратата на фитнеса се отвори. Бекет излезе, а едрото му тяло сякаш изпълни цялото стълбище. Разбира се, че щеше да налети на него.

Кат се обгърна с ръце заради студа и същевременно, за да скрие начина, по който тялото ѝ видимо реагираше на неговото през мократа ѝ блуза. Без значение какъв задник беше, той притежаваше груба красота, мъжественост и правоъгълна челюст, която сякаш бе изсечена от гранит.

Огледа тялото ѝ и погледът му се спря върху лицето ѝ.

— Защо се върна по-рано?

Кат не можа да разчете тона му, но намръщването му я накара да го почувства като обвинение.

— Защото трябва да говоря с Ник.

Той присви очи.

— Не можеше ли да почака?

Защо я разпитваше? Тя наклони глава, раздразнение се надигна в корема ѝ. Сякаш не бе достатъчно стресирана заради разговора, който трябваше да проведе с Ник.

Той поклати глава.

— Имах предвид, че...

— Знаеш ли какво? Спести си го! Това не ти е армията. Не трябва да докладвам на теб.

Тя се завъртя на мокрите си пети и се насочи към вратата на апартамента на Ник и Джеръми.

Една ръка се склочи около китката ѝ.

Не! За част от секундата тя се върна в петък сутринта при Коул, който я сграбчи отзад и я блъсна в стената. Тя извика и се завъртя, опитвайки се да се освободи.

Ръцете на Бекет бяха във въздуха, сякаш се предава. Изражението му беше маска на ужас и страх.

— Какво се случи току-що?

Кат поклати глава и се опита да разкара възела от гърлото си. Каква глупава реакция!

— Нищо. Аз просто... Нищо.

— Трепериш — отбеляза той с намръщено чело.

— Заради студа — отвърна тя с дрезгав глас.

Овладей се, Кат! Тя се насили да си поеме дълбоко дъх.

— Катрин...

— Зарежи, Бекет, става ли?

Тя потърка ръката си. Синините от ръцете на Коул все още я боляха. Нямаше как Бекет да знае, че са там, разбира се. В действителност заради това носеше дрехи с дълги ръкави. Не искаше никой да знае. Фактът, че бе позволила преследваческото поведение на Коул да остане незабелязано толкова дълго време, я караше да се чувства достатъчно глупава. Последното нещо, което искаше, бе всички да разберат колко далеч е отишъл.

Двамата с Коул бяха започнали да се срещат, след като техни близки приятели един вид ги бяха сватосали. С нейния график, тя рядко намираще време за срещи, извън онези, свързани с работата ѝ, а приятелите ѝ се шегуваха, че ще свърши омъжена за бюрото си, ако не внимава. За да им угоди бе излязла на среща с Коул. И Кат не бе съжалила за това. В началото, той бе елегантен и чувствен и я беше впечатлил с остър интелект, да не говорим за харизматичния му чар. Плюс бе и фактът, че той работеше в друго подразделение на съда, което означаваше, че разбира графика и изискванията на работата ѝ. Излизаха почти четири месеца. Кат все още понякога се питаше кога точно бе започнала наистина да забелязва странността му...

Бекет пристъпи към вратата на апартамента, изтръгвайки Кат от мислите ѝ и набра кода, който я отключи. *Клик*. Той ѝ отвори вратата и ѝ кимна да влезе първа.

Шмугвайки се покрай едрото му тяло, Кат се постара да не го докосва, докато влизаше в просторния апартамент. Джеръми го бе ремонтирал преди няколко години, като беше използвал парите, които бе наследил от родителите си. Ник му беше дал по-голямата част и от своите пари. Помещението все още притежаваше индустриален характер, стените бяха тухлени, подът бе покрит с широки дъски, таваните бяха високи, а кухнята и всекидневната формираха едно огромно отворено пространство, разделено от дълъг гранитен барплот. Обикновено светла и просторна, стаята ѝ се стори тъмна, въпреки лампите в кухнята, защото всички прозорци бяха покрити, за да прикрият присъствието им в сградата.

Погледът на Бекет изгаряше гърба на Кат, докато тя се отправяше към коридора, който водеше към спалните. Нейната бе първата отдясно — или поне беше тази, която момчетата винаги ѝ предоставяха при случайните ѝ посещения. Тя влезе и веднага се отърва от мокрите си дрехи, които тупнаха на пода с плясък.

Откакто бе пристигнала преди пет дни, снощи за първи път бе спала на това място. Стаята ѝ бе обитавана от сина на командира на Ник от специалните части, Чарли Мерит, който бе отвлечен от банда и спасен от отряда на Ник. Но вчера Чарли се бе преместил в спалнята в съседство — тази на Джеръми. Заедно с Джеръми.

Мисълта я накара да се усмихне, докато грабваше някакви сухи дрехи.

Брат ѝ и Чарли бяха може би най-сладурската чудата двойка, която някога бе виждала. Въпреки лудата и открита игривост на Джеръми и срамежливостта на Чарли, те си пасваха по начин, който я умиляваше. Джеръми флиртуваше с почти всеки, но никога не бе виждала по-младият от двамата си братя толкова очевидно влюбен. Като се замислеше, сега тя беше тази, която изпъкваше до братята си — и двамата бяха намерили някой специален през последните няколко седмици.

В същото време тя се опитваше и проваляше в това, да се отърве от бившия си. Този, който след два месеца връзка бе изревнувал от един колега, с когото тя прекарваше доста време в работа по случай,

включително и няколко работни вечери, въпреки факта, че колегата бе щастливо женен. Първоначално Коул се беше извинил и я бе убедил, че тя просто му липсва и чарът му и одобрението на приятелите ѝ я бяха накарали да повярва, че е искрен. Ала на третия месец от връзката им, коментарите и поведението му бяха станали неразумни, нестабилни, дори деспотични...

Спомените я накараха да потръпне. Или може би беше заради дъжда.

Тя обу сухо бельо, закопча сутиена си и нахлузи един мек клин за йога. След като огледа ръцете си, затвърди мнението си, че все още се нуждае от дългите ръкави и облече бяла блуза с V-образно деколте.

Боже, как се надяваше Бекет да не направи голям проблем заради откачането ѝ. Просто я бе хванал неподготвена — точно както Коул. И честно казано, тя се ядосваше на себе си, защото не бе реагирала по-бързо при изненадата на Коул.

По-притеснена си от Коул, отколкото признаваш пред себе си, а, Кат?

— Не — каза тя на глас, докато прокараваше четката през косата си.

Въздишайки, отвори вратата и налетя на някого. Той бе изтъкан от твърди мускули. Миришеше на сапун, подправки и мъж.

Бекет стоеше като стена, със скръстени ръце пред гърдите си и буреносно изражение.

Сърцето на Кат препусна.

— Какво правиш?

— Нараних те.

— Какво? Не се сблъскахме толкова силно.

Потърквайки носа си, тя отстъпи крачка, така че да не трябва да извива врата си, за да срещне очите му. Боже, те бяха изумително сини, а дясното му око беше заобиколено от поредица кръстосани белези. Веждите му се сбърчиха.

— Когато те хванах.

Много ясно, Кат. Да почувства тялото на Бекет срещу своето, дори и за част от секундата, накара главата ѝ да даде на късо.

— Ъ-ъ... оу! Не. Добре съм, Бекет — увери го тя, ненавиждайки идеята той да помисли, че викът ѝ е бил предизвикан от болка. Може и да я вбесяваше, но тя се чувстваше в абсолютна безопасност около

него. Този мъж никога не би я наранил. Нито един от екипа на Ник не би го направил. И за разлика от Коул, Бекет не бе впил пръсти в плътта ѝ. Сега, когато наистина се замисли за това, хватката му бе по-скоро нежна. — Наистина.

— Ник ми е като брат и никога не бих направил нещо, с което да те нараня.

— Бек...

— Не беше умишлено.

Той поклати глава и очите му сякаш бяха съсредоточени някъде между тях, сякаш, но искаше да срещне нейните. Или не можеше?

Защо не ѝ вярваше? Защо изглеждаше толкова разстроен? Почти... засрамен? Уязвимостта в поведението му беше толкова нетипична за Бекет, когото бе опознала през последните пет дни, че гърдите ѝ се стегнаха. Прииска ѝ се да го накара да се чувства по-добре. Пристъпи напред, потупа огромната му ръка и го дари с крива усмивка.

— Ако ме беше наранил, Тригър, наистина ли мислиш, че щях да го отрека?

Ъгълчето на устните му трепна леко, но хуморът изчезна също толкова бързо. Той опря ръце върху рамката на вратата от двете ѝ страни.

— Бих искал да ми кажеш — настоя той с глас, толкова нисък, че бе почти шепот.

Внезапно Кат проумя, че тук става нещо друго.

Това *нещо* бе отговорно за измъчения поглед в красивите му очи. Но какво, по дяволите можеше да е?

— Бекет, добре съм — повтори му тя, опитвайки се да го убеди. — Не си направил нищо. Просто ме хвана неподготвена и аз се стреснах. Разбра ли?

Очите му търсеха нейните, сякаш бе в състояние да прочете истината в погледа ѝ.

Странното напрежение между тях се промени... засили се... нажежи се до бяло.

Внезапно сърцето ѝ заби лудо, погледът ѝ се спусна от очите на Бекет към устата и гърдите му. Той беше толкова шибано разкошен, че направо не се траеше. И най-основните частици от съществуването ѝ просто жадуваха да му скочи.

Я почакай. Какво?

Тя вдигна погледа си обратно към неговия. И тези бездънни сини очи горяха.

— Бекет? — каза тя, а гласът ѝ бе прекалено задъхан.

Но нямаше време да помисли за това, защото взорът му се спусна към устните ѝ и тя изведнъж бе изцяло и сто процента сигурна, че той щеше да я целуне.

[1] На английски циклоп се пише *суклор* и се произнася *сайклъп*, откъдето е и съкращението на името. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Времето забави своя ход и сърцето на Кат препусна, когато Бекет бавно се приведе напред.

В момента, в който съзнанието ѝ си проби път през мъглата от изненада и страст, за да реагира, устните му докосваха нейните.

Просто отъркване на кожа в кожа, невероятно нежно и колебливо. Така изненадващо предвид размера му.

Светът застина за един дълъг миг, но след това краткото докосване разпали кръвта на Кат. Очевидно и неговата. Защото целувката веднага стана дива и всепоглъщаща. Със стон езикът му нахлу в устата ѝ и тя го засмука дълбоко. Ръцете им придърпаха другия по-близо и телата им се сблъскаха. Разликата във височината им бе толкова голяма, че Кат трябваше да се надигне на пръсти, а Бекет трябваше да се наведе. Кат не беше сигурна дали тя се набра или той я вдигна, но следващото нещо, което знаеше, бе, че краката ѝ бяха увити около кръста му, а ръцете му стискаха задника ѝ.

Те нахлуха в стаята ѝ, Бекет ритна вратата и тя се затвори зад тях. Кат изстена, когато гърбът ѝ се опря в стената, а ерекцията му се притисна към женствеността ѝ.

Езикът му в бе устата ѝ, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, а бедрата му се отъркваха влудяващо срещу центъра на желанието ѝ и Кат бе по-завладяна от всеки друг път в живота си. Всичко, което можеше да чувства, да види, да усети, да вкуси, бе Бекет Мърда. В ума ѝ сякаш звучеше повтарящ се запис на *Почакай... почакай... о, господи... какво се случва?*, но тялото ѝ изобщо не реагираше.

Каквато и малка част от нея да искаше да се отдръпне или забави темпото, тя даде път на по-настойчивата нужда да загърби всичко. Най-вече притесненията си за Коул, както и страха, който изпитваше за братята си, а също ужасните образи, които пазеше в съзнанието си от срутването на покрива на „Хард Инк“ и пропадането на Джеръми — най-страшното нещо, което някога беше виждала.

Да не говорим за неотложния разговор, който щеше да я принуди да наруши поверителността и да изложи работата си на риск.

Така и направи. Кат загърби всичко и остави Бекет да я повлече със себе си.

Прокара пръсти през косата му, която беше достатъчно дълга, за да я сграбчи и дръпне, и стисна краката си около кръста му, за да са поблизо един до друг, предизвиквайки още от това възхитително триене. Той изстена гърлено и звукът отекна в корема ѝ, карайки я да притисне ханша си напред срещу него.

Почакай... почакай... почакай... се превърна в искам... искам... искам...

— Исусе, и аз те искам — изръмжа той.

Целуна я и облиза челюстта, ухото, шията ѝ.

— Бекет — въздъхна тя, докато с малки хапки той се спускаше надолу по шията ѝ.

Отблъсна се от стената, облягайки се срещу него.

И, боже, той беше разкошно твърд и дебел между краката ѝ.

Изведнъж ѝ се прииска да узнае точно колко дебел.

Отпусна краката си на пода и хвана члена му в ръцете си през дънките. Главата му се отпусна назад и той изръмжа:

— Мамка му!

Това бе поканата, от която се нуждаеше. Кат се спусна и клекна, с гръб опрян в стената, разкопча дънките му и грубо ги смъкнаха по бедрата му. Очертанията на ерекцията му изпълваха тъмносивите му боксерки и той ѝ помогна да свали и тях. И тогава членът му бе освободен от дрехите. Мили боже, бе шибано великолепен! Великолепен, подобно на произведение на изкуството. Дебел и дълъг, покрит с изпъкнали вени, предизвикващ я да прокара език по него.

Когато пое твърдата дължина на Бекет в ръка, Кат забеляза редица от наподобяващи диез символи върху лявото му бедро — групи от по пет вертикални и една диагонална линия през тях. За момент се зачуди какво означават, но сега не му беше времето да пита. Плъзна поглед нагоре по тялото му, срещайки блестящите му сини очи, докато го облизваше от основата до върха. Неистовото желание, с което се вираше в нея, я накара да действа. Облизваше го и го галеше, докато не стана влажен и пулсиращо твърд. И тогава го засмука по-дълбоко.

Боже, определено беше голям. Толкова, че дори когато главичката му опираше в задната част на гърлото ѝ, тя все още можеше да свие юмрук около основата на пениса му. Но никой не можеше да каже, че не си пада по предизвикателствата.

Отдръпвайки се, тя си пое глътка въздух, след това отново го засмука дълбоко. Действаше бавно, като поемаше малко повече всеки път, докато Бекет не започна да изсипва постоянен поток от ругатни и поощрения под носа си.

— Да, Кат. Мамка му! Поеми го, поеми го...

Ръцете му се отпуснаха върху главата ѝ. Той отмести кичурите от лицето ѝ, обхвана бузата ѝ в голямата си длан и впи пръсти в косата ѝ, за да направлява темпото. Бедрата му започнаха да се движат и Кат се хвана за опънатите мускули на дебелиите му бедра.

— Погледни ме! — изръмжа той, привличайки погледа ѝ нагоре по тялото му.

И по дяволите, той никога не бе изглеждал по-секси, отколкото сега. Възбудата изостряше неговите така или иначе, изсечени черти. Устата му бе отворена. Очите му бяха замъглени и искрящи.

— Ах, мамка му! — простена той.

След това се измъкна от устата ѝ и я повдигна, сякаш не тежеше изобщо. Когато отново бе на крака, той смъкна меката тъкан на клина за йога и бикините до глезените ѝ с едно бързо движение. Загради тялото ѝ до стената и плъзна пръсти във влажната топлина между бедрата ѝ.

— Мокра си за мен, нали? — попита той, извивайки устни в намек за усмивка.

Доста трудно бе да намери арогантността му за досадна, когато доказателството за твърдението му бе по цялата му ръка. И когато самодоволството му накара сърцевината ѝ да се свие от болка заради празнотата, която тя знаеше много добре, че той може да запълни — която копнееше той да запълни. И когато начинът, по който той я галеше, я караше да хленчи и да се притиска срещу пръстите му.

Тя кимна и се отърва от останалата част от панталоните си.

Бекет се наведе и я целуна, пръстите му все още се движеха срещу женствеността ѝ, обикаляйки около клитора ѝ, а след това продължиха по-дълбоко и откриха входа на влагалището ѝ. Той раздалечи бедрата ѝ, докато не успя да побере цялата си ръка между

тях и проникна напълно с дебелия си среден пръст. Кат стенеше, докато се целуваха и сграбчи рамото му, а ръцете ѝ стиснаха в юмрук памучната му тениска.

Бекет прекъсна целувката, за да потърси нещо в дънките, които все още висяха около бедрата му — портфейла му. Той го отвори, бръкна в него и извади презерватив. Гледайки я право в очите, той разкъса опаковката със зъби. После плъзна гумата по дебелията дължина на члена си, поглеждайки към нея, за да види дали и тя наблюдава.

Така беше.

Бе толкова потънала във възбудата си към него, в този откраднат миг с него, че всяка частица от нея, желаше това, което знаеше, че може да ѝ даде.

Тя се отблъсна от стената и пристъпи към леглото.

— Къде си мислиш, че отиваш? — изръмжа Бекет.

После я вдигна, гърбът ѝ се плъзна нагоре по хладната стена, а ръцете ѝ се обвиха около врата му. С ръце под коленете ѝ той я спусна надолу, докато главичката на пениса му не се докосна до женствеността ѝ. Бавно, много бавно, той проникваше в нея сантиметър по сантиметър.

— О, господи, о, господи! — стенеше Кат, докато тялото ѝ се приспособяваше към нахлуването.

Тя силно стисна врата му, докато се опитваше да поеме повече от него.

— По-спокойно, Кат. Не искам да те нараня, мамка му — изръмжа той.

Тя го прикова с поглед.

— Не ми се сопвай, докато ме чукаш!

Не прозвуча толкова самоуверено, колкото ѝ се искаше, тъй като гласът ѝ бе задъхан, но както и да е.

В следващия миг целият бе вътре в нея. Това бе пълнота, която не бе изпитвала никога преди — интензивна, поразителна и възхитителна.

— Винаги мога да разчитам на теб да се разчекнеш от гняв само защото се опитвам да се погрижа за теб — изръмжа той.

— Да се разчекна? — Тя погледна надолу към себе си, как общо взето я беше сгънал надве между стената и едрото си тяло. —

Сериозно ли?

Веселие се появи в очите на Бекет, дори в белязаното.

— Стига приказки!

Кат си пое дъх, за да поспори...

— Очевидно сме по-добри в чукането, отколкото в говоренето.

Той изви вежда.

— Сравнително — добави тя.

Макар че, ако трябваше да бъде честна, не беше лесно да си придаде убедително равнодушен вид, докато бе закована от великолепен, два-сет и три сантиметров член.

Бекет присви очи и белезите около дясното му око придадоха още по-суров вид на изражението му.

— „Сравнително“? В смисъл че смяташ това само за *сравнително добро*?

Той отдръпна бедрата си с продължително и бавно движение и рязко проникна отново.

Кат ахна при тласъка, при хлъзгавото триене, при влудяващата пълнота. Прииска ѝ се да се гърчи и крещи. Това беше много по-добре от *сравнително добро*. Беше шибано феноменално, но нямаше начин да му го признае, особено когато погледът му ѝ казваше, че ще е сякаш да размаха червено знаме пред бик. Упорит бик.

— Да — успя да потвърди тя.

— Когато закрепшиш името ми, ще видим дали е *сравнително добро* — зарече се той, а гласът му бе суров и дрезгав.

— Мислех, че каза: „Стига с приказките“ — отвърна тя. Думите ѝ се превърнаха в стенание след друго бавно отдръпване и рязко бързо проникване. Стонът ѝ я накара да се зачуди дали Джеръми беше в стаята си, а след това Бекет отново размърда бедрата си и Кат реши, че се чувства толкова добре, че дори не ѝ пука.

Бекет се засмя, и звукът беше едновременно зъл и секси.

— Така е.

И тогава Бекет Мърда се отприщи. Използвайки хватката си върху задника ѝ и мощта на бедрата си, той я чукаше до стената, докато тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за него, члена, горещината и приятния мирис на кожата му в носа си. Той я целуваше страстно, докато тя не се замая, проникваше в нея по почти всеки начин, който можеше. И здравето, силно, бързо триене на потните им

тела твърде бързо я доведе до оргазма, за който вече можеше да каже, че ще взриви съзнанието ѝ.

— О, боже, Бекет! — изстена тя, когато освобождаването ѝ избухна в нея.

От гърлото ѝ се изтръгна стон, докато всички усещания се спускаха спираловидно към точката, в която се срещаха телата им. Бекет покри устата ѝ със своята, когато освобождението ѝ настъпи и тялото ѝ се разтърси. Хватката му се стегна, предоставяйки ѝ опора, която да ѝ помогне да устои на бурните, почти наказващи вълни на оргазма, който, изглежда, все още я разтърсваше, докато членът на Бекет продължаваше да потъва и да се отдръпва.

— Това е — каза той дрезгаво в ухото ѝ, а дъхът му предизвика вълна от тръпки. — Сега се дръж за врата ми!

Кат се отърси от мъглата предизвикана от оргазма ѝ, и обви ръце зад врата му. Той я дръпна от стената и пое цялата ѝ тежест.

— Облегни се назад. Не се притеснявай! Държа те — нареди Бекет със самодоволно красиво изражение.

Ах, по дяволите! Колко ли мощно бе свършила тя? Колко ли силно беше крещяла? Защото този поглед ѝ казваше, че вече не се хваща на номера със *сравнителното нещо*. Поне това, че бе облеганата далеч от тялото му, пречеше на визуалния им контакт, така че не трябваше да гледа арогантността в тези сини очи.

Сграбчвайки бедрата ѝ, Бекет я повдигна от члена си и я положи отново върху него, а ъгълът, под който главичката му се заби в една точка вътре в нея, почти я накара да изпищи. За втори път.

— Исусе, Бекет! — ахна тя.

— Дръж се здраво, Кат.

Той се заби в нея толкова дълбоко, че всичко, което тя можеше да направи, бе да отпусне глава със стон. Позицията не ѝ позволяваше да посрещне тласъците му. Вместо това бе принудена да стои там и да получава члена му точно по начина, по който той искаше да ѝ го даде. Можеше да мрънка или да се оплаква, ако не беше толкова шибано хубаво... И точно това, от което се нуждаеше, понеже не можеше да мисли, да се тревожи, да се страхува.

Не че не си бе фантазирала как го притиска към пода, възсяда го и го чука със същата дива страст, както го правеше той, но онази част

от нея, желаеща да го надвие, бе заглушена от пълната задоволеност, която чувстваше във всяко друго отношение.

Факт, засилващ се от нарастващото напрежение в сърцевината ѝ от пениса му, който продължаваше да докосва и гали онази така чувствителна точка в нея.

Повдигайки глава, погледът ѝ се насочи към гърдите му. Не можеше да види кожата му — твърде отчаяно бяха бързали, за да приключат със събличането — но успяваше да различи движението на огромните му мускули под тънката материя. Взорът ѝ се премести нагоре, и откри, че той я наблюдава съсредоточено. Арогантността все още бе там, но имаше и суров глад, доказателство за което бяха присвитите очи и стиснатата челюст.

— Свърши отново за мен, Кат — изръмжа той.

И нещо в заповедта, тона на гласа и изражението му, самото съчетание накара тялото ѝ да се стегне. Толкова силно се нуждаеше от освобождение от надигащото се напрежение, че дори не можеше да мисли с какво да го предизвика в игра за надмощие.

Вместо това, тя се концентрира върху члена му и това как я изпълваше и милваше отново и отново, и свърши. Не беше същото като внезапната детонация първия път. Беше сякаш бе достигнала върха на най-високия хълм на влакче в увеселителен парк, където остана да виси за един дълъг, ужасяващ, очакващ момент, преди рязко да се спусне обратно надолу. Спираловидното очакване на оргазма спря дъха ѝ и тя отметна глава назад в безмълвен писък, когато най-накрая я връхлетя.

— Мамка му, да — изръмжа Бекет.

Той повдигна зачервеното ѝ тяло срещу своето, прегърна я толкова силно, че тя едва успяваше да диша и свърши в нея с поредица от бързи, плитки, неистови тласъци. Извика в шията ѝ, когато оргазмът го връхлетя, зарови лицето си във влажната ѝ коса, а дебелият му член продължаваше да пулсира отново и отново в нея.

И усещането за това, колко силно трепереше той и колко удоволствие бе получил, я дари с изцяло нов вид удовлетворение.

— Ще те пусна долу — прошепна той няколко минути по-късно.

Кат кимна. Когато краката ѝ докоснаха пода, едва успяха да издържат теглото ѝ, но Бекет беше точно там и обви ръце около нея, притискайки я към гърдите си.

— Дай си една секунда — каза ѝ с дрезгав глас.

Голямата му ръка отметна косата от лицето ѝ.

Сграбчвайки опънатите мускули от двете му страни, Кат се предаде. Наистина тялото ѝ отново не ѝ даде друг избор. Отпусна цялата си тежест срещу него и той я задържа, сякаш не му представляваше никакво усилие. Все пак тя не беше единствената засегната, защото сърцето бумтеше в гръдния му кош.

Ала когато тялото ѝ се отпусна и силата на дивата им страст се разсея, атмосферата между тях вече не беше толкова комфортна, а след това стана направо неловко.

Кат току-що бе правила секс — див, бърз секс срещу стената — с един от най-добрите приятели на брат си. И макар Бекет да се чукаше като бог, тя дори не бе сигурна дали го харесва.

— Вече съм добре — каза Кат, отдръпвайки се на разстояние от тялото му.

Загубата на топлината ѝ бе като удар в корема на Бекет, особено като позволи реалността от случилото се да го залее.

Току-що бе чукал по-малката сестра на свой приятел. В дома му. По средата на проклета мисия.

Фактът, че всичко бе започнало със загрижеността му за това дали я е наранил, правеше чувството около хиляда пъти по-лошо.

Мамка му! Понякога толкова много приличаше на баща си, че това го караше да се чувства кух до дъното на душата си.

Бекет хвърли презерватива в кошчето за боклук до нощното шкафче, след това вдигна висящите си дънки. Исусе, дори не си бе направил труда да се съблече. Все още носеше панталоните, ризата и ботушите си. Пет крачки ги деляха от идеално легло. Но позволи ли ѝ това удобство? Разбира се, че не.

Ако той беше Ник Рикси, щеше да скрие собствения си проклет задник. Два пъти.

Кат не каза нито дума, нито го погледна, докато обуваше бикините и панталоните си. И това предизвика... чувства в гърдите на Бекет, с които не знаеше какво да прави.

На първо място, се разтревожи. Дали беше твърде груб? Дали я бе наранил още повече? Ако трябваше да е честен, смяташе, че сексът

беше направо поразителен, но той бе агресивен по природа, а тя бе толкова дребна. И това бе една проклета проблемна комбинация.

На второ място, беше загрижен. Сега, когато цялото сексуално напрежение, прехвърчащо между тях не беше на лице, какви щяха да бъдат очакванията ѝ? Боже, заради такива глупости, без значение колко шибано добре се бе чувствал с нея, това беше една епична грешка, която не биваше да повтаря.

Да не говорим какво щяха да кажат момчетата, ако или когато научеха. Не само че Кат беше сестра на Ник, което означаваше, че е прекрачил всякакви проклети граници, но и не беше изминала дори седмица, откакто Бекет публично порица Марз — най-добрия си приятел на света, задето се беше забъркал с Емили Гарза по средата на мисията.

Без да обиждам дамите в стаята, но това е мисия с наистина сериозни рискове, не игра на запознанства.

— Исусе Христе! — процеди Бекет, притискайки длани към очите си.

Сякаш тази забележка не беше достатъчна, ами и гневът му и устата му скроиха номер и си бе позволил да постави под въпрос концентрацията и всеотдайността на Марз.

Сега той бе направил същото. Проклет лицемер! Точно като баща си.

— Е, предполагам, че не сме толкова добри и в чукането, а? — попита Кат.

Бекет чу тихия звук от стъпки, докато отместваше ръце от очите си. Проследи звука тъкмо навреме, за да види как Катрин отваря вратата и излиза в коридора. За момент остана да стои там, зашеметен от думите и действията ѝ. Откъде, по дяволите, ѝ беше хрумнала тази идея?

Той превъртя последната минута-две в главата си. Оу. Оу! Беше напълно директен с нея, нали?

Част от него копнееше да се втурне подире ѝ и да ѝ обясни, че проклятията му не бяха насочени към нея. Ругатнята и разочарованието му бяха насочени по-скоро към ситуацията като цяло и, по дяволите, той знаеше, че ще трябва да си плати. Но Бекет остана точно там, където беше. Може би бе по-добре Кат да има още една

наистина добра причина да стои далеч от него, да не го харесва, да го отблъсне.

Не беше добре за отбора, за мисията им, или за самата Катрин двамата да бъдат заедно.

ГЛАВА 4

— Какво, по дяволите, те забави толкова дълго? — извика Марз, когато Бекет се върна във фитнеса. — Предложи да ми донесеш ибупрофен преди около половин час.

Общо взето целият екип се обърна към Бекет. Марз седеше пред компютъра си. Чарли беше до него върху това, което се бе превърнало в обичайния му стол — тъй като синът на Мерит бе също толкова брилянтен като Марз по отношение на компютрите, двамата се бяха съюзили. Джеръми бе застанал зад стола на Чарли, до него, както винаги. Ник и Шейн седяха отзад на два сгъваеми стола, достатъчно близо до Марз, за да виждат върху какво работи. Бека и червенокосите сестри Дийн, Сара и Джена, бяха пред новите бюра и вероятно преглеждаха документи от микрочипа.

Сега осем чифта очи го наблюдаваха. Мамка му!

Бекет потисна раздражението си и вдигна шишенцето с хапчетата, за да е ясно, че не е забравил.

— Телефонно обаждане. Съжалявам — каза той дрезгаво.

Исусе, все още може да усети уханието на топлата сладост на кожата на Кат върху дрехите си.

Когато се приближи до бюрото на Марз, Бекет му подхвърли шишенцето.

— Елате при татко — каза Марз, докато отваряше капачката и изсипваше четири малки червени хапчета в ръката си.

— Къде е Изи? — попита Бекет, имайки предвид петия оцелял член от екипа им от специалните части. Той изчака, докато Марз преглътне глътка вода с лекарствата.

— С Емили — отвърна Шейн, прокарвайки ръка през разрошената си тъмноруса коса.

Бекет кимна, доволен да чуе, че другарят му наваксва с терапията. Емили бе донесла със себе си важен набор от умения в „Хард Инк“ — тя бе психотерапевт. И като се имаше предвид, че Сара, Джена и Чарли бяха оцелели след отвлечение и нападение, а Изи бе

признал преди малко повече от седмица, че страда от депресия и през ума му преминават мисли за самоубийство, се оказа, че Емили е истинска придобивка.

Всички те таяха в себе си по нещо сбъркано, и то в големи дози. Бекет със сигурност знаеше, че при него е така.

— Всичко наред ли е? — запита Ник, хвърляйки поглед през рамо.

Бекет срещна странните, бледозелени очи на мъжа и всичко, всичко изпълващо мислите му, което току-що бе направил със сестра му — която, за разлика от двамата си братя, имаше блестящи нефритовозелени очи, които го пронизваха, предизвикаха и подиграваха.

— Бекет?

— Какво? — попита той, прекъсвайки напълно безполезния поток от мисли.

— Пич — включи се Марз, извивайки вежди, — какво става с теб?

Бекет скръсти ръце.

— Защо, по дяволите, трябва да става нещо?

Ник и Шейн се спогледаха.

И това... всичко това... беше причината Бекет винаги да е концентриран върху шибаната цел по време на мисия. Защо Катрин Рикси го ядосваше толкова много? Защото беше оплела вътрешностите му в проклет възел и той не го разбираше, нито пък харесваше. Ни най-малко.

Бекет прокара ръце по лицето си.

— Съжалявам. Просто изникна, ъ-ъ... една ситуация. Сега всичко е под контрол.

Лъжата заседна като скала в стомаха му, както и това, че нарече случилото се с Кат „ситуация“.

— Не се тревожи, човече — каза Ник, несъзнателно сипвайки още сол в раната с разбирането си.

Достатъчно. Извади главата от задника си, Мърда.

— Върху какво работиш? — попита Бекет, сочейки към бюрото.

Той застана зад Ник и Шейн, за да погледне в монитора на Марз, но не прекалено близо, тъй като все още можеше да усети мириса на

Кат върху себе си. Доказателствата от документите в микрочипа изпълваха екрана.

— Ами — започна Марз, облягайки се стола и изпълвайки крака, — обсъждахме начини, по които категорично да докажем дали Сенека и този WCE са едно и също лице.

— И? — Бекет го подкани да продължи, като вече се чувстваше по-комфортно сега, когато фокусът бе изместен от него към работата.

— Освен ако няма безспорно доказателство в тези документи — обясни Ник, надничайки през рамото му, — идеалният начин, да го докажем, е може би най-трудното от всичко.

Бекет се намръщи.

— А идеалният начин е...

— Ако имахме достъп до файловете им през техните сървъри — каза Марз. — Знаеш, ако падащите звезди изпълняваха желания... проблемът щеше...

— Те вероятно са по-защитени от тези на самото правителство? — предположи Бекет.

Марз кимна, а Чарли повтори движението зад него. Въпреки че русата коса на младия Мерит беше достатъчно дълга и той понякога я връзваше на възел на тила си, роднинската прилика с командира им беше очевидна.

— Така е в общи линии — отвърна Марз.

— И ако Сенека е WCE — добави Чарли с тих глас, — те ще знаят, че идваме, преди дори да почукаме на виртуалната им врата. Сигурен съм, че това е начинът, по който ме откриха преди няколко седмици.

Чарли бе отвлечен от бандата на Чърч, след като се бе опитал да научи кой е WCE и защо бе депозирал дванайсет милиона долара в Сингапур в банкова сметка с името на баща му и адреса на Чарли.

— Тъй като аз вече опитах и не успях да проникна тогава, няма съмнение, че са удвоили защитите си.

В другия край на стаята вратата на фитнеса се отвори и затвори. Бекет дори нямаше нужда да поглежда, за да разбере, че това е Катрин. Сякаш тялото му разпозна присъствието на нейното и цялото напрежение, от което бе успял да се отърси, нахлу обратно.

Просто остани концентриран върху работата.

Бекет не си позволи да погледне в нейната посока, докато тя прекосяваше стаята, за да се присъедини към тях, въпреки че част от него отчаяно искаше да срещне погледа ѝ, защото, като оставеше всички други глупости настрана, никога не е бил по-искрен в живота си, отколкото когато ѝ каза, че не е имал намерение да я нарани и че никога не би искал да го направи.

Фактът, че бе малтретиран, беше направил Бекет свръхчувствителен да не би самият той да стане насилник. Ето защо си бе татуирал дизел символите. Ако щеше да отнема живот, дори и по време на изпълнение на дълга си, то щеше да кърви за него. Всеки проклет път.

Точно сега Бекет бе с четири резки назад от това, което заслужаваше — бе отнел живота на четирима от главорезите по време на мисията за спасяването на Емили, когато бе отвлечена. Скоро трябваше да поправи този пропуск. Може би Джеръми щеше да свърши тази работа, когато имаха няколко свободни минути.

— Хей — обади се Кат и се появи от другата страна на бюрото на Марз, заставайки точно пред погледа на Бекет.

Всички я поздравиха.

— Хей — отвърна ѝ Ник. — Опитваме се да измислим нещо тук. Вероятно можеш да помогнеш.

— Хм, разбира се — съгласи се тя, като кръстоса ръце пред гърдите си.

Беше се преоблякла, откакто Бекет я бе видял последно, и сега носеше дънки и мек черен пуловер. Косата ѝ почти бе изсъхнала и няколко къдрици се спускаха по раменете ѝ.

— Ами ако обърнем нещата? — попита Чарли. — Вместо да се чудим как да проникнем във файловете на Сенека, какво ще кажете да помислим какъв тип информация смятаме, че ще ни е от полза и да видим дали няма друг начин да се сдобием с нея?

Катрин притисна пръсти към слепоочията си и Бекет се намръщи. Тъй като беше адвокат, без съмнение разговорите за различни начини, по които да се постигнат не особено легални цели, я изкарваха далеч от зоната ѝ на комфорт.

Марз кимна.

— Добре. Телефонни распечатки и телефонно подслушване например.

Ник протегна ръце.

— Ванс може да успее ги измъкне, както направи с данните на контейнерите от морския терминал.

Кайлър Ванс беше детектив от балтиморската полиция, обявил се за техен съюзник, след като неговият кръстник Мигел Оливеро бе застрелян на улицата пред „Хард Инк“. Бекет не познаваше добре Оливеро, но всичко, което бе направил за тях, говореше, че освен важен съюзник, са загубили и свестен човек. Ванс вече бе удържал на думата си и ги бе подкрепил. И слава на бога за това.

— Информация за банкови сметки — каза Чарли, — нали? Знаем, че WCE внася пари в моята, ъ-ъ... банковата сметка на баща ми. Но ако успеем да намерим другата страна на тези сделки — плащанията — това може да ни помогне да го заковем.

Бекет си помисли, че може би за първи път чува Чарли да говори за баща си като за... негов баща. За всичкото време, от което познаваше по-младия Мерит, Чарли винаги го бе наричал „полковника“. Изглежда, е имало някакво напрежение между баща и син относно сексуалността на Чарли, поне отчасти. Бекет погледна първо Чарли, а после и Джеръми, и се намръщи, въпреки комичните тениски, които и двамата носеха с любезното съдействие на скандалната колекция на Джеръми. На тази на Джеръми пишеше „Прави неудобни сексуални намеци, а не война“, а върху тази на Чарли — „Аз съм нинджа“^[1] с черен текст върху черна тениска.

Тези хора бяха станали нещо като семейство за него, може би защото нямаше свое — не и такова, което да иска за себе си, така или иначе. Затова изпитваше покровителствени чувства към всеки проклет човек в стаята и не можеше да отрече, че го дразнеше мисълта, че Мерит най-вероятно не би одобрил отношенията между момчетата.

— Чарли, това е страхотна шибана идея! — Ник грабна химикалка и жълт бележник измежду бъркотията на бюрото на Марз и започна да прави списък. — Да открием сметките на вложителя е гениална идея.

— Знаеш ли, имам тази ултрамодерна машина за списъци, наречена компютър точно тук — подигра му се Марз.

Бекет се подсмихна. Дватамата с Марз бяха най-големите техничари в групата. Едно от нещата, които винаги ги свързваха.

Показвайки му среден пръст с ръката, с която подпираше бележника, Ник се ухили.

— Писането на ръка ми помага да мисля.

— Добрееем — каза Марз.

— Какво ще кажете за досиетата на персонала в „Сенека“? — попита Шейн, в чийто говор се прокрадваше лек южняшки акцент. Той почука с пръст върху бележника на Ник. — Знам, че може би не е особено вероятно, като се има предвид секретността около техниките за вербуване на Сенека и нуждата да поддържат агенти под прикритие в страната. Но нека предположим, че успеем да се сдобием със списък на служителите им. Ами ако някой от тях има инициали WCE? Знам, че стрелям в тъмното, но...

Той сви рамене.

— Или инициалите GW — добави Ник. — Не забравяйте, че Мерит бе вписал GW като свой контакт?

Със съгласието на всички, той записа идеята.

Катрин заобиколи до другата страна на масата и се отпусна срещу по-малкия си брат, който я прегърна.

— Добре ли си? — попита Джеръми.

Тя кимна и му се усмихна, но усмивката ѝ изглеждаше напрегната и резервирана. От друга страна, може би Бекет преувеличаваше. Не можеше да се каже, че тя често му отправя усмивки, а когато това се случеше, обикновено бяха заети да си разменят хапливи реплики.

— Какво друго? — подкани ги отново Ник, оглеждайки групата.

— Частни мобилни телефонни номера със справки за обаждания и текстови съобщения — включи се Бекет. — Също така и кореспонденция по електронната поща.

Ник кимна и ги добави към списъка.

— Как предлагате да получите тази информация? — поинтересува се Кат.

— Не сме стигнали до там — отвърна Ник. — Просто обсъждаме типовете информация, която, ако попадне в ръцете ни, може да ни бъде полезна, за да докажем тезата си. Но, виж, знам, че целият този разговор те поставя в неудобно положение, и може би не трябваше да те моля да ни помагаш...

— Няма начин да получите тази информация по законен път — отбеляза тя.

Въпреки твърдението ѝ, тонът ѝ не беше критичен, а по-скоро замислен.

— Наистина не е нужно да бъдеш тук — каза Ник, потропвайки с молива си върху бележника.

— Не, не. Просто вие, момчета, поемате много рискове в цялата ситуация, нали? — попита тя.

— Няма какво да се направи по въпроса — отвърна брат ѝ лаконично със свъсени вежди.

Бекет беше виждал това изражение достатъчно често, за да е наясно, че Ник губи търпение. Кат се намръщи и се измъкна изпод ръката на Джеръми.

— Не се опитвам да критикувам...

— Тогава какво искаш да кажеш, Кат? Ние тук се опитваме да не допуснем още някой да умре — каза Ник, като се изправи и кръстоса ръце.

Сгъваемият стол изскърца върху бетонния под.

Покровителственият инстинкт на Бекет се надигна и той сграбчи ръката на Ник и го дръпна крачка назад. Рикси го изгледа, освободи ръката си и се извърна към сестра си.

Кат не изглеждаше ни най-малко уплашена. Вместо това замарширува към много по-високия си брат и опря ръце на кръста си.

— Ей, отстъпи, войниче! Какво ви става днес, момчета, та така ме нападат? Особено когато всичко, което искам да кажа, е, че мисля, че мога да ви помогна. Имам достъп до част от това, от което се нуждаете.

Кат имаше чувството, че току-що е скочила от висока скала и все още не се е сблъскала с дъното. Беше отворила вратата и щеше да сподели информация и документи с брат си и неговия екип, макар точно сега той да се държеше като магаре. Или може би просто бе прекалено чувствителна. В края на краищата трябваше да признае, че все още не беше на себе си след срещата с Бекет — както заради умопомрачителния секс, така и заради очевидното разкаяние веднага след това.

Наистина не биваше да се изненадва от последното. А както се чувстваше, почти ѝ се искаше да се цапардоса. Като се имаше предвид как се държаха обикновено мъжете, защо очакваше нещо различно от този? И защо, по дяволите, сега изглеждаше около хиляда пъти по-привлекателен в глупавите ѝ очи, след като знаеше как изглежда лицето му докато засмуква члена му, и как звучеше, докато свършва?

— Какво? — попита Ник. — Какво говориш?

Думите му я изтръгнаха от мислите ѝ.

— Точно това, което чуваш. Казвам, че мога да ви помогна.

Тя въздъхна и затъкна косата зад ушите си, а после остави думите да се изстрелят от устата ѝ — думи, които щяха да я въвлекат в тяхната мисия и отклонят по нов път.

— Моят екип в съда разследва „Сенека Уърлдгайд Секюрити“ от почти една година. Имам достъп до някои от файлове, които обсъждахте.

Бледозелените очи на Ник се разшириха. В стаята за миг настъпи тишина. И тогава целият ад се отприщи.

— Не можеш да ни споделиш това — каза Ник.

Джеръми почти веднага се появи до нея, а лицето му бе намръщено — нещо така нехарактерно за него.

— Пич, може да си навлечеш неприятности. Не можеш да го направиш.

— Мамка му! — изруга Марз, като се изправи.

Столтът му застърга по пода, карайки малкото трикрако кученце, немската овчарка, Айлийн да избяга и да изръмжи от уплаха.

И макар че Бекет не каза нищо, от него се излъчваше напрежение, а изражението му бе буреносно.

Дори и мълчанието от мястото, където работеха Бека, Сара и Джена сякаш кънтеше. Кат погледна към тях и видя как приятелките на Ник, Шейн и Изи я наблюдават със съчувствие и загриженост. И тя напълно разбираше защо. Петте жени в къщата, включително Емили, неведнъж бяха разговаряли, откакто Кат бе пристигнала, за желанието си да бъдат в помощ в цялата тази бъркотия. Бека ѝ кимна насърчително.

Кат си пое дълбоко дъх и се приготви за битка. Знаеше, че Ник няма да ѝ позволи да го направи толкова лесно. Нямахше да е Ник, ако не беше твърде покровителствен.

— Ник...

— Не, Кат. И това е окончателният ми отговор.

Той вече бе загубил тази битка. Просто още не го осъзнаваше. Тя скръсти ръце.

— Така ли?

Шейн бавно се изправи на крака. Беше единственият, който не бе взел отношение относно изявлението ѝ.

— Мисля, че трябва да я изслушаш, Ник. — Сивите очи на Шейн се впиха в нея. — Защо Върховният съд разследва Сенека все пак?

Кат кимна и каза:

— Благодаря ти.

Беше особено благодарна, защото Ник и Шейн бяха най-добри приятели и макар че Кат не знаеше какво точно се е случило между тях, Бека ѝ беше казала, че наскоро са оправили някои стари недоразумения. Можеше само да си представя, че това, да бъде опозиция на Ник, не е лесно за Шейн.

— С две думи, прокуратурата разследва Сенека за измама с договори, подкуп на афганистански служители и инцидент, свързан със стрелба, в която бяха убити девет невъоръжени афганистански цивилни.

— Исусе! — възкликна Шейн. — Да водиш дело за нещо подобно сигурно е кошмар.

Кат кимна.

— Може и така да се каже.

Този случай бе идеален пример за това защо понякога бе трудно да се бориш в името на добра кауза. Няколко от причините, заради които този случай се протака, бяха трудностите да се сдобиеш и опазиш доказателства във военни зони и да получиш подходящата юрисдикция за завеждане на дело в американските граждански съдилища.

Шейн се спогледа с някои от другите мъже, а след това се обърна към Ник:

— С подобни обвинения, документите ѝ определено ще съдържат част от това, от което се нуждаем. Трябва да я чуем...

— Чух я много ясно — прекъсна го Ник. — И отговорът ми все още е не.

— Осъзнаваш, че всъщност не се нуждая от твоето разрешение, за да го направя, нали? — озъби му се Кат. — Имаш нужда от нещо, което мога да ти дам. Толкова е просто.

Ник вдигна ръце, но не отстъпи.

— Това дори не е твоя битка, Катрин.

О, тя знаеше, че е в беда, в момента, в който изрече цялото й име, но нямаше начин да остави тези глупости без да ги оспори.

— Ти шегуваш ли се? Бях на онзи покрив, помниш ли? — посочи тя Джеръми. — Защо това да е битка на Джер, но не и моя?

— По-добре повярвай, че добре си спомням какво се случи върху този покрив. Благодаря ти, че подкрепи гледната ми точка по най-добрия начин. А при Джеръми е различно — тросна Ник.

Крачеше и рошеше тъмната си кестенява коса. Тя не беше дълга, но бе по-дълга от тази, с която го бе виждала Кат, преди да отиде в армията.

— О, това трябва да е добро. Моля те, кажи ми как участието на Джеръми е по-различно от моето. И за бога, моля те, кажи ми, че няма нищо общо с пениса му.

Тя скръсти ръце и наклони глава, след което зачака.

Ник я изгледа ядосано, а раменете му се повдигаха и спускаха.

— Би ли ми имала малко повече доверие? Не го исках в тази каша повече, отколкото искам теб, но донесох неприятностите със себе си до прага му и това не му даде особено голям избор.

Джеръми вдигна длани, подчертавайки мастилото спускащо се по двете му ръце.

— Това са глупости, Ник. Двамата имахме голяма разpravия за това в самото начало, не помниш ли? Аз настоях.

— Мислех, че си на моя страна по този въпрос — обърна се към него Ник. — Тя няма да участва и това е окончателно.

Той вдигна ръка във въздуха, за да сложи край на дебата.

Извивайки вежди, Джеръми скръсти ръце и пристъпи по-близо до Кат, сякаш двамата се изправяха срещу Ник. Поне спечели единия си брат на своя страна.

— Това ми се струва много познато — каза Джер.

Кат погледна първо единия, после — другия, като не бе сигурна точно за какво говорят.

— Тя е права — каза Бека, като стана от масата и отиде до Ник. Бледожълтата ѝ риза имаше почти същия цвят като косата ѝ. — Бях там онази вечер, когато двамата с Джер се скарахте. Помниш ли?

Тя обхвана лицето му с длани.

Ник стисна ръката на Бека, целуна дланта ѝ и поклати глава.

— Не е същото, слънчице. Просто не е.

Кат се загледа в двамата за момент, за пореден път благодарна за присъствието на Бека в живота на Ник. Когато тя беше наоколо, изглежда, нивото на стреса му падаше с няколко милиарда.

— Ник — започна отново Кат, — искам да помогна, мога да помогна.

— Но на каква цена? — попита Бекет.

Това бяха първите думи, които изричаше през целия разговор.

Кат срещна погледа му, но не можа да разчете емоциите зад думите. Маската бе обратно на мястото си сега, нали?

Ник кимна на Бекет.

— Благодаря ти — каза той с оправдателен тон.

Поемайки дълбоко дъх, Кат избута гнева и раздразнението си надалеч. И тя, и Ник бяха избухливи, така че загубата на самообладание нямаше да помогне да решат този въпрос. По никакъв начин нямаше да позволи на Бекет да влезе под кожата ѝ в този момент. Цялата тази ситуация бе твърде важна.

— На същата цена, която всички останали в тази стая са готови да платят — заяви тя, в отговор на Бекет. — Не съм по-различна.

Приближавайки се, Ник отново поклати глава. Тонът му беше нежен, когато заговори:

— С изключение на това, че ти си различна, Кат. Имаш толкова много за губене. Неща, които никога не биха могли да се върнат, като разрешителното ти за адвокатската практика. Работи дяволски усилено за това. И това е важна работа. Такава, която има значение за света. Аз загубих това и няма да позволя да се случи и с теб.

— Оценявам загрижеността ти, Ник, но някои неща са по-важни от работата. Не смяташ ли, че съм мислила по този въпрос? Че съм пресметнала рисковете? Обмислих всичко и искам да помогна.

Ник въздъхна.

— Кат...

— Джеръми почти загина — добави тя, а гърлото ѝ неочаквано се стегна при последната дума. Преглътна едно ридание, появило се от нищото, и притисна юмрук към устата си. Сълзи изпълниха очите ѝ. — А ти за малко да умреш миналата година — продължи с тънък глас.

Над рамото на Ник тя срещна погледа на Бекет, чиито сини очи пламтяха срещу нея. Точно сега беше твърде уязвима, за да разгадае този поглед, така че сведе очи към пода между себе си и брат си.

Една ръка се вмъкна в нейната и я стисна. Погледна и видя Джеръми да я наблюдава с напрегнато изражение.

Без колебание Кат се обърна, надигна се на пръсти и обви ръце около врата му.

— Можехме да те загубим — прошепна, а сълзи се спуснаха по бузата ѝ.

Рухването на покрива беше преди три сутрини, но изведнъж я заля вълна от страх и мъка, сякаш бе забавена реакция.

Ръцете на Джеръми се обвиха около нея.

— Хей, всичко е наред. Добре съм.

Тя бързо поклати глава, за да прогони сълзите си.

— Знам. Аз просто... не мога да ви загубя, момчета. — Все още облегната на Джеръми, се обърна към Ник и го прикова с поглед. — Не желае да те загубя. И ако мога да предложа нещо, което да направи нещата дори една идея по-малко опасни, което да ви даде дори малко предимство, трябва да ми позволиш. Чуваш ли ме? Трябва да ми позволиш. Ако не направя нищо и нещо се случи... — тя преглътна възела, стегнал гърлото ѝ отново. — Никога няма да мога да си го простя.

Мускулите на челюстта на Ник се стегнаха.

— Точно така ще се почувствам, ако нещо се случи с теб... С който и да е от вас.

— Знам и го разбирам — каза Кат, заставайки пред брат си, който се извисяваше над нея. Е, почти всеки го правеше. — Но истината е, че с Джеръми вече сме замесени. Колко време мислиш, че ще отнеме на Сенека да открие, че имаш сестра, която живее сама във Вашингтон?

Ник стисна очи, сякаш мисълта го нараняваше физически, но Кат нямаше да се посвени да играе мръсно, за да постигне целта си. Не и когато ставаше въпрос за братята ѝ.

— Мамка му — изруга Бекет под нос.

Оглеждайки се, тя срещна погледите на всяко от момчетата, които стояха около тях. Противоречивите чувства ясно личаха в израженията им, така че Бекет не бе единственият на това мнение. Тя се обърна към по-големия си брат.

— Имаш нужда от мен, Ник. А аз имам нужда и ти да ме искаш.

— По дяволите, Кат! — изруга той, но гласът му бе по-мек от изречените думи.

— Това „да“ ли е? — попита тя, дарявайки го с лека усмивка.

— Съгласявам се, а ти ще правиш точно това, което ти кажа. Без въпроси. Без да ме нервираш. Без да правиш нищо на своя глава — каза Ник, гледайки я гневно, но тя можеше да види загрижеността зад намръщаното му изражение.

— Разбира се — съгласи се Кат и споразумението им свали товар от гърдите ѝ, от което постепенно ѝ стана по-лесно да диша. — Ще опитам да сведа нервирането до минимум.

Шейн се засмя до Ник.

— Виждам, че умението да убеждаваш, се предава в семейството. Също толкова трудно е човек да ѝ откаже, колкото и на теб.

Той плесна Ник по гърба.

Приятелят му освободи ръката си, преструвайки се на раздразнен.

— Разкарай се, МакКалън.

Реакцията му накара останалите да се засмеят.

— Майната ви на всички! — изруга Ник. — С изключение на теб, слънчице. Ела тук. — Той я придърпа в ръцете си, на едната от които се бе появила нова татуировка на слънце и инициалите на Бека, и я прегърна бързо.

Бека се засмя и го потупа по гърба.

Тогавя Ник отново застана пред Кат и се наведе, за да може да я погледне в очите.

— Благодаря ти. Не ми харесва, но те разбирам. Така че, благодаря ти.

Тя кимна.

— Пак заповядай. Но не ми благодари, докато не разберем със сигурност дали всъщност ще мога да помогна.

[\[1\]](#) Американско разговорно наименование на поза в секса. —
Б.р. ↑

ГЛАВА 5

Кат се върна на мястото на престъплението, известно още като спалнята ѝ и се опита да не се взира в стената, срещу която по-рано бе правила най-добрият секс в живота си.

Концентрирай се, Кат!

Точно така. Беше се върнала тук с причина. За да получи достъп до системите в офиса си, имаше нужда от произволно генериран цифров код от своя SecurID токън. Той се променяше на всеки шейсет секунди и беше една от двете стъпки, необходими за достъп до файловете във виртуалната частна мрежа на прокуратурата. Малкото, подобно на чип, устройство се намираще върху изключения ѝ служебен лаптоп на нощното шкафче до леглото. Почивката, която си взе тази седмица, не беше планирана, затова бе останала до късно снощи, за да допише едно досие — перфектното алиби, в случай че ѝ се наложеше да обяснява защо е отваряла тези файлове.

Когато чу приближаващи гласове, идващи откъм главната част на апартамента, Кат грабна токъна и компютъра си. Марз я бе помолил да занесе машината във фитнеса, преди да влезе в профила си, за да може той да погледне и да подсили защитите му.

— Хей! — извика Джеръми от вратата.

Чарли стоеше в коридора зад него.

— Хей! — поздрави ги и тя. — Какво правите, момчета?

Джеръми повдигна рамене.

— Просто се мотаем. Някои от Гарваните се върнаха от смяна при блокадите, така че предстои вечеря.

Кат кимна.

— Добре.

Облегнат на рамката на вратата, Джеръми скръсти ръце и я изгледа развеселено.

— Имам въпрос към теб.

— Да?

— Кой от Гарваните е? — попита той развеселено.

— „Кой от Гарваните“ какво?

Кат притисна лаптопа към гърдите си.

Той наклони глава и повдигна вежди, сякаш тя трябваше да знае какво има предвид.

— Кого от Гарваните помирисах върху теб?

Топлина се плъзна по врата ѝ. Тя се засмя и го избута на разминаване в коридора, като в допълнение го блъсна здравата.

— За какво, по дяволите, говориш, Джеръми?

— Когато ме прегърна, мирише на мъж и секс. Е, аз обичам, както мъжете, така и секса. — Той намигна на Чарли, който изглеждаше така, сякаш предпочита да е навсякъде другаде по света, само не и тук. — Та аз изобщо нямам проблем с това, просто ми е любопитно кой от Гарваните е късметлията.

Мамка му! Тя се замисли да отрече и да каже, че няма никакъв Гарван. Всъщност това бе самата истината, но това би могло да накара брат ѝ да се зачуди кой друг измежду останалите е, затова Кат прехапа езика си. За бога, можеше да разчита на Джеръми да надуши секс. Тя се отдалечи от него.

— Ти си идиот. Знаеш това, нали?

— Това не беше отричане — извика развеселено той.

Кат му показва среден пръст и продължи да върви, макар да не страдаше от илюзията, че той ще остави нещата така. Защо братята бяха такъв трън в задника?

В кухнята повече от дузина души се бяха струпали около плота — както от Гарваните, така и от обитателите на „Хард Инк“ — говореха, смееха се и нагъваха чилито, което Бека и Емили бяха приготвили по-рано. С толкова много хора, които сега работеха и живееха тук, всички допринасяха към денонощното производство на храна, но Бека и Емили несъмнено бяха най-добрите готвачи в групата. Кат нямаше търпение да дойде ред на Ник да приготвя вечерята; вече си беше дала поръчката за Слони Джо — специалитета му.

Ник я видя през тълпата и ѝ намигна. Тя му се усмихна леко, доволна, че бяха успели да се споразумеят за нейното участие.

Тъй като не забеляза Марз, Кат се отправи към фитнеса и го намери на обичайното му място.

— Искаш ли да отидеш и да хапнеш с другите, преди да започнем с това? — попита тя.

Той взе лаптопа от ръцете ѝ.

— Благодаря, но ще чакам Емили да слезе, за да хапнем заедно.

Кат се усмихна.

— О, колко си мил!

Думите ѝ бяха леко подигравателни, но бе вярно.

Марз беше абсолютен сладур, изключително добър човек.

Потупа с длан гърдите си и се подсмихна.

— Златно сърце, бейби. Златно. Сърце.

Смеейки се, Кат кимна.

— Да, знам. Всички имате такива, момчета.

Марз ѝ даде знак да въведе паролата на лаптопа си, а след това каза:

— Да. Дори и Бекет.

Тя отстъпи назад от компютъра и го изгледа намръщено. Защо, по дяволите, го беше казал?

— Да, разбира се — съгласи се тя, колкото можа по-безгрижно.

Честно казано, макар да беше склонна да повярва, че Бекет е добър човек — беше тук, за да помогне на Ник все пак — не можеше дори да си представи как да разгадае този мъж.

С очи на екрана и пръсти, прелитащи през клавиатурата, Марз добави:

— Грубоват е, но е добър човек.

Кръстосвайки ръце, тя много усилено се опита да не мисли за всички начини, по които Бекет можеше да бъде груб.

— Аха.

За какво, по дяволите, бе всичко това?

— И той наистина нямаше да те нарани онзи ден, когато извади пистолет срещу теб.

Прииска ѝ се да започне да блъска главата си в най-близката твърда повърхност. Защо се чувстваше така, сякаш слушаше реклама?

— Знам.

Когато той не продължи, раменете ѝ се отпуснаха.

След може би две минути мълчание, Марз погледна към нея през рамо и додаде:

— Бекет просто има нужда от известно време, преди да позволи на някого да се доближи до него, нали знаеш?

— Дерек — вбеси се Кат, — защо, по дяволите, обсъждаме Бекет точно сега?

Той сви рамене и се обърна към лаптопа.

— Просто казвам.

Тя се втренчи в тила му. Първо Джеръми, а сега това. Въпросът бе какво, по дяволите, си мислеше Марз, че знае и откъде го знаеше? Дали Бекет му беше споменал нещо за случилото се между тях? Защото ако беше, щеше да изтръгне езика от устата му и да го завърже на възел като в анимационните филмчета.

— Тази машина е истинска бъркотия — отбеляза той. — Типичен правителствен боклук. — Марз се обърна и ѝ се усмихна. — Всеки път, когато пушките ни засичаха в Афганистан, си напомняхме един на друг, че оръжията ни са били закупени на най-ниската цена. Случаен спомен...

Замисленото му изражение предизвика усмивката на Кат.

— Не мога да си представя какво ви е било там.

Той кликна върху още няколко прозореца.

— Дълги периоди на скука, прекъсвани от моменти на напрегнати екстремни кризи.

— О, значи, нещо такова като сега, нали?

Искаше да се пошегува, но имаше истина в изявлението, която ни най-малко не бе смешна. Изобщо.

— Точно — каза Марз. — Знаеш ли какво, преди да вкараш още някоя парола, искам да поразчистя тук и да изградя някои нови функции за сигурност. Съгласна ли си?

В другия край на стаята Емили, Изи и Джена влязоха през прага.

— Разбира се — кимна Кат. — Вземи и действай.

Марз ѝ намигна.

— Не съм сигурен как ще се почувства Ник, ако те взема, но определено ще ти кажа.

Кат извъртя очи и адски много се надяваше, че Марз не е забелязал червенината, пълзяща към бузите ѝ — нито пък се е замислил над причината. Защото я взеха доста здраво днес. И не, Ник вероятно нямаше да бъде особено щастлив да научи за това. Не че имаше право на шибан глас кой я взема и кой не, за бога.

— Готов ли си за мен? — попита Емили с голяма усмивка, като се приближи до бюрото.

Усмивката на Марз почти накара Кат да се изчерви още повече.

— Що за въпрос е това? Винаги. — Той се изправи на крака, карайки Айлийн да побегне отново. — О, по дяволите! Съжалявам, Айлийн. Тя продължава да спи върху обувката на протезата ми и не мога да я усетя.

Кат вдигна глупаво изглеждащото куче на ръце и сгуши лицето си в нея. Ушите на животното бяха толкова големи, че изглеждаха несъразмерни с останалата част от тялото ѝ.

— Тя просто иска да бъде близо до теб, нали, мило момиче? — Огромният език на Айлийн облиза бузата ѝ, предизвиквайки смеха на Кат. — Достатъчно, пале такава!

Марз се здрависа с Изи през бюрото.

— Ей, човече, как си?

Висок, атлетичен и мургав, Изи вероятно бе единственият човек от екипа на Ник, с когото Кат почти не бе говорила. Той изглеждаше много резервиран, дори леко хладен, с всички, с изключение на Джена. Погледът на Изи се стрелна към Кат, но кимна на Марз.

— Ден след ден.

— Вярно е. — Марз потърка корема си. — Добре, храна. Храната е приоритет.

Джена се засмя.

— Чувала съм за теб.

С ярките си сини очи и тъмночервена коса, Джена бе изключително красива, дори и с избледнелите жълтеникави синини около лявото ѝ око. Тази гледка напомни на Кат за това, което враговете на брат ѝ бяха причинили на тази млада жена, и още веднъж потвърди решението ѝ да помогне на Ник и екипа. Всеки един от тях бе платил, рискувал или допринесъл с нещо, за да опита да поправи цялото това положение. Кат беше твърдо решена да направи същото.

Марз протегна ръце.

— Няма как. Репутацията ми ме предхожда.

Петимата тръгнаха през фитнеса и Кат се почувства доста осезаемо не на място. И двете двойки се държаха за ръце и обсъждаха напълно нормални неща, след като са били разделени за малко, докато тя се влачеше отзад, все още носейки Айлийн.

На стълбището Марз каза:

— Знаеш ли какво? По-добре да изведе Айлийн, преди да седнем да вечеряме.

Кат му махна с ръка.

— Аз ще го направя. Вървете, ще ви настигна.

Като се имаше предвид, че от случката с Бекет бе отишла направо да спори с Ник и бе загубила самоконтрол заради това, което почти се бе случило с Джеръми, тя нямаше нищо против да остане за малко сама, за да се вземе в ръце.

Навън тя пусна Айлийн върху чакъла на заградения паркинг и се загледа как кученцето се върти наоколо, души всяко малко нещо, докато не стигна тревата, опасваща паркинга от външната страна. Дъждът постепенно бе намалил до мъглив ръмеж, който, заедно с тъмните облаци, създаваше усещането, че е по-късно, отколкото е всъщност.

Облегната на тухлената стена на сградата, Кат потърка очи и се прозя. Беше тук от по-малко от седмица и вече бе изтощена. Не можеше да си представи как останалата част от екипа се оправя в тази ситуация от почти месец насам. Дори когато си в принудително бездействие, никога не можеш да се отпуснеш напълно. Не и когато мъже с гранатомет нападат дома ти по средата на нощта. Това бе сигурно.

С въздишка, тя отпусна ръце и видя Бекет да слиза от своя джип от другата страна на паркинга. За един дълъг момент тя изучаваше походката му. Той се приближаваше, като леко накуцваше с левия крак. Знаеше, че бе резултат от експлозия на граната в Афганистан, но изобщо не го правеше по-бавен, това бе сигурно.

Мъжът се обърна към нея. Страхотно.

Кат плесна с ръце.

— Айлийн? Ела тук, момиче! — извика тя.

Трябва да влезем веднага, за да избегна този със сигурност неловък разговор. Не се нуждая от още един такъв днес. Въпреки че може би това бе идеалният момент да разбере какво бе казал Бекет на Марз. И все пак, здравей, неудобство.

Близо до линията от мотоциклети главата на Айлийн се подаде и кученцето погледна към Кат, но след това отново се върна към заниманията си.

Не че имаше значение сега, когато Бекет беше прекосил половината паркинг, и вървеше към нея. И само за протокола, изглеждаше дяволски секси в комбинацията от тениска, дънки и ботуши. С широките си рамене и едри бедра, мъжът изпълваше дрехите си по начин, който оставяше малко на въображението.

На което вече не ѝ се налагаше да разчита, нали? Беше видяла стоката и знаеше, че колкото и хубаво да изглеждаха тези дънки върху него, те изглеждаха около един милион пъти по-секси, висящи около коленете му.

Това не бе полезна мисъл точно сега.

И тогава той вдигна очи и я прикова към стената с този напрегнат син поглед.

Толкова за надеждата, че може просто да я игнорира и да влезе вътре. Той не се насочи към вратата, а се отправи се право към нея.

Сърцето ѝ препусна и тя потрепери, щом спомените я заляха в бърза поредица от картини от последния път, когато я бе притиснал към стената. Поемайки бавен и — надяваше се — успокояващ дъх, тя срещна погледа му и зачака да спре пред нея. Той бе толкова близо, че ако протегнеше ръка, можеше да сграбчи блузата му и да го придърпа към себе си. Ниско, ниско в корема ѝ мускулите ѝ се свиха в пълна подкрепа на тази идея. Проклето предателско тяло!

— Искам да кажа нещо, ако нямаш нищо против — заяви той, а очите му търсеха нейните.

Сериозният му тон я накара да се въздържа от хапливата забележка, която ѝ беше на върха на езика.

— Разбира се — отвърна тя, без да има ни най-малка идея какво да очаква.

— Това, което предложи да направиш там... това е опасно нещо, Кат.

Разбира се. Старата песен на нов глас. Разочарована, тя притисна ръка към очите си. Последното нещо, за което имаше енергия, бе още една битка.

— Бекет, решено е...

— Чакай! — Пръстите му се свиха около нейните, като отместиха ръката от лицето ѝ. Държейки я, той пристъпи по-близо. — Прецаквам нещата.

Сякаш говореха на взаимно неразбираеми езици, поне що се отнасяше до нея.

— Кое прецакваш?

Той поклати глава и въздъхна.

— Благодаря. Това, което исках да кажа, е... благодаря ти. Не е нужно да го правиш и никой не би те обвинил, ако промениш решението си.

— Но аз няма да...

— Знам. — Той прокара палец по кокалчетата на пръстите ѝ. Напред-назад, напред-назад. И топлината на докосването му се разпространи в цялото ѝ тяло, карайки нервните ѝ окончания да оживеят и да копнеят за повече... навсякъде. — И затова ти благодаря. Имаме нужда от това, с което разполагаш. — Бекет прочисти гърлото си и погледна встрани за един дълъг момент. Когато отново погледна към нея, сви рамене. — Да, та това е, което исках да кажа.

Той пусна ръката ѝ и пъхна своите в джобовете си.

Е, добре тогава.

— Оценявам го — каза тя.

Той наклони глава и я прикова с наситено синия си поглед.

— Просто бъди разумна, става ли?

Кат извъртя очи. Мъжът не можеше просто да спре, докато още има преднина, нали?

— Боже, благодаря за вота на доверие. Може да нямам вашите познания по операции под прикритие, но не съм идиот, Бекет. Сякаш не знам, че трябва да внимавам, когато човешки живот е изложен на риск.

Тя вдигна ръце и поклати глава. Уф! Защо се занимаваше? Без да дочака отговора му, тръгна към вратата, набра кода и хвана дръжката. Тогава нещо друго ѝ дойде на ум. Със същия успех можеше да изкара всички забавни карти на масата, нали така?

Обърна се към него, като не се изненада да види, че той я гледа намръщено.

— Докато водим този страхотен разговор, позволи ми да добавя една молба към теб — да запазиш в тайна това, което се случи по-рано между нас. Не съм сигурна защо Дерек се почувства длъжен да ни сватоса по-рано днес, но наистина се надявам, че причината не е, защото ти си казал нещо. Става ли? Благодаря.

Докато пристъпваше вътре, тя си спомни Айлийн.
— О, и доведи проклетото куче.

Мамка му, помисли си Бекет. Последва Кат вътре и си отбеляза наум, че трябва да се върне за кучето по-късно. Не беше казал нито една проклета дума за станалото между тях. На никого, камо ли на Марз. За бога! Сякаш искаше някой друг да знае.

Нямаше начин да остави това обвинение неадресирано.

Той пристъпи вътре точно навреме, за да види как вратата към студиото за татуировки на първия етаж се затваря. Като се изключеше това, стълбището си оставаше тихо, затова инстинктът му подсказа, че Кат се е оттеглила в тишината на затворения в момента „Хард Инк“. Страхотно.

Бекет прекоси стълбището, стъпките от ботушите му отекваха във вътрешността от бетон и метал. В мига, в който зави зад ъгъла и се озова в предимно притъмнелия салон в дъното на студиото, погледът му се приземи върху Кат, която сновеше напред-назад в средата на квадратното помещение. Осветена изотзад от лампата в коридора, тя се завъртя на пети с лице към него, негодуванието ѝ бе осезаемо, въпреки че не можеше да различи изражението ѝ. Не го искаше тук, не искаше да е около него, може би изобщо не искаше да има нищо общо с него. И, по дяволите, ако тези чувства, насочени към него, не му бяха наистина шибано познати.

Историята на проклетия му живот. Поне до армията.

Въпреки че и това вече нямаше, нали?

— Бекет — каза Кат, тонът ѝ бе отчасти стенание, отчасти молба.

Той закотви краката си и се пребори с вкоренената си реакция да избяга от мястото, на което не е желан. Защото, по дяволите всичко, той бе усъвършенствал способността да чува съобщението *Не те искам наоколо от около мила разстояние*. Беше израснал с тези глупости. Но това беше сестрата на Ник Рикси. И от уважение към човека, с когото беше воювал и кървил в продължение на много години, нямаше да остави Катрин с впечатлението, че е предал доверието или личния ѝ живот.

— Просто ме изслушай и ще те оставя на мира, става ли?

— Какво още ще кажеш?

Част от него искаше да се приближи, за да види изражението ѝ и блясъка в тези зелени очи. Но тя остана на мястото си, така че той последва примера ѝ и направи същото.

— Не съм казал нищо. Това, което се случи, е само между мен и теб. Не бих проявил неуважение, като споделя нещо толкова лично. И не съм някакъв осемнайсет годишен хлапак, който не може да си държи устата затворена.

Той обузда раздразнението си, защото това, да го изрече на глас, не помагаше абсолютно с нищо. Кат се приближи, изваждайки красивото си лице от сенките.

— Добре. Благодаря ти за това.

Тя въздъхна и се приближи още малко.

Бекет проследи движението ѝ както лъв дебне плячка. Колкото по-близо идваше тя, толкова повече нещо дълбоко в него искаше да я хване. Мамка му!

— Виж, съжалявам, че ти се развиках преди малко. Понякога просто имам нужда от малко време, за да си събера мислите, а тук е дяволски трудно да го направиш.

Това изявление звучеше почти като нещо, което той би казал, и Бекет действително се засмя.

— По дяволите, наистина е така.

Кат също леко се засмя.

И звукът бръкна в него и... го смути. Хареса му, беше сигурно. Обичаше да ѝ дава повод за усмивки или смях. Това го накара да се почувства сякаш... сякаш има някаква стойност. Сякаш не бе просто един гигантски трън в задника.

— Въпреки че ти никога не изглеждаш все едно не си си събрала мислите.

Това беше вярно. Кат бе корава, борбена, уверена и способна. Според Ник тя не се бе поколебала да вземе оръжие и да последва момчетата, да се качи на покрива, за да се защити срещу атаката, която унищожиха част от сградата. Нямаше нужда да я молят. Веднага бе пожелала да поеме смени в скривалищата на снайперистите. На всичко отгоре бе високо образован адвокат, готова да заложи всичко, за да защити семейството си. Той не беше сигурен, че някога е срещал жена, толкова корава, колкото Катрин Рикси.

— Е, предполагам, че е добре да го знам. Аз просто...

Тя сви рамене и издаде брадичката си.

— Какво?

Младата жена поклати глава.

— Нищо...

Бекет не се връзваше на това. Той трябваше да узнае какво щеше да каже, тъй като това бе най-истинският разговор, който някога бяха водили — без остроумничене, без гняв, без публика. След това, което се бе случило между тях този следобед, имаше значение. Затова той скъси разстоянието между тях и повдигна брадичката ѝ с пръсти. Устата ѝ се отвори, а очите ѝ се разшириха при докосването, и мамка му, тези малки физически реакции отекнаха в кръвта му.

— Какво?

За един дълъг миг Бекет реши, че няма да му отговори, но след това думите започнаха да се изливат от нея.

— Някога чувствал ли си се... просто... ядосан? Без да знаеш какво да правиш с гнева? Как да го насочиш? Как да се отървеш от него? — Тя прокара ръка през косата си, разпилявайки я по раменете си. — Безумно ядосана съм на това — на всичко това, което се случи на Ник и на всички вас. Толкова е несправедливо. И че Джеръми е в такава опасност. Искам да кажа, Бекет, ако можеше да видиш как покривът пропада под него... — Гласът ѝ изтъня, а очите ѝ помръкнаха. Тя поклати глава и видимо обузда емоциите си. — Ако не се бях отбила на гости в петък, нямаше да знам за това, защото Ник щеше да ме остави на тъмно. Искам да кажа, мамка му, може би почти трябва да благодаря на Коул, че се хвърли...

Тя преглътна думите, сякаш беше казала повече, отколкото ѝ се искаше, после вдигна ръце и се завъртя, а от нея се излъчваше вълнение.

Бекет се намръщи, инстинктите му се надигнаха. Какво, по дяволите, беше на път да каже?

И защо това, че спомена името на друг мъж, го накара да се почувства толкова гадно?

— Кой е Коул? — попита той, като я наблюдаваше внимателно.

Тя само поклати глава.

Но по причини, които не можеше точно да определи, отговорът му се стори важен. Той прекъсна обикалянето ѝ и застана зад нея.

— Кой е Коул?

Махайки с ръка, Кат отново поклати глава.

— Просто един мъж. Няма значение.

Колкото повече отклоняваше темата, толкова повече той бе сигурен, че има значение. Бекет превъртя думите ѝ в главата си и се опита да намери смисъл в тях. *Почти трябва да благодаря на Коул, че се хвърли...* „Хвърли“? „Хвърли“ в прибързани заключения? Какво?

Тя се обърна с лице към него и му се усмихна, но той не повярва на усмивката.

— Виждаш ли? Мислите ми въобще не са в ред.

Той усети, че тя започва да се затваря в себе си, а това беше последното, което искаше, защото нещата, които казваше тя... предизвикваха отклик у него. Познаваше ли чувството на гняв? Да, и още как. Беше напълно възможно Гняв да е второто му шибано име. Така беше от години. Следователно, да, разбираше го.

— Гневът... — каза той, като се надяваше да я спре да не се свие в черупката си. — Разбирам го. Ключът е да не го оставяш да те надвие, а да го използваш. Нека разгори огън в теб. Ще имаш нужда от него, за да се справиш с тази прецакана ситуация. За да се справиш с изтощението, стреса и тревогата. Много по-силен е от страха.

Бекет беше намирал сили да премине през най-напрегнатите моменти от кариерата си в специалните части, като се съсредоточаваше върху тази мрачна, неспокойна енергия вътре в себе си. Единственото хубаво нещо, което баща му някога бе направил за него, бе да го подготви как да издържа и постоянства дори и в най-лошите кръгове на ада. И всеки път Бекет бе проявявал постоянство, стигайки до отсрещния бряг невредим, с което имаше чувството, че казва на баща си едно голямо: „Много благодаря, шибаняк“.

Тя го изгледа изпитателно.

— Ти това ли правиш?

Бекет кимна, въпреки че не беше сигурен дали наистина го държи под контрол. Това означаваше, че може да прещрака точно както баща му бе правил толкова много пъти.

— Нещо такова.

Разтривайки раменете си, младата жена си пое дълбоко дъх.

— Благодаря, Бекет. Това, да си излея всичко, всъщност помогна много — тя се засмя леко, — въпреки че не мога да повярвам, че излях всичко пред теб. И съжалявам, че си го изкарах на теб.

Той... ѝ беше помогнал? Странно чувство разцъфтя в гърдите му. Устоя на порива да притисне гърдната си кост, за да се опита да го накара да си отиде.

— Хм, добре. Добре. Това е добре.

— Благодаря ти — повтори тя. Скъси разстоянието между тях, обви ръце около кръста му и го прегърна, полагайки глава на гърдите му.

Бекет беше толкова смаян, че напълно в стила на шибания емоционален нещастник, който беше, не реагира веднага.

— Извинявай — прошепна тя, отдръпвайки се, като че ли бе смутена.

Сякаш мислеше, че не желае прегръдката ѝ. Нищо не можеше да е по-далеч от истината.

— Остани — каза той и склучи ръце зад гърба ѝ, като я придърпа по-плътно към себе си.

И докато стояха прегърнати в тъмното, Бекет получи нелепо прозрение.

Можеше да преброи хората, които го бяха прегръщали преди този момент, на единия си пръст — Бека, когато му се бе извинила за това, което всички мислеха, че баща ѝ е направил.

Преди това Бекет не можеше да си спомни да е бил прегръщан. Нито веднъж.

ГЛАВА 6

Прозрението бе толкова приятно, колкото преглъщането на стъкло. Бекет искаше да избяга от него. Бързо и надалеч.

Проблемът бе, че ръцете му не искаха да пуснат Кат. Тялото му отказваше да се отдръпне. Всъщност колкото по-силно си крещеше наум да се разкара оттам, толкова по-плътно я притискаше към себе си.

В замяна, тя също го стисна по-силно и той съвсем осезаемо усещаше как тялото ѝ пасва срещу неговото. Сърцето ѝ биеше бързо срещу корема му. Нежният ѝ дъх галеше ръката му. Мускули, които досега бяха отпуснати, се напрягнаха. Ръцете ѝ се вкопчиха по-здраво в гърба му, с повече умисъл, с нещо, което му се стори като желание.

Бекет не смяташе, че си въобразява. И това запали огън в тялото му, който накара кръвта му да закипи, сърцето — да препуска, а членът му се втвърди срещу корема ѝ.

Ала не можеше да направи нищо по въпроса, или поне не трябваше. Първо, защото бяха минали едва няколко часа, откакто я бе взел за първи път, и последното нещо, което искаше, бе да я нарани или да я накара да се почувства, като че ли я използва за секс. Второ, защото инстинктивната му реакция след първия път бе, че е направил грешка, което означаваше, че наистина не трябва да я повтаря. И трето, защото... защото... Е, мамка му! Заеби третата причина! Първите две бяха достатъчно добри.

С изключение на това, че в следващия момент тя стегна мускулите на корема си срещу ерекцията му, като се намести, и издаде звук, който прозвуча като шибан стон.

— Катрин — каза той, а гласът му бе изпълнен с предупреждение.

Люшкаше се, сякаш на ръба на острие между решението да постъпи правилно, и изкушението да я повали на пода, където да я изучука така, че накрая и двамата да не ги държат краката до края на нощта.

Кат бавно наклони глава назад, за да го погледне. На лицето ѝ бе изписано желание. Устата ѝ бе отворена, а погледът — замъглен.

Ръката му се плъзна в коприената ѝ коса и клепачите ѝ се затвориха.

Струваше му се, че в ръцете си държи безценно произведение на изкуството. Красиво. Завладяващо. Недостъпно.

Но въпреки това я докосваше и искаше повече. Хватката му в косата ѝ се стегна. Стонът, който издаде, докато се отпуснаше в ръцете му, го накара да се втвърди като скала.

— Какво правиш с мен?

— Не знам — отвърна тя задъхано, — но мисля, че и ти го правиш с мен. — Клепачите ѝ се повдигнаха. — Или поне искам да го направиш.

Как, по дяволите, би могъл да устои на това?

Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по неговите и се спряха върху най-изпъкналата част от бицепсите му за един дълъг миг, а след това продължиха нагоре, докато не се обвиха около врата му. Трябваше да се надигне на пръсти, за да успее да склучи ръцете си, като междувременно дразнещо отъркваше тялото си в твърдостта му.

— По дяволите, Кат, опитвам се да постъпя правилно.

Ръката му се обви около долната част на гърба, като я повдигна и притисна. Имаше чувството, че се намира на хлъзгав склон, а опасната настилка под краката му го повлича надолу, без значение колко се опитва да остане на мястото си.

— Защо? — попита тя.

Дишайки тежко, той я прикова с твърд поглед.

— Защото, ако се освободя от проклетата си каишка, ще ти се нахвърля.

— Бекет — тя се набра нагоре, докато устата ѝ не приближи ухото му, — направи го!

След това последва вихрушка от целувки, събличане на дрехи и простнати окуражавания. Бекет се отърва от пуловера ѝ с едно бързо движение, а след това съблече и своята тениска. После набързо се погрижи за дънките и обувките ѝ, разпореждайки се с нея, както му беше удобно, за да свърши задачата си. Тя бе богиня в оскъден комплект от черни сутиен и бикини, но той не беше в настроение да оцени красотата им и те скоро се присъединиха към останалата част от

дрехите ѝ на пода. Целуна я, погали и я премести в сенките на далечния ъгъл.

— О, боже мой! — изпъшка Кат измежду целувките. — Да, да...

Ръцете ѝ разкопчаха копчето и ципа на дънките му. Заедно се отърваха от дрехите и ботушите му.

И тогава Бекет се отпусна на колене, пъхна ръце под бедрата ѝ и я вдигна срещу стената, докато краката ѝ не се плъзнаха върху раменете му, позиционирайки женствеността ѝ точно пред лицето му.

Не ѝ даде възможност да реагира. Не би могъл. Беше изгладнял за нея.

С ръце върху дупето ѝ, впи уста между бедрата ѝ, като облизваше, засмукваше и обикаляше с езика си клитора ѝ. Той пируваше с вкуса, влажната ѝ възбуда и начина, по който тя го притискаше по-плътно към себе си.

Със сподавен вик пръстите ѝ се впиха в скалпа му.

— Мамка му! — изскимтя тя с треперещ и изтънял глас.

Бедрата ѝ трепереха и се стягаха около главата му, но той използваше ширината на раменете си, за да я държи отворена пред устата си.

— Исусе, Бекет...

Той засмукваше клитора ѝ в устата си отново и отново, и отново, притискайки езика си срещу него. Неумолимо. Ласкаво. Изискващо.

От гърлото ѝ се откъснаха стенания, когато оргазмът я връхлетя, но Бекет не се отдръпна. Засмука я, докато я разтърсваше вълната, наслаждавайки се на невероятния пламък на екстаза ѝ и на факта, че той бе мъжът, който ѝ го дарява.

Не Коул, който и да беше този тип.

По дяволите, това пък откъде се взе? Нямаше начин да се опитва да го разбере точно сега.

Когато Кат спря да трепери срещу него, Бекет отдръпна устните си от чувствителната ѝ плът. Краката ѝ бяха все още върху раменете му и той позволи на тялото ѝ да се плъзне малко по-надолу, така че да може да обсипе с целувки корема, хълмчетата на гърдите и зърната ѝ. Ръцете ѝ нежно обхващаха двете страни на главата му, като го насърчаваха и предизвикваха да продължи. Той погледна нагоре и срещна взора ѝ.

По дяволите, беше красива. Истината за това отнемаше дъха му всеки път, когато я видеше.

— Какво искаш, Кат?

С лека замаяна усмивка тя каза:

— Как бих могла да искам нещо след това?

Прониза го дълбоко мъжко удовлетворение, но той искаше да знае какво желае тя. Гризна я леко по бедрото и се наслади на изненадания стон, който се разля от гърлото ѝ, като алчното копеле, което беше.

— Какво искаш?

Тя облиза устни.

— Да влезеш в мен.

О, да. Той я дръпна от стената, спусна я надолу по тялото си, краката ѝ се плъзнаха по извивките на ръцете му, като позиционира влажния ѝ център над главичката на пениса си.

— Мамка му. Презерватив.

Нямаше в себе си, тъй като не се бе връщал в спалнята си след предния път. Той я вдигна, а отдръпването на влажната ѝ топлина бе почти болезнено.

С ръце, обвити около врата му, тя обхвана тила му и потърси лицето му.

— Взимам противозачатъчни. Чиста съм.

Какво казваше тя...

— Хм, Исусе! Никога не съм правил секс без презерватив.

— Никога? — попита тя, повдигайки вежди.

Той поклати глава, действие, което засили замайващото усещане, разбъркващо мозъка му в този момент. Наистина ли щеше да го приветства в тялото си без защита? И щеше ли той сериозно да обмисли идеята да го направи? Колкото и да се боеше от възможността да се превърне в баща си, беше твърдо решен никога да не става родител и да рискува да причини на дете онова, което бе сторено на него.

— Вярвам ти, Бекет — прошепна тя и нежно целуна ъгълчето на устата му. — Вземи ме. Моля те!

Тази вечер тази жена го разбиваше. Наистина. Преди дори да вземе съзнателно решението да го направи, тялото му вече отговаряше на молбата ѝ и я спускаше надолу, докато накрая главичката на пениса

му се отърка в меките, топли гънки на женствеността ѝ. После потъна дълбоко. Кожа в кожа.

— Исусе Христе! — простена той.

Освободената от прегради топлина и хватка на женско тяло около пениса му бе усещане, различно от всичко, което бе изпитвал досега. Ала това не беше коя да е жена, а Катрин Рикси, която неочаквано го бе дарила с цяла поредица от първи изживявания тази вечер. И това го развълнува. Дълбоко.

— Дръж се! — изръмжа той.

Използвайки ръцете си, за да контролира движението на тялото ѝ, Бекет я чукаше бързо, нуждаейки се от още, още, от все повече. Може би щеше да се притесни дали не е твърде груб с нея, ако не беше постоянният поток от „Да, да, о, да“, който се изливаше в ухото му. Думите ѝ бяха почти хлипове от удоволствие и секнаха едва когато нов оргазъм я заля и отне дъха ѝ.

Нямаше нищо по-шибано красиво от лицето на една жена, разтърсена от удоволствието, с което си я дарил. Нищо.

След като спусна левия ѝ крак на пода, Бекет я сниши достатъчно, за да може тя да балансира на един крак, докато той продължава да придържа другия вдигнат, освобождавайки ръката си, за да сграбчи косата ѝ и да я принуди да извие гръб. Все още движейки се в нея, попиваше с наслада удоволствието, изписано върху лицето ѝ, начинът, по който гърдите ѝ подскачаха, когато потъваше докрай в нея, танцът на косата върху раменете ѝ. Шибана красота! Абсолютно всичко у нея. Това го накара да иска да ѝ достави удоволствие. Отново и отново.

— Можеш ли да свършиш отново за мен, Кат?

— Аз... аз не... знам — изръмжа тя. — О, боже, Бекет!

— От какво се нуждаеш? — попита той, гласът му бе дрезгав, тъй като промяната в позата я правеше толкова тясна.

— Просто не спирай. Моля те!

Ноктите ѝ се впиха в раменете му.

Той не го направи. Не би могъл. Не и докато тя продължаваше да го желае, защото от опит Бекет знаеше, че това е всичко, което има шибано значение. Затова продължи да потъва в нея силно, бързо и дълбоко, стискайки зъби срещу напрежението, растящо ниско в корема

му. Извивайки бедра, той отърка тазовата си кост в клитора ѝ, дяволски решен да почувства оргазма ѝ още веднъж.

— Мамка му, мамка му, мамка му... — стенеше тя, а краката ѝ започнаха да треперят.

Той я придърпа по-близо, така че буквално се прегърби над нея, членът му влизаше и излизаше с бързи, плитки тласъци, които го докарваха до самия ръб.

— Мамка му, Кат! Твърде хубаво е — каза той, усещайки приближаването на собствения си оргазъм.

— Не спирай, не спирай, не спирай... — стенеше тя.

Бекет пребори собствената си нужда за освобождаване и продължи с движенията на бедрата си, докато Кат зарови лице в гърдите му и изплака. Искаше да изреве триумфално, докато тя се разпадаше отново. Вместо това оргазмът го разтърси. Инстинктивно той се отдръпна от нея, сграбчи члена си и извика, когато всепоглъщащата интензивност на освобождаването му го заля, свършвайки върху корема ѝ зашеметен.

Когато телата им се успокоиха, Бекет внимателно пусна крака ѝ, като я задържа, докато му се стори по-стабилна. Тежкото им дишане кънтеше силно в иначе тихата стая и огромен камък от съжаление се стовари върху раменете на мъжа.

Не защото отново бяха правили секс.

А защото всичко бе приключило.

Мили Боже!

Краката на Кат бяха като от желе. Беше сигурна в това.

Никога в живота си не го бе правила с мъж, способен да я повдигне и държи по начина, по който го бе направил Бекет. Силата му беше невероятно възбуждаща. Способността му да предизвиква оргазмите ѝ бе умопомрачаващо откритие. Като прибави към всичко това и изражението на лицето му — онова, което бе наполовина дълбок копнеж, наполовина първично мъжко задоволство — и тя бе просто... тотално и напълно разтърсена.

Все още държейки се за Бекет, Кат си пое дълбоко дъх.

— Уау! — успя едва да каже.

— „Уау“ като добре? — попита той с дрезгав глас.

— Наистина ли трябва да питаш?

Тя му се усмихна, но осъзна, че той не отвръща на усмивката ѝ. Питаше я, сериозно. Поради някаква причина това предизвика болка в гърдите ѝ. Как би могъл да не знае? Тя обхвана красивото му лице с ръка.

— „Уау“ като много добре.

Кимна и поне част от съмнението в изражението му се разсея.

— Добре — той стисна ръката ѝ. — Нека да те почистим и облечем.

— Има баня в коридора.

Докато Бекет излизаше от стаята в цялата си гола прелест, Кат се зачуди защо се бе отдръпнал в последния момент. Тя нямаше нищо против. Топлината от сока му, разпръснат върху кожата ѝ, бе адски секси.

Имаше по-важни неща, за които да се притеснява. Например да облече пуловера си, преди Бекет да е забелязал синините по ръцете ѝ. По-рано той го бе съблякъл, преди тя дори да осъзнае какво прави. В разгара на момента бе забравила за следите. Благодареше на бог за тъмнината тук. Последното, което искаше, бе да даде повод на Бекет да я разпитва. Което щеше да направи, ако дори малко приличаше на Ник, що се отнася до неговата прекалена покровителственост.

Бързо откри и сложи сутиена си. Тъкмо пъхаше ръце в ръкавите на пуловера си, когато Бекет се върна.

— Стана ми хладно — обясни му, като му се усмихна леко.

Тя промуши глава, но задържа блузата над корема си.

— Съжалявам — каза той, като избърса корема ѝ първо с няколко топли влажни хартиени кърпи, а след това я подсуши с останалите.

Беше се сетил да затопли кърпите. Ах!

— Недей — каза тя, запазвайки гласа си безгрижен, за да не издаде, че загрижеността му я бе трогнала.

Наблюдаваше го как я почиства и големите му ръце се движат върху корема ѝ. Боже, можеше да е толкова нежен, въпреки силата и размера си.

Тихо събраха дрехите, произволно разпръснати по пода. Кат се опита да подреди мислите, блъскащи се в главата ѝ. Като оставеше секса, какво мислеше за този мъж? Имаше ли значение? Възможно ли бе този луд, случаен, изпепеляващ, горещ секс да е всичко между тях?

В края на краищата бяха необвързани, отговорни за постъпките си, възрастни. Ала можеха ли наистина да си позволят това всепоглъщащо разсейване, което преживяваха, когато бяха заедно? Тъй като младата жена не мислеше за нищо друго, освен за Бекет Мърда в последните... отколкото време бяха тук. Тя дори не знаеше.

Кат въздъхна, докато навличаше последните си дрехи. Това, че не знаеше, бе проблемът с две думи, нали? Извади мобилния телефон от задния си джоб и натисна бутона, за да се събуди екранът. По дяволите! Беше отишла да разходи Айлийн преди четиридесет и пет минути. Това щеше да е забавно за обяснение.

Когато вдигна поглед, откри Бекет да я наблюдава със странно неразгадаемо изражение.

— Само проверявам, дали Марз ми е писал — вметна тя. — Той отиде да си вземе нещо за вечеря и после смяташе да поработи върху лаптопа ми, преди да вляза в мрежата.

Бекет кимна. Изглежда, отново се бяха върнали към мълчаливите му привычки. Макар да предполагаше, че това е някакво подобрене, в сравнение с таеното проклинане на случилото се помежду им, до което беше прибягнал предишния път.

— Виж, Бекет, беше невероятно. И двата пъти всъщност. Но предполагам, че се чудя...

— Дали не трябва да ни е за последно?

Разбира се. Сега му се говореше.

И думите, които бе решил да изрече, сякаш пуснаха камък в корема ѝ. Абсурдно, предвид факта, че тя се канеше да предложи по същество абсолютно същото нещо. Лицемерно, а?

— Да. Предполагам, че да.

Кат сви рамене и мислено си напомни да порасне.

В крайна сметка колко можеше да е разстроена? Мъжът току-що я беше дарил с три оргазма. И без съмнение тази нощ щеше да е като подарък, който винаги ще я сгрыва, защото спомените щяха да ѝ правят компания през многото самотни нощи, сред които щеше да свърши. Ха! Да, играта на думи не беше никак случайна.

— Просто...

Той ѝ махна с ръка.

— Не. Не казвай нищо! Напълно го разбирам. Напълно съм съгласен.

Мъжът се наведе, за да завърже обувките си.

Кат кимна.

— Точно така. Значи, добре.

Тъкмо обмисляше какво друго да каже, когато телефонът избръмча в ръката ѝ. Въпреки че очакваше съобщение от Марз всеки момент, коремът ѝ все пак се обърна, понеже винаги имаше шанс да бъде ново гадно послание от Коул. Обуздавайки изражението си, прочете съобщението и въздъхна облекчено. Вдигна го, така че и Бекет да може да види.

— Изглежда, Марз е готов за мен.

— Да. Тръгвай първа тогава. Идвам след малко. — Той се изправи в цял ръст. — Така ще знаеш, че никой няма да реши, че сме били заедно.

Имаше смисъл. Тогава защо идеята за това, че го отхвърля, я караше да се чувства толкова зле?

— Добре. Разбира се.

За момент, краката ѝ не пожелаха да се раздвижат, и тя осъзна, че причината е... че не иска да го напусне. Наистина глупаво. Не беше като да са... нещо повече от двама почти непознати, които бяха намерили невероятно сексуално освобождаване един с друг в средата на ужасна криза.

— Така. Ще, ъ-ъ... тръгвам. Сега.

Тя надникна през рамо.

Когато той не каза нищо, се обърна и тръгна към вратата.

Трябваше да се пребори с порива да се обърне и да го целуне за довиждане.

ГЛАВА 7

След като прибра бедната Айлийн след дългия ѝ престой навън, Кат се втурна към фитнеса. Храната трябваше да изчака на този етап. Въпреки че умираше от глад, след двата луди, горещи рунда секс през последните няколко часа.

Във фитнеса, Кат едва се спаси от издраскване, когато Айлийн забеляза Сай и изскочи от ръцете ѝ, лаейки и препускайки след бедната антисоциална котка. Сай се стрелна към стелаж с оборудването и скочи на третия рафт, достатъчно високо, за да бъде на безопасно разстояние от кученцето, особено след като Айлийн разполагаше само с един заден крак, което ѝ пречеше да се изправи и да го достигне.

Сякаш нямаше достатъчно лудост на това място...

Клатейки глава, Кат подмина импровизираната маса в ъгъла, която бе наобиколена предимно от Гарвани, както и от Изи, Джена и Сара, и прекоси стаята. Марз, Ник, Бека и Шейн бяха седнали около бюрото на Марз и едновременно вдигнаха поглед, когато тя се приближи.

— Хей, съжалявам — каза Марз. — Опитвахме се да те изчакаме, за да хапнеш...

— Да. Къде изчезна? — попита Ник.

— Съжалявам — отвърна тя, свивайки рамене. — Изведох Айлийн и просто имах нужда от малко време насаме.

Ник се намръщи.

— Кат, ако си размислила...

— Не съм — прекъсна тя. — През последните няколко дни се случиха много неща. Това е всичко. Знам, че не е нужно да казвам това точно на вас, момчета.

Брат ѝ я изгледа продължително, после кимна примирено.

— Погрижих се за машината ти — заяви Марз, сочейки към лаптопа в края на масата зад него. — Коригирах някои настройки, за да скрия физическото местоположение на компютъра, вързах те към нашия прокси сървър и подсилих защитната стена. Просто няколко

предпазни мерки. Също така те добавих в мрежа, за да можеш да записваш всички документи в локалната мрежа, вместо в машината.

— Уау, добре. Значи, всичко е готово? — попита тя, а коремът ѝ се сви.

Бе на път да премине граница, която не трябваше да преминава. И това не бе лесно за жена, която бе устроила живота си, спазвайки закона.

Марз кимна, а от изражението му и тези на останалите ставаше ясно, че те също осъзнаваха, че това е голяма крачка.

Добре тогава. По-добре да го направи бързо, като отлепяне на лейкопласт, вместо малко по малко. Кат седна, отвори лаптопа си, влезе в системата и изведнъж си спомни, че не носи токъна си... и че не е сигурна къде го е оставила. Мамка му! Топлина се спусна по врата ѝ. Точно заради това цялото нещо с Бекет не биваше да се повтаря.

— Съжалявам — каза тя. — Оставих токъна отвън. Много тъпо.

Тя се изправи, като сви ръце в юмруци, за да не види никой, че треперят. От срам. От гняв. От нерви.

Младата жена беше в другия край на фитнеса, когато вратата се отвори и влезе Бекет.

— Хей — поздрави той, небрежно, но погледът му бе напрегнат и наситен с емоция. — Намерих това. Някакъв шанс да е твое?

Въпросът бе само заради останалите, защото бе почти сигурна, че е изпуснала проклетото нещо долу в „Хард Инк“, където без съмнение Бекет го бе намерил и съответно, знаеше, че е нейно.

— О, да. Благодаря, Бекет — отговори тя. — Тъкмо осъзнах, че съм го оставила някъде.

Споглеждайки се, двамата проведоха мълчалив разговор и тя се надяваше, че е получил извинението, което се опитваше да му изпрати, за това, че е била толкова невнимателна.

Тъй като Ник и Марз я наблюдаваха, а Бекет вървеше зад нея, Кат се почувства под светлината на прожекторите, докато се връщаше на компютъра си. *Съсредоточи се, Кат! Точно така.*

— Добре, вторият път е на късмет. Надявам се — каза тя.

И наистина беше. Влезе във виртуалната частна мрежа на прокуратурата, а оттам — в електронната поща и файловете си. Всички се скупчиха зад гърба ѝ и част от нея искаше да им каже да се махнат и да я оставят да унищожи кариерата си сама. Ала не го

направи. Разполагаше със съществена информация, от която имаха нужда, и не можеше да ги обвинява за това, че са любопитни какво точно има и че са нетърпеливи да я получат.

— Системата записва кои документи отварям или свалям, така че не мога да копирам всички файлове от разследването, без да повдигна куп въпроси. Ще започна с онези документи, за които говорихме, и всичко, което вече съм изтеглила за други цели. Съгласни ли сте? — обясни тя. — Винаги мога да вляза отново.

— Да, така е добре — съгласи се Марз, застанал до нея, наблюдавайки действията ѝ.

— Не поемай повече рискове, отколкото трябва, Кат — предупреди я Ник с нисък глас над лявото ѝ рамо.

Просто бъди разумна.

Съзнанието ѝ си припомни гласа на Бекет от по-рано, но вместо да я подразни, както първия път, сега ѝ подежда успокояващо, защото подхождаше толкова разумно, колкото можеше, що се отнася до файловете, които взима. Така де, в допустимите рамки на нарушение на професионалната ѝ етика и разрешен достъп.

Честно казано, не беше нещо кой знае какво.

— Някак си смятах, че нарушаването на закона ще бъде повълнуващо — вметна тя, след като запази и последния от въпросните файлове.

Излезе от системата и изпусна дъха, който дори не бе осъзнавала, че е съдържала.

Е, това беше.

Нечии ръце се приземиха на рамото ѝ и леко я стиснаха. Тя вдигна поглед и видя Ник зад себе си да я дарява с тъжна усмивка.

— Е, не дръж всички в напрежение — каза му тя, след това погледна към Марз. — Отвори тези неща и да видим как това, което имам, може да помогне.

Марз потърка ръце и почти се хвърли на стола пред компютъра си. Докато останалите се събираха зад него, Бекет задържа погледа си върху лицето на Кат. Ако някой знаеше как изглежда човек, който слага маска, за да скрие това, което наистина чувства, то това бе той. И тази жена правеше същото в момента.

Това не се хареса на Бекет ни най-малко, защото означаваше, че е разстроена, че заравя истинските си чувства вътре в себе си, а той

знаеше как това може да те прецака психически. Ала не можеше да направи абсолютно нищо, за да оправи нещата.

Не му харесваше и защото го караше да чувства стягане и неудобство в гърдите, разливаше безпокойствие в кръвта му и дяволски го изнервяше, освен всичко друго. Това си беше адски много за понасяне за някой, чието обичайно статукво граничеше с вцепенение.

— Аз ще... ъ-ъ... пиша на Джеръми и Чарли, за да им кажа да дойдат — каза Кат. — Сигурна съм, че ще искат да са тук.

Наведе глава, за да се съсредоточи върху телефона си.

Точно тогава повечето от Гарваните станаха от масата в другия край на стаята. Някои излязоха от фитнеса, други се възползваха от тежестите, а президентът на клуба — Деър Кениън — се приближи до бюрото на Марз.

За първи път Бекет беше срещнал Деър, когато бе довел клуба в „Хард Инк“ преди няколко седмици, за да помогне на екипа в провеждането на едновременни операции срещу бандата на Чърч. За тях Деър бе просто един наемник. Сега той и неговите момчета бяха пълноправни равностойни партньори. И макар че Бекет не вярваше, че някога ще го каже за разбойнически мотоклуб, но момчетата на Деър очевидно бяха мотивирани в голяма степен от почти същите ценности като Бекет и неговите другари — лоялност, справедливост, дълг, чест, дори и тяхното възприемане на последното понякога да бе малко изкривено.

Висок, с дълга кестенява коса, Деър притежаваше външност, която излъчваше едновременно грубост и самоконтрол. Лоялността, която хората от клуба му засвидетелстваха, изглежда, бе породена от уважение, а не от страх, и Бекет му се възхищаваше заради това.

— Здравейте! Какво става? — попита Деър, като застана от другата страна на бюрото на Марз.

Не носеше обичайното си облекло — якето без ръкави, покрито с нашивки на клуба му, което го идентифицираше като президент на „Рейвън Райдърс“. Нито едно от момчетата не го носеше. Като се имаше предвид, че Гарваните имаха нещо като традиция да защитават онези, които не можеха да се защитят сами — предимно жени и деца — Деър бе решил, че останалата част от клуба ще бъде в по-голяма безопасност в седалището им на запад от града, ако останалите не се

развяват с цветовете на клуба. И по дяволите, всичко това даде на Бекет нова причина да уважава тези момчета.

Ник заобиколи и стисна ръката на Деър за поздрав.

— Събрахме нова информация. Тъкмо мислим да я прегледаме.

— Момчетата нямат търпение да въздадат справедливост за своите братя — каза Деър, тонът му бе неутрален, но думите му бяха изпълнени със заплаха, или обещание.

Гарваните следваха решенията на екипа засега, но идеята за партньорство означаваше, че го правят по собствен избор. Според това, което чуваше, този избор имаше давност, определена от необходимостта на Гарваните да си отмъстят. От една страна, Бекет напълно разбираше това. От друга страна, това ги правеше непредсказуеми. А непредсказуемостта водеше до убити хора.

— Това е разбираемо и го оценяваме — каза Ник. — Заели сме се. Обещавам ти.

Деър кимна, очевидно успокоен.

— Всичко е тихо в периметъра, но като се имат предвид дъжда и мъглата, засилих присъствието ни там тази вечер, в случай че се чудите къде отидоха всички.

Деър даде ясно да се разбере, че нещата ще вървят много по-добре като цяло, ако той дава нарежданията на мъжете си, така че след като поработиха заедно и съгласуваха основните си нужди и графици, Ник прехвърли голяма част от ежедневните решения на Деър, който да се грижи за тях, както прецени.

— Имате ли нужда от още хора? — попита Ник.

— Не тази вечер, но ще ни трябва смяна утре сутринта. Моите момчета ще имат нужда от дрямка.

— Разбрано — отговори Ник, стискайки отново ръката на другия мъж.

Деър кимна към групата, после се обърна и се заговори с някои от момчетата в другия край на стаята. Няколко минути по-късно всички излязоха заедно и това отново напомни на Бекет колко важна е помощта на Гарваните. Тяхната защита даваше възможност на екипа да провежда на разследването си по начина, по който трябваше да се проведе.

Докато Гарваните излизаха, Джеръми и Чарли прекосиха фитнеса и се присъединиха към групата зад Марз.

— Какво става? — попита Джер.

— Кат ни даде някои нови файлове, с които да поработим — обясни Марз. Той посочи монитора. — Този документ е разпечатка на телефонните разговори на Сенека. Шибано огромен е.

Бекет проследи погледа на Джеръми, който се насочи към сестра му. Лицето ѝ беше неутрално.

— Започват от преди около осемнайсет месеца — добави Кат, — така че определено не е приятно четиво.

— Което означава, че най-добрият подход би бил не да четем, а да търсим конкретни телефонни номера — каза Марз. — Нека да започнем с телефонния номер, който ни е оставил Франк върху чипа.

Бекет пристъпи по-близо, когато Марз отвори търсачка и въведе номера. Резултатите изскочиха бързо, маркирани се появиха десетки случаи на входящи и изходящи повиквания с този номер.

— Е, това е значително по-добре, предполагам — вметна Марз. Щракна Next, за да прегледа всички резултати и ахна. — Хей, чакай малко! Знаем, че този номер вече не е активен, защото позвънихме, но виж това. — Той посочи последната поява на номера. — Последния път, когато е бил използван — и предполагам, момента, в който е бил деактивиран — е по-малко от седмица след засадата, в която попадна отряда ни.

— По-малко от седмица след смъртта на Мерит — каза Бекет, като потърка челюстта си. — Следователно, свързката му за комуникация в WCE, чийто номер е разширение на централата на Сенека, умира с него.

— Общо взето — включи се и Ник, местейки поглед между монитора, Бекет и Кат. — Ето, вече ни помагаш.

Той ѝ намигна и тя му се усмихна леко.

Това обаче не накара Бекет да реши, че маската ѝ вече не е на мястото си.

— Нека проследим назад някои от другите номера, които са звънели или са получили обаждане от номера за контакт — намеси се Чарли, като събуди монитора до себе си и отвори уебсайт.

— Четеш ми мислите — отвърна му Марз, правейки същото.

Докато двамата мъже въвеждаха номерата, Ник грабна бележник и записа идентифициращата информация, която търсенето връщаше. Много от номерата бяха свързани с резултати, които се очакваха от

един подизпълнител на отбраната и осигуряващ сигурност — правителствени агенции, военни бази, някои от дъщерните предприятия на Сенека. Пръстите на Марз замръзнаха върху клавиатурата.

— Уау! Това е свързано с разпределителното табло на Чапман.

Бекет, Ник и Шейн се спогледаха многозначително зад Марз. Чапман беше изнесената оперативна база в Афганистан, ИОБ на военен жаргон, от която провеждаха мисии по времето на засадата, която бе прекратила кариерата им. Намираше се в Кост, афганистанска провинция, която граничеше с Пакистан и беше важна за контролирането на търговските пътища извън страната и охраната на все още гъмжаща от талибаните провинция Пактия на север-северозапад.

— Предполагам, че молбата на Мерит да бъде прехвърлен към ОСП (Отдел „Специални Операции“) сега придобива смисъл — каза Шейн.

— Страхотно — въздъхна Ник, прокарвайки ръка през тъмната си коса.

ИОБ Чапман бе и централата на ЦРУ в Афганистан. Мерит беше подал молба за преназначение в техния паравоенен отряд, наречен с типичния за ЦРУ завоалиран евфемизъм, Отдел „Специални Операции“. Изглеждаше, че техният командир е искал да бъде освободен от командирското място на отряда им преди прикритието му да бъде провалено. Не беше успял. И тази гадост бе избухнала в лицата на дяволски много добри мъже.

— Въпросът е — каза Бекет — дали обажданията към Чапман са действително към Мерит, реални обаждания до базата, относно договорени услуги, или обаждания до доставчици, които са разпределени там.

— Да — обади се Марз, — но тухла по тухла доказателствата, че Сенека и WCE са едно и също нещо си идват на местата. Дори все още да остават някои дупки в стената.

— Така е — съгласи се Бекет, а погледът му се местеше между мониторите на компютрите, на които работеха Марз и Чарли.

Няколко минути преминаха в напрегната тишина, тъй като всички бяха затаили дъх, надявайки се на по-полезни разкрития от информацията на Кат.

— Чакайте, момчета. Банката в Сингапур. Това е банката в Сингапур — заяви Чарли, а сините му очи се разшириха, когато огледа групата.

Предпазлива надежда се прокрадна във вътрешностите на Бекет. Неоспорима връзка между Сенека и WCE щеше да им свърши добра работа, за да се уверят, че не си създават ненужен враг в лицето на една такава мощна организация.

— Същата банка, в която е сметката на Франк? — попита Ник, като се наведе напред.

— Абсолютно същата — отвърна Чарли. — Боже, самият аз се обадох на този номер, докато се опитвах да разбера какви са банковите извлечения, които получавах.

— И изглежда, има разговори и в двете посоки между банката и номера на контакта — каза Марз, прокарвайки пръста си по екрана.

Кат се приближи до Ник, включвайки се в това, което правеха за първи път.

— Информацията за банковата сметка, която имате — документите, които показват всички депозити направени от WCE... — поде тя. — Може ли да се види дали има някаква зависимост между датите на депозитите и разговорите?

По дяволите! Това беше умен ход. Бекет кимна.

— Ако е така, това определено ще свърже нещата повече.

— Къде са извлеченията, Марз? — попита Чарли.

След дълъг момент, който изглеждаше като голямо ровене в купчина хартия върху бюрото му, Марз измъкна сноп документи, захванати с черна щипка.

— Точно тук. — Той се плъзна по-близо до Чарли и двамата се зачетеха усилено в тях, погледите им се местеха напред-назад между извлеченията и екрана.

— Проклет да съм — възкликна Марз. — Има по едно обаждане от банката към контакта в рамките на четиридесет и осем часа след всеки депозит, направен към сметката на Мерит.

Наоколо се надигнаха изненадани възгласи и предпазливо тържествуване.

На Бекет му се прииска да забие юмрук във въздуха. Ако реално беше човек, който прави подобни неща. Докато обмисляше нетипични за него начини, с които да отпразнува това наистина шибано добро

развитие на нещата, му се прииска и да целуне Катрин Рикси. Без нея никога нямаше да се доберат до тази информация. Не и толкова лесно, не и в рамките на времето, с което разполагаха, така или иначе.

— Тогава Сенека и WCE са свързани. Трябва да са. Или са абсолютно едно и също нещо или WCE е лъжлив играч, който е част от Сенека. И двата варианта водят до същия резултат.

— Разполагаме с доказателството си, бейби — каза Марз, като се обърна и се ухили.

В цялата група настъпи оживление. Всички си стискаха ръцете и се поздравяваха.

— Какво става, след като телефонният номер на контакта е деактивиран? — попита Ник, изражението му бе все така сериозно.

Той все още не се бе присъединил към поздравленията.

— И аз се чудех същото — добави Шейн, скръстил ръце пред гърдите си.

— Нека проверим — отвърна Марз, като се размърда.

— Ще потърся телефонния номер на банката и ще видим дали няма съответствия с други номера на Сенека.

— Пръстите му хвърчаха над клавиатурата. — Нищо.

— Значи, някой в Сенека е бил в постоянен контакт с банката в Сингапур, в която Франк Мерит получава мръсните парите от неговата операция, в дните, когато получава плащанията. Ала щом Мерит умира, комуникацията спира — обобщи Шейн. — Има ли още някой, който смята, че това не би могло да е просто съвпадение?

Бавно и предпазливо всички се съгласиха. Никой не искаше да се хвърля към прибързани заключения, но това изглеждаше все по-сигурно.

Бекет кимна.

— Бих казал, че това е най-убедителното доказателство, до което бихме могли да се доберем. Сега въпросът е как точно да погнем голяма организация като Сенека.

ГЛАВА 8

— Не трябва ли следващата стъпка да е идентифицирането на това кой или какво са WCE и GW? Виж файловете със служителите. Гордън Уекслър е главен оперативен директор, така че знам със сигурност, че има поне един GW, който работи там — отбеляза Кат, а напрежението в корема ѝ заради това, че е извършила нещо толкова, толкова грешно, най-накрая се успокои. Дори в сърцето си да знаеше, че го прави заради правилните причини.

Поне се бе оказало, че е полезно за момчетата. Цялото това нещо вероятно щеше да я накара да се чувства сто пъти по-зле, ако бе нарушила професионалната си етика за нищо.

— Звучи като план — каза Марз, като минимизира прозореца с телефонните разпечатки и отвори документа със служителите. — Точно като сутринта на Коледа — добави той с осезаемо развълнуван глас. — Какво може да е?

Когато всички се разсмяха, Кат се усмихна и разтри шията си, опитвайки се да разсее напрежението, което се бе засадило там. Без успех. Почти можеше да се закълне, че продължава да усеща изучаващия поглед на Бекет върху себе си, сякаш я държеше под око.

На Марз не му отне дълго да прегледа списъка.

— Добре, имаме Джийн Хъмфрис Уошингтън, Грета Мари Уендъл и Гордън Андрю Уекслър — обобщи той. — И за по-сигурно, добавих Джордж Уинстън Албърт и Гейл У. Сондърс като други две потенциални възможности за GW. Обаче няма лице с инициали WCE.

— Пет възможности — каза Ник намръщено.

Кат постави ръце върху студената метална облегалка на сгъваемия стол на Марз.

— Превърти надолу. Има списък, в който са отбелязани датите на наемане и заеманата позиция. Това може да помогне да отхвърлим или потвърдим някой от петимата като вашия GW.

Докато всички наблюдаваха, Марз прегледа този списък и провери всяко от имената.

— Всички GW отговарят на критериите за време — додаде Марз след една минута.

— Уошингтън фигурира като специалист по сигурността. Уендъл е изпълнителен асистент на Джон Сенека. И както каза Кат, Уекслър е главен оперативен директор на „Сенека“.

— Двама от тях по същество са нещо като дясна ръка на Джон Сенека — включи се Бекет, кръстосвайки ръце пред широките си гърди, на които за Кат беше наистина приятно да се обляга.

— Да — потвърди Марз.

— Значи, сега разполагаме с няколко нови имена, които да проучим — намеси се Чарли.

— Да — каза Марз. — Това са следи, с които никога нямаше да се сдобием без Кат. — Той погледна през рамо към нея, после ѝ намигна. — Вие, Рикси, сте добри хора.

Бузите на Кат се зачервиха. Беше малко любезно да приема благодарност за това, че е направила нещо съвсем не толкова добро.

— Е — каза тя, като прочисти гърло, — някои от нас, Рикси, сме по-добри от другите — превключи към дръзките забележки Кат и върна намигване на Марз.

— Пич — Джержъми, облегнал бедро на бюрото, с прострени напред ръце, поклати глава, — не показвай неуважение към собствената си кръв.

Ама че чешит. Очарователен чешит, несъмнено, но все пак чешит. Тя му се изплези в името на доброто старо време.

Джеръми извъртя очи, но усмивка заигра на устните му.

— Добър отговор.

Кат не можа да се сдържи и се ухили, оценявайки разведряването на обстановката.

Ник се подсмихна и след това въздъхна дълбоко.

— Добре, хора. Какъв е планът? Трябва да напреднем сериозно по въпроса със Сенека, преди Гарваните да решат, че са прекалено нетърпеливи, за да ни чакат.

Марз погледна Чарли.

— Ще участваш ли? — Русият мъж кимна. — Тогава Чарли и аз ще се поровим за тези имена и ще видим какво можем да намерим. Сега е осем часа. Среща отново, да речем, в единайсет?

— Като се има предвид колко трудно беше да се намери информация за Мани Гарза, мислите ли, че това време ще ви е достатъчно? — попита Шейн.

Очевидно, след като бяха видели, че Гарза работи за бандата на Чърч със собствените си очи, бяха опитали да го проучат по всеки възможен начин, но мъжът просто бе изтрит от интернет пространството. Бяха доказали само връзката му със Сенека, когато бяха научили адреса му от сестрата на Мани — Емили — и бяха нахлули в къщата му. И, по дяволите, това караше Кат да се вбеси на Ник, защото не ѝ бе казал за всичко това. Какво ли щеше да стане, ако Гарза бе там, когато бяха нахлули? А ако имаше компания? Какво щеше да стане, ако тази компания отвърнеше на атаката? Положението бързо можеше да се влоши. И Кат дори нямаше да предполага, че Ник изобщо е в беда.

— Предполагам, че ще разберем — отговори Марз.

Ник кимна.

— Добре. Тогава среща в единадесет. Ще се срещнем тук и ще продължим.

Когато момчетата подхванаха странични разговори, Кат се възползва от възможността да се измъкне. Имаше нужда от храна и почивка. И, по дяволите, трябваше да седне за малко, защото след следобедната акробатика, изпитваше болка в мускулите на места, за които не подозираше, че съществуват. По дяволите!

В апартамента на братята си, Кат започна да изследва хладилника, за да види какво може да си спретне за хапване. Чилито бе почти опустошено, ако малката част, останала на дъното на една купа, бе някакъв показател. Без да е сигурна какво точно иска, извади торбичка с грозде, буркан маслини и колелце сирене Бри, което нарязва и постави върху няколко бисквити. После добави и шепа бадеми, които извади от кутия в килера.

Удовлетворена от леката си вечеря, си наля чаша вино и последва звука от женските гласове, идващи от стаята на Ник.

Както и очакваше, Кат откри Бека и Емили да седят на тъмносиния диван в кабинета на брат ѝ, който беше свързан със спалнята му с частен вътрешен коридор.

— Чук, чук — обади се тя. — Имате ли нещо против малко компания?

Бека и Емили ѝ махнаха да влезе и ѝ направиха място на дивана. Кабинетът на Ник беше малък, но удобен. Телевизор с плосък екран висеше срещу дивана, а бюро с органайзер, пълен с документи и формуляри, изпълваше останалата част на стаята. Докато Кат се настаняваше, Бека се обърна към Емили.

— Виното ми изглежда като добра идея. Искаш ли една чаша?

— Донеси бутилката — кимна Емили с усмивка.

— О, харесва ми как разсъждаваш — каза Кат, отпивайки от шардонето си — плодово с нотки на дъб и орех.

Бека се засмя.

— Бутилката вино пристига веднага.

Тя изскочи от стаята.

— Как върви? — Кат попита Емили. — Така и не успях да се засека с теб днес.

И след като бе станала свидетел как Емили открива тялото на мъртвия си брат след нападението на „Хард Инк“ само преди няколко дни, сестрата на Рикси се тревожеше за нея, най-вече защото осъзнаваше много добре колко лесно е да наденеш щастлива маска, когато въобще не се чувстваш така. Протегна чинията си към Емили в мълчалива покана, но другата жена махна с ръка.

— Всичко е наред — въздъхна Емили. — Честно казано, това, да говоря и да се концентрирам върху някои от хора тук, много ми помага. Понякога просто имам нужда да изляза от собствената си глава за час или два.

— Е, радвам се, че смяташ, че това, че им помагаш, помага на теб — заяви Кат. — Мисля, че това, че провеждаш терапевтични сеанси след всичко, което преживя самата ти, е наистина достойно за възхищение.

И след това, което Кат бе научила през последните няколко дни за случилото се със Сара, Джена и Чарли — като начало, изглежда, голяма част от хората тук наистина имаха нужда да поговорят с някого.

Бека се върна с останалата част от бутилката шардоне и две чаши. Тя седна, наля виното и трите чукнаха чашите си.

— Е, как си, Кат? След всичко... — запита Бека, като отпи от виното си.

Кат се засмя, доволна, че има възможността да поговори с хора, които не биха се побъркали, реагирали пресилено или гледали на нея,

сякаш би могла да се счупи.

— Тъкмо попитах Емили същото. Аз съм... Не знам. Добре съм. Сега всичко е приключено, така или иначе.

— Може би знам как се чувстваш — каза Бека. — Когато си върнахме Чарли и инфекцията в пръстите му се влоши, аз трябваше да поискам всякакви услуги, за да проведем един вид полева операция в линейка, която взехме назаем.

Очите на Кат се разшириха. Тя знаеше, че бандата е отрязала два от пръстите на Чарли, докато са се опитвали да измъкнат информация от него, но не и за операцията.

— Най-щурото нещо, което някога съм правила, и очевидно наистина не беше редно да използвам болнично оборудване за лични цели, за да извършим процедури, използвайки недотам квалифицирани хора.

— Уау, Бека — възкликна Кат, — осъзнаваш, че това те прави доста корава, нали?

— Абсолютно — добави Емили.

— Не ми се струваше така в онзи момент — отговори Бека. — Просто исках да знаете, че и аз трябваше да взема подобни решения напоследък. Разбирам го и оценявам това, което направи.

Кат вдигна чашата си.

— За това, което трябва да направиш, за да защитиш хората, които обичаш.

Те се чукнаха.

— Амин! — довърши Бека. — Не съжалявам ни най-малко.

— Така е — каза Емили. — Ако бях направила нещо по-рано, може би Мани все още щеше да е жив. — Тя поклати глава и въздъхна дълбоко, изражението ѝ бе мрачно, но очите ѝ бяха сухи. — Както и да е...

— Имах още един брат — добави Бека, взирайки се в светлината на лампата, отразяваща се във виното ѝ. — Той почина от свръхдоза хероин, когато беше на двацет и една.

— Не знаех, Бека. Толкова съжалявам — каза Емили.

— Бил е толкова млад, Бека. Наистина съжалявам — рече Кат.

По дяволите, Бека беше пълна с изненади тази вечер. Животът наистина не бе за лигльовци, нали? Кат хапна от гроздето.

— Благодаря. — Бека погледна Емили, съчувствие блестеше в очите ѝ. — Работата е там, че не можем да спасим хората, които не ни споделят колко лошо е положението или в колко големи неприятности са се забъркали.

Тези последни думи отекнаха в съзнанието на Кат, напомняйки ѝ за Коул, защото не бе споделила с никого колко се бе влошило поведението му, докато проблемът не прерасна във физическа разправа. Ала поне бе предприела стъпки, за да получи ограничителна заповед. Оставаше само да получи потвърждение, че заповедта му е връчена. Щом това станеше, щеше да си отдъхне, защото нямаше начин той да рискува кариерата, разрешителното или свободата си заради нея.

Емили кимна.

— Знам.

— Ето защо това да видя как Изи разкрива пред стая, пълна с хора, онова, през което преминава, бе едно от най-възхитителните неща, на които някога съм била свидетел. Сърцераздиращо, но също така и дяволски смело.

Бека отново отпи от виното си.

— Чакайте. Не разбрах — намеси се Кат, понеже думите на Бека я изтръгнаха от мислите ѝ.

Тя бе чула няколко души да изразяват загриженост към Изи, откакто бе дошла тук, но не знаеше нищо за сърцераздиращи признания.

Бека и Емили си размениха многозначителни погледи, след което Бека обясни:

— Всички останали тук знаят, така че смятам, че и ти трябва да го научиш. Миналата седмица Изи призна, че страда от депресия и има самоубийствени мисли. Никой от нас нямаше представа...

Въпреки че Кат не познаваше Изи добре, новината бе като удар в корема. Да чуе това сигурно е разстроило Ник.

— Боже мой! И ти му помагаш? — попита тя Емили, която кимна. Кат притисна ръка към гърдите си. — Исусе, това разбива сърцето ми. Ник беше в такова лошо състояние, когато се прибра миналата година. Изпадна в депресия и се прирасти към болкоуспокояващите. И не мисля, че някога щеше да потърси помощ,

ако Джеръми не беше разбрал какво се случва. Толкова ме изплаши, почти колкото това, че беше в Афганистан.

— Той почти не говори за това — каза Бека. — Онази нощ, след като Изи сподели всичко, Ник призна... е... че се е чувствал много зле тогава.

Когато чу това най-лошите ѝ страхове се потвърдиха, буца заседна в гърлото на Кат. Така затвърди избора, който бе направила днес. Без значение какво щеше да ѝ коства, ако бе по силите ѝ да предпази Ник да не тръгне по този път отново, щеше да го направи. На секундата.

— Наистина съм щастлива, че те има, Бека. Ти си толкова добра за него.

Усмивката на Бека беше мигновена и почти заслепяваща. Кат беше виждала подобно изражение и на лицето на брат си.

— Това определено е взаимно — отвърна Бека.

Кат изяде една солена бисквитка с парченце Бри отгоре и отпи от виното си.

— Ама че сте влюбени гълъбчета тук, всичките. Кълна се.

Тя намигна, а другите две жени се засмяха.

— Няма ли мъж в живота ти? — попита Емили.

Кат замалко да се задави с шардонето си. Нямахше много безопасни начини да отговори.

— Не, всъщност не — каза тя накрая, без да обръща внимание на възхитителната болка в мускулите на бедрата си.

— Сериозно? — поинтересува се Емили. — Ти си красива, блестящ адвокат и имаш страхотна работа. Мъжете трябва да се редят на опашка пред вратата ти.

Кат изимитира измъчена въздишка.

— Де да беше така. — Макар че точно този следобед един мъж в действителност я бе чакал на вратата. А тя бе връхлетяла челно в невероятното му тяло, след което се беше възползвала от него. Два пъти. *Това въобще не помага в момента, Кат.* — Последната ми връзка приключи зле, така че не търся нова точно сега.

Не искаше да казва прекалено много, но беше хубаво да може да сподели нещо на някого.

— О, не. Какво се случи? — попита Бека.

Въпреки че не би имала нищо против да разкаже малко повече за поведението на Коул, тези жени най-малко имаха нужда от нещо друго, за което да се притесняват. Затова тя поклати глава, докато отново отхапваше от бисквитите и внимателно подбра думите си.

— Нищо особено. Просто той трудно прие, че нещата между нас са приключили.

Така. Звучеше доста неутрално, нали?

Бека се намръщи.

— Уф! Колко неловко!

Кат се засмя.

— Супермега неловко.

— Мразя супермега неловките ситуации — каза Емили.

Всички се засмяха.

Чу се почукване на вратата на кабинета и Ник подаде глава оттам.

— Като говорим за — *супермега* — неловки неща — каза Кат.

Ник завъртя очи към нея.

— Влизай, глупчо — покани го Бека. — В крайна сметка това е твоята стая.

Ник ги изгледа и трите.

— Просто не исках да прекъсвам женското парти.

— Е, пич, тогава напълно се провали — заяви Кат, като се усмихна самодоволно.

Ник повдигна вежда и я изгледа.

— Мисля, че каза, че няма да ме нервираш.

— А аз казах, че ще се опитам. Опс! Изглежда, че и аз се провалих.

Тя изяде още една бисквита и отпи от виното си.

Клатейки глава, Ник попита:

— Слънчице, помниш ли, когато казах, че срещата ти с Кат ще е адски забавна? — Той посочи сестра си, а Бека се засмя и кимна. — Е, това имах предвид.

— Преглътни го, Никълъс.

Кат запърха с мигли насреща му, знаейки много добре, че той мрази пълното си име.

— Разкарай се, Катрин.

Кат намигна на Бека и след това отпрати голяма слънчева усмивка към брат си.

— Та в крайна сметка имаш ли основателна причина да ни прекъснеш?

— Всъщност да — каза той, търсейки нещо в задния си джоб. Подаде мобилен телефон на Бека, след това клекна до коленете ѝ в ъгъла на дивана. — Имаш две пропуснати повиквания и съобщение на гласовата поща, всички от един и същи човек. Ландън Кейн. Генерал Ландън Кейн. — Ник грабна свободната ръка на Бека. — Бека, защо, по дяволите, командващият офицер на бившата ни база ще се обажда на теб?

ГЛАВА 9

Бекет имаше почти същия късмет като Марз и Чарли. Тоест... никакъв.

Беше се съгласил да остане и да им помогне да проучат списъка с имената, с които се бяха сдобили чрез файловете от Кат. След като бяха срещнали толкова трудности миналата седмица, докато търсеха информация за един-единствен служител на Сенека — Мани Гарза — Бекет смяташе, че биха могли да използват помощта му, за да проучат списъка с петте имена. А и работата щеше да държи ръцете и ума му заети. В противен случай може би щеше да направи нещо много глупаво. Например да потърси Кат и да я отведе някъде насаме. И тя да се озове под него.

Какво, по дяволите, не бе наред с него? Не беше монах. Всъщност беше спал с доста жени, откакто го изгониха от армията и се върна в Щатите, но повечето от тях бяха забежки за по една нощ. Средство, с което да задоволи нужда — и на двамата — и да продължи напред. Нито веднъж не бе изпитал желание да ухажда тези жени. Нито веднъж не се бе почувствал привлечен от някоя от тях. Нито веднъж не бе изпитал каквото и да било към жена. Или поне нищо повече от физическо привличане.

Някоя не бе преодоляла отдавнашното му вцепенение.

Докато не се появи Катрин Рикси.

И беше дяволски неприятно.

Бекет пусна последното от търсенията си за Джийн Хъмфрис Уошингтън. И точно като при Гарза, който също фигурираше в досиетата на служителите като специалист по сигурността, не откри абсолютно нищо за този човек. Със същия успех можеше да е призрак, или плод на въображението им.

— Нещо? — попита той, поглеждайки през рамо към Марз и Чарли.

Марз прокара ръце през косата си.

— Не. Същото като при Гарза.

Чарли се завъртя в стола си към тях.

— Аз имам няколко попадения, но нищо полезно. Грета Уендъл се появява на уеб страницата на една църква и има профили в социалните мрежи. Не изскача нищо, което би имало значение за нас или ситуацията ни.

— О, уау! Някой от „Сенека“ действително съществува в реалния свят — каза Бекет, със саркастичен тон.

— Да — кимна Чарли. — Уекслър прилича повече на мъжете, които вие проучвахте, с едно изключение. Тъй като е част от изпълнителния съвет на „Сенека“, името му се споменава заедно с това на Джон Сенека в медийните репортажи на различни разследвания, свързани с компанията и дискутирани теми отвъд океана, в които са замесени. Освен това, нищо полезно.

Облягайки се назад в стола си, Марз преплете пръсти зад главата си.

— Момчета, няма да възразите, ако сваля протезата си и заблъскам нещо с нея, нали?

— Стига да не е главата ми, нямам нищо против — отвърна Чарли, напълно сериозно.

Младежът имаше убийствено суховато чувство за хумор, когато му дадеше воля, което не беше особено често дори в присъствието на Марз, в чиято компания вероятно се чувстваше най-удобно. Е, като се изключи Джеръми, разбира се.

Марз се засмя, но звукът прозвуча уморено, разочаровано.

— Гледай как си се развихрил с хумора, Чарли. Още малко и ще те науча да танцуваш по масите.

Чарли направи гримаса.

— Аз не... танцувам.

— Не? — попита Марз и намигна на русия мъж. — Защо ли ми се иска Джеръми да беше тук за този разговор?

Когато лицето на Чарли се зачерви, Бекет поклати глава и се разсмя под нос. Можеше да разчита на Марз.

— Радвам се, че не е тук — заяви Чарли, а в гласа му се смесваха веселие и смущение. Той скръсти ръце. — Сигурно щеше да облече тениската си с надпис „Имам пилон, на който можеш да потанцуваш“ само за да ме дразни.

Марз избухна в смях.

— Чарли Мерит! Не знаех, че имаш и такава част — едва успя да каже той, докато продължаваше да се смее.

Чарли погледна Бекет с изражение, което сякаш питаше „Той наистина ли току-що каза това?“ и смущението му започна да прераста в забавление.

— Пич, замисли се какво каза току-що и не забравяй, че говориш с гей.

За момент изражението на Марз бе объркано и комично, а след това смях изригна от него. Превиващ, трябва-да-се-държа-за-корема смях. Когато Бекет започна да се смее и Чарли се присъедини.

Точно тогава във фитнеса влезе Ник, следван от Бека, Джеръми, Емили и Кат. Погледът на Бекет се спря върху Кат, която изглеждаше по-спокойна, отколкото преди. Тази гледка намали напрежението в гърдите му и трябваше да си заповяда да остане на мястото си, когато тя се приближи. По дяволите! Сви ръце в юмруци и ги скръсти пред гърдите си.

— О, боже, стана ли вече единайсет? — попита Марз, опитвайки се да се овладее.

— Не — отвърна Бекет, проверявайки телефона си. — Десет и десет е.

— Какво става, брат? — извика Марз.

За първи път Бекет забеляза лицето на Ник — не изглеждаше щастлив. Вътрешностите на Бекет се обърнаха. Какво, по дяволите, бе станало сега?

— Може би имаме ситуация — оповести Ник.

— Ник, аз наистина не мисля така — добави Бека, когато четиримата стигнаха от другата страна на бюрото на Марз.

Джеръми зае обичайното си място срещу ъгъла на бюрото до Чарли, а Емили заобиколи, целуна Марз по бузата и след това седна на масата зад него. Кат остана до Бека.

— Какво става? — попита Марз.

Той бързо изтрезня при думите на Ник.

— Бека? — обърна се към нея Ник — усилията му да запази гласа си нежен бяха очевидни. — Ще им го пуснеш ли?

— Добре — отвърна тя, а върху красивото ѝ лице се четяха безпокойство и объркване. — Готови ли сте?

Всички кимнаха, а след това прозвуча мъжки глас от записа на телефона.

— Здравей, Бека! Ландън Кейн се обажда. Ще бъда в района за няколко дни и исках да се отбия и да те посетя заради доброто старо време. Реших, че това е най-малкото, което мога да направя, предвид, че не поддържахме връзка през изминалата година. Имам малко свободно време в четвъртък, така че обади ми се днес, ако можеш. Ще съм буден до късно.

Скалпът на Бекет настръхна. От името, от гласа, от факта, че сега Кейн бе тук. Бекет не познаваше добре командващия офицер на ИОБ Чапман, но бе наясно, че Мерит и Кейн бяха близки. В дните и седмиците след засадата, Кейн беше старшото упълномощено лице, което съблюдаваше всичко, свързано с разследването и не особено почетното им уволнение от военна служба.

— Е, това се казва изненада — рече Марз, като се обърна, за да погледне Бекет, а очите му говореха *Какво, по дяволите, става!*

Бекет кимна веднъж, споделяйки мнението му.

— Това е, хм... проклето съвпадение.

Въпреки че той изобщо не вярваше в съвпаденията.

— Някой да ми обясни — помоли Джеръми, докато си играеше с език с пиърсинга на долната си устна — кой е Ландън Кейн?

— Той беше добър приятел на баща ни — отвърна Чарли, хвърляйки поглед през рамо към приятеля си.

— Той беше и командващ офицер на базата ни в Афганистан — допълни Ник, а скептицизмът в гласа му бе очевиден. — И беше човекът, който даде нареждането за уволнението ни.

— Генералът и татко бяха близки — вметна Бека, местейки поглед между братята Рикси. — И двамата са учили в Уест Пойнт и заедно са се издигнали в армията. Генерал Кейн посещаваше баща ми като приятел с течение на годините. Идваше у дома. Дойде и на погребението миналата година.

— Бека, кога за последно си говорила с него? — попита Ник, като се обърна към нея.

Погледът ѝ стана замислен за миг, а после сви рамене.

— На погребението, предполагам.

— Допреди този момент? — уточни Ник.

Тя кимна.

— Ами да.

Погледът на Ник се приземи върху Марз, а след това и върху Бекет, изпълнен с дълбока загриженост.

— Мисля, че трябва да извикаме Изи и Шейн тук — заяви Бекет.

Инстинктите му казваха, че приятелят му е прав.

Ник кимна, извади телефона си и изпрати две съобщения.

Бека въздъхна в последвалата напрегната тишина.

— Защо да не може всичко да е точно това, което изглежда?

— Възможно е — отвърна ѝ Ник, прегърна я през раменете и я придърпа до себе си, — но може и да не е така. И трябва да обмислим шанса това да попадне в категория „не е така“.

След няколко минути Шейн, Сара, Изи и Джена се присъединиха към тяхната група около бюрото на Марз.

— Какво става? — попита Шейн предпазливо.

Ник погледна Бека и тя отново пусна съобщението, без да му се налага да я моли.

— Е, просто прекрасно, нали? — каза Изи.

Джена преплете пръсти с неговите и Изи притисна съединените им ръце към гърдите си.

Мъжете си размениха погледи.

— Наистина ли мислите, че това е... Какво? Някакъв вид постановка? — попита Бека, държейки телефона.

— Вероятно има само един начин да разберем — отговори Бекет, знаейки, че на Ник няма да му хареса да го чуе.

И бурята, която се развихри в изражението на другия мъж потвърди подозренията на Бекет.

— Мислиш, че тя трябва да му се обади?

— Това е единственият начин да научим нещо — заяви Бекет, като внимаваше да запази тона си неутрален.

Тази ситуация го накара да си припомни друга от преди не повече от няколко седмици — гангстерът, който се беше опитал да отвлече Бека от стаята за персонала на болницата, се беше свързал с тях чрез листовка с обявена награда и бе предложил информация за местонахождението на Чарли, но бе пожелал да говори само с Бека. Лично. Ник бе побеснял при идеята тя да отиде на срещата, дори и с всички тях, скрити около мястото, за да я защитават. И това беше преди нещата между тях двамата да станат сериозни.

Ник погледна останалите мъже.

— Всички ли са съгласни с това?

Неохотно потвърдиха. Нямаше съмнение, че и другите съчувстват на болката му, тъй като сега и те бяха обвързани.

Слава богу, че Бекет не беше.

Макар че погледът му се плъзна към Кат преди тази мисъл напълно да се оформи в ума му.

С кръстосани ръце, притеснено изражение и очи, следящи всичко, което се обсъждаше — гласно и безгласно — в разговора, тя беше готова да се намеси, да спори, беше шибано напрегната.

Ами ако ставаше дума за нея?

Лед скова вътрешността на Бекет. Той стегна мускулите си срещу усещането, което не му харесваше ни най-малко. А и нямаше желание да го тълкува в момента.

— Мамка му! — изруга Ник, прокарайки ръка през косата си.

— Така, хм, това означава ли, че трябва да му се обадя? — попита Бека, като обви ръце около себе си.

Почти всички се разсмяха напрегнато. Не и Ник, който погледна Бека и обхвана лицето ѝ с ръка. Начинът, по който тя се наклони към докосването му — сякаш инстинктивно искаше да се доближи до него — стегна гръдния кош на Бекет и това изобщо не му хареса. Той изпита... странна... завист, към непринудеността на връзката им, към наличието на връзка изобщо.

— Мисля, че трябва да ѝ позволиш да му се обади, Ник — заяви Кат, привличайки погледа на Бекет, — особено ако смяташ, че той представлява някаква заплаха. В противен случай как изобщо ще разбереш с какво си имаш работа?

Тонът ѝ беше твърд, но примиренчески.

След дълго мълчание Ник кимна, макар че погледът му остана съсредоточен върху Бека.

— Добре. Едно обаждане. Ще използваме предплатен телефон, така че местоположението ти да не може да бъде проследено. Ще говориш на високоговорител, за да можем и ние да чуем всичко. Това означава, че имам нужда някой да пази на тази врата — той посочи към другия край на стаята, — за да не влезе някой по средата на разговора. Всеки, който остане в тази стая, трябва да запази пълно

мълчание. Ако те попита, може да обясниш, че си на високоговорител, защото шофираш. — Погледна към Джеръми. — Къде е Айлийн?

— Спеше в стаята ми, когато дойдохме — отвърна брат му, с необичайно сериозно изражение.

Ник кимна.

— Добре. Всеки, който има телефон, да спре звука му сега. Нищо не трябва да компрометира Бека.

Последва вихрушка от действия, когато всички започнаха да проверяват телефоните си.

— Ще се погрижа никой да не влиза — обяви Сара.

— Дори ако сградата гори, Сара, разбра ли? — извика Ник, когато тя хукна през стаята.

— Дори да гори. Обещавам.

Тя се затича към вратата и изчезна в коридора.

Откакто Гарваните участваха в спасяването на Джена от бандата на Чърч, сякаш изпитваха специално уважение и обич към двете сестри Дийн. Нямаше съмнение, че ще послушат Сара, ако някой се опиташе да влезе.

— Ще донеса телефон — съобщи Бекет, като заобиколи бюрото на Марз и се насочи към кутиите със запаси, оръжия и боеприпаси, които бяха наредени до стената от другата страна. Грабна един и го включи. — Заповядай — каза той, като го подаде на Бека.

Тя кимна.

— Благодаря. Е, ще си уговарям ли среща с него, или не? При нормални обстоятелства дори не бих се замислила за това. Ще изглежда ли странно, ако не го направя?

— Не по-странно от внезапната му поява за посещение — Ник въздъхна и огледа групата, — но нека просто го обмислим. Ако се срещне с него, трябва да е на място, където има голям трафик и няма шанс да те сграбчи...

— Ник — очите на Бека се разшириха, — сериозно ли смяташ...

Кат обви ръка около кръста на Бека.

— Остави го да планира нещата за най-лошото. Така всички ще са по-спокойни.

— Съгласен съм — вметна Чарли и се намръщи. — Не забравяй, че и преди се опитаха да те хванат.

Раменете на сестра му увиснаха.

— Знам. Добре.

Джеръми сложи ръка на рамото на Чарли.

— Местата, които ще бъдат обичайни за Бека ще бъдат или около дома ѝ, или около мястото, където работи, нали? Все пак около болницата може би ще е твърде рисковано заради онова, което ѝ се случи там. Така. Има ли подходящо място около дома ти, Бека?

— Има едно кафене на Истърн Авеню точно срещу Патерсън парк, на около четири пресечки пеша от къщата ми. Обикновено е пълно и винаги има хора, които работят там заради безплатния интернет достъп. — Тя погледна Ник. — Сещаш ли се? Симпатичното място на ъгъла?

— Да — въздъхна тежко Ник. — Нещо подобно може да свърши работи. Нека го направим тогава, преди да е станало много късно.

Бекет стана и се приближи, тъй като искаше да чуе какво има да казва Кейн. Повечето от останалите последваха примера му и обградиха Бека.

— Започва се — каза Бека и натисна бутона за повикване.

Ръката ѝ трепереше леко.

Бийп, бийп.

— Ало? — чу се един стар познат глас.

— Здравейте, генерал Кейн. Бека Мерит се обажда. Надявам се, че не е твърде късно — каза тя, поглеждайки към Ник.

Той ѝ кимна насърчително.

— Бека, не, не, разбира се, че не. Радвам се, че успя да ми върнеш обаждането. Знам, че звъня в последния момент.

— Е, беше приятна изненада да ви чуя, сър — продължи тя. — Дошли сте си вкъщи за посещение?

— Да. От време на време ме привикват в Пентагона, за да се уверят, че все още има живец у старец като мен.

Бекет претегляше думите на Кейн, тона му, паузите и акцентите, търсейки нещо, което би могло да им даде представа какви са намеренията на мъжа. Но генералът беше напълно хладнокръвен.

Бека се засмя и смехът ѝ прозвуча истински.

— Съвсем не сте старец, сър.

— Е, виж, пристигнах на летище Балтимор Уошингтън Интернешънъл този следобед, така че тази вечер съм отседнал в хотел

при летището. Имам среща във Вашингтон по обяд, но се чудех дали ще имаш време да се видим през деня.

Бека срещна погледа на Ник и кимна.

— С удоволствие. Искате ли да се срещнем на кафе в Балтимор сутринта, преди да се отправите към Вашингтон?

— Нека така да се уговорим. Чувствам, че дължа на Франк да проверя как си. И Чарли. Между другото, как е брат ти?

— Оу, ъ-ъ... — тя погледна към Ник, който поклати глава, — честно казано, вече не сме толкова близки.

Тя направи гримаса, несигурността бе очевидна в изражението ѝ, а след това отправи извинителен поглед към Чарли.

— Съжалявам да го чуя. Та къде ще се срещнем?

Докато Бека разясняваше местоположението на кафенето и обсъждаха часа, въпросите за Чарли — колкото и малко да бяха — разтревожиха Бекет. Не можеше да определи точно защо, но инстинктите му развяваха червен флаг, който умът му все още не можеше да обясни.

След това разговорът приключи.

В момента, в който Бека натисна червената слушалка, сякаш всички в стаята едновременно си поеха дъх за първи път, откакто бе започнал разговорът.

— Нямах предвид това — каза тя, поглеждайки към Чарли.

Той поклати глава.

— Знам. Не се притеснявай.

— Не бях сигурна какво да кажа за Чарли. Добре ли се справих? — попита тя.

— Страхотна беше, слънчице. Справи се чудесно.

Ник я придърпа към себе си и я целуна по косата.

— Ще кажа на Сара, че сме приключили — рече Шейн, насочвайки се към другия край на стаята.

— Е, какво мислите? — поинтересува се Марз, като се огледа наоколо.

Бекет изчака да чуе мнението на останалите, защото все още не можеше да определи какво го тревожи. Може би търсеше проблем там, където не съществуваше такъв.

Изи сви едрото си рамо.

— Всичко изглеждаше... нормално, но това все пак не означава, че посещението е случайно.

Шейн и Сара забързаха през стаята, а няколко от Гарваните влязоха след тях и се събраха около масата в далечния ъгъл. Ник изгледа мотористите, а след това и Сара.

— Някакви проблеми?

Тя се усмихна. Бекет все още не я бе опознал добре, но на базата на всичко, което знаеше, тя изглеждаше доста корава. Макар и млада, беше преживяла някои ужасни неща и бе оцеляла. Не би могла да е по-мила и приветлива.

— Не. Разказвах ми мръсни вицове, докато чакахме.

Шейн изви вежди.

— Мръсни като забавни или мръсни като неуместни?

Сара се засмя.

— Забавни. Как създателят на „Харли Дейвидсън“ е срещнал Бог на небето — тя махна с ръка. — Няма да мога да го разкажа като хората.

— О, знам го — заяви Джереми. — Айк ми каза...

Айк Янг беше Гарван, но работеше като татуист в студиото на Джеръми. Първоначално точно Айк бе свързал екипа с мотоклуба. Сега той се бе върнал в лагера им извън града, за да защитава рецепционистката на Джеръми и специалистка по пиърсинг, Джес, тъй като бяха разбрали, че е преспала с мъж с татуировка на „Сенека“. Наскоро. Прекалено случайно, за да е случайно развитие, особено след като екип на „Сенека“ бе нападнал студиото за татуировки няколко дни след това. Това я правеше потенциална цел, така че тя и Айк бяха решили да напуснат града, докато бъркотията приключеше, когато и да станеше това.

Докато Бекет слушаше бърборенето и Гарваните избухнаха в смях в другия край на стаята, нещата в ума му започнаха да си идват на мястото. Мисли, които го караха да задава въпроси.

— Хм, момчета — прекъсна той преразказа на шегата на Джеръми. — Извинявай, Джеръми, но някои неща доста ме притесняват.

Очите на Ник се впиха в лицето на приятеля му, погледът му се изостри, а челюстта му се стегна.

— Какво?

— За какво мислиш, Би? — попита Марз, обръщайки се към него на мястото си.

— За мен е странно, че каца на БУИ. Напълно е възможно, разбира се, но Рейгън е в непосредствена близост до Пентагона, а Далас е много по-голям международен център, ако се предполага, че идва от чужбина. — Бекет сви рамене. — Но това, което ме притеснява повече, е, че попита за Чарли.

— Защо? — попита Ник.

— Кейн каза, че дължи на Франк да провери как е Бека. И Чарли. Признавам, че търсех да се хвана за нещо през цялото време, докато говореше, но начинът, по който го каза, създаде усещането, че се е сетил за Чарли в последния момент. Обаче след това, като продължи, попита директно за него.

— Да. И? — подкани го Ник, като присви очи.

Бекет се размърда, докато разсъждаваше над причините за притеснението си.

— Добре, нека приемем за момент, че Кейн някак е замесен в заговора.

Всички наоколо кимнаха.

— Ако е така, това означава, че той би трябвало да знае, че Чарли е бил отвлечен и че някой го е спасил от бандата на Чърч. Ала тъй като ние продължаваме да крием Чарли, никой не знае къде е.

Очите на Марз се разшириха.

— И онзи, с когото е работел Чърч — предполагаме, че това е Сенека — знае, че Чарли има информация, от която имат нужда.

— Как да получат достъп до банковата сметка в Сингапур? — попита Чарли. — Това беше основното нещо, за което не спряха да ме питат, причината да се случи това — добави той, като вдигна бинтованата си ръка.

Бекет кимна, всичката тази информация се утаяваше в главата му.

— Тогава Чарли не знаеше данните за достъп до сметката, но те не са наясно.

— В нощта, когато го спасихме — поде Ник, — Чърч имаше среща с някого, за който един от техните момчета каза, че е бил „посетител“ на Чарли.

— Вероятно контактът им със Сенека — добави Марз. — По дяволите, може би този „посетител“ всъщност е...

Той преглътна думите, сякаш бе осъзнал, че се кани да каже нещо неуместно.

— Мани?

Емили седеше толкова тихо зад Бекет, че той почти бе забравил, че е там.

Марз се обърна към нея.

— Да. Съжалявам.

— Недей. Това е реалността — успокой го тя. — Наистина.

Неколкократно беше казала на всеки от тях да не стъпват на пръсти около нея, когато става въпрос за брат ѝ. Ала като се имаше предвид ужасяващият вид, в който го бе намерила — с пръснат череп и лежащ в канавката — само няколко дни по-рано, бе трудно да не си спомниш изблика ѝ на скръб и шок. Никой не искаше да бърка в раната, освен ако не бе абсолютно наложително.

— Съмнявам се, че идеята за довеждането на Чарли в *Изповедалнята* е била да го държат на долния етаж — каза Сара. — Когато това се случваше, почти винаги ставаше въпрос за жени. Моето усещане беше, че Чарли е доставка. Това звучи ужасно, нали? Съжалявам — допълни тя, поглеждайки към Чарли.

— Ти изигра огромна роля в измъкването ми оттам, Сара. Не е нужно да се извиняваш, никога — отвърна той.

Бекет кимна.

— Тогава, продължавайки с хипотезите, ако Кейн е замесен по някакъв начин, би трябвало да е запознат с голяма част от това. Вероятно дори знае, че същите хора, които отвлякоха Чарли са направили неуспешен опит да се доберат и до сестра му. А сега е тук, иска да се срещне с Бека и пита за Чарли.

— Е, ако се оглеждаме за лоши намерения — а ние го правим — включи се Ник, — може би всичко това наистина е, за да открият Чарли.

— Мога ли само да кажа, че действително ненавиждам факта, че току-що проследих мисълта ви и звучи логично? — попита Бека, а тревога блестеше в сините ѝ очи.

Всички кимнаха.

— Тоест трябва да планираме операция до утре в осем сутринта
— обобщава Ник, — защото няма да поемам никакви рискове с Бека или
с който и да е от вас.

ГЛАВА 10

Кат слушаше как Ник и останалите мъже разискват планове за срещата на Бека с бившия командир на базата им в продължение на почти половин час. А тя се бе притеснявала за собствения си задник, защото бе предложила поверителни документи, когато Бека бе на път да се забърка в ситуация, която можеше да бъде действително опасна.

Това със сигурност поставяше нещата в перспектива, нали?

— Истинският въпрос е кой отива заедно с Бека, в случай че нещата загрубят — каза Бекет. — Нито един от нас петимата не може. Кейн ще ни разпознае на секундата.

Ник кимна, изражението му ставаше все по-мрачно и по-мрачно, докато продължаваха с планирането. Кат му съчувстваше. Наистина. Тя също не би искала да знае, че човекът, когото обича, е в опасност.

— Да.

Когато се огледа в стаята, тя осъзна, че всеки от тях бе преминал през същото, по един или друг начин. Бека почти бе отвлечена. Ник беше прострелян във врата, макар че куршумът само го бе одраскал. Шейн и Изи също бяха простреляни. Превръзката, покриваща раната на ръката на Изи се подаваше изпод ръкава на блузата му. От своя страна, Сара и Джена бяха мишени на бандата на Чърч. Емили бе отвлечена с автомобила си от корумпирано ченге, а брат ѝ бе държал на мушка Дерек и го бе нападнал с бухалка. Погледът на Кат се насочи към другия ѝ брат. Дори Джеръми и Чарли не бяха успели да избегнат лудостта. Чарли беше отвлечен и измъчван, а Джеръми почти умря, когато гранатомет срути част от сградата му.

Това беше шибано дълъг списък с разминали се на косъм инциденти.

— Ами Ванс? — попита Марз. — Той работи с цивилни дрехи, така че би могъл да мине за клиент.

Бекет изсумтя неодобрително.

— Ако Кейн е корумпиран, най-вероятно разполага с ченгета, които работят за него. Ако някои от тях се появят, ще разпознаят Ванс.

Твърде рисковано е.

— Е, кой, по дяволите, ни остава, Бекет? — ядоса се Ник.

— Уау! — Марз вдигна ръце. — Нека поговорим с Деър...

— Аз ще отида — каза Кат, реагирайки инстинктивно. Почти дузина погледи се впиха в нея. Преди някой да е имал шанса да оспори, тя продължи: — Аз съм единственото непознато лице в цялата група. Гарваните участваха в други части на мисията ви тук и има вероятност да бъдат разпознати. Никой от вас не може да отиде. Ванс също. Не можем да се доверим на други ченгета.

Тя постави ръце на кръста си и прикова Ник с поглед, тъй като най-вероятно той щеше да е най-труден за убеждаване.

— Значи, оставам аз.

— Кат... — започна Ник, а гласът му бе пълен с чувство на недоволство.

— Какво ще кажете за по-възрастния Ванс? — предложи Бекет намръщено. — Той е пенсионер в момента. Дори и да има други ченгета, няма причина да сметнат, че е там по работа.

Кат присви очи към Бекет.

— Моля, продължавай и игнорирай думите ми!

Погледът му се впи в нея.

— Не ги игнорирам. Взех ги предвид и ги отхвърлих.

Гневът рязко избухна в гърдите на Кат.

— И защо така?

— Може би защото Кейн е обучен войник и всеки, който работи за Сенека е коравосърдечен наемник, а теб един малко по-силен вятър ще те издуха — каза той, с пламнал насреца ѝ поглед.

Сякаш червена пелена се спусна над ума ѝ. Може би никога през живота си не се бе чувствала по-ядосана.

— Шегуваш ли се с мен точно сега? Мога да боравя с оръжие. Мога да удрям. Тренирам джиу-джицу. И никога няма да позволя нещо лошо да се случи с любимата на брат ми.

— Мога да те поваля само за пет проклетни секунди, Кат — обори я Бекет.

Едновременно я заляха срам и топлина. Срам, заради стореното ѝ от Коул. Разликата тук бе, че този път Кат щеше да е подготвена за всичко. И топлина, заради образите, които извикаха думите на Бекет. Ала много по-мощна от тези две неща беше тотално вулканичната

яроост, която се разгоря у нея, заради това, че я подцени. Сякаш не би могла да допринесе. Сякаш бе просто воденичен камък, висящ на вратовете им. Кат се засмя иронично.

— Премявала съм много по-едри мъже от теб през рамото си.

Ник вдигна ръце.

— Кат, Бекет...

Бекет направи една голяма крачка и се приближи, но бюрото бе между тях. Кат бе сигурна, че щеше да е пред лицето ѝ, ако го нямаше.

— По време на тренировки. Не в ситуация от реалния живот, нали?

Начинът, по който зададе последния въпрос, бе толкова снизходителен, че тя искаше да заскубе косата си, дори когато истината на думите му я засрами. Отново. Наистина ли бе спала с този задник? Два пъти?

— Значи, първия път след обучението си, когато си излязъл на бойното поле, всъщност не си бил квалифициран, за да го използваш? Защото само си тренирал до този момент?

Марз стана от стола си и сложи ръка върху гърдите на Бекет, но приятелят му го заобиколи, едрите му бедра се подпряха на бюрото.

— Няма никаква база за сравнение, Кат. Не можеш да сравняваш почти две години елитна военна подготовка с някакъв клас по самозащита.

Марз сграбчи рамото на Бекет, но по-едрият мъж го отблъсна.

Горещина обля лицето на Кат и ѝ бе нужно цялото самообладание на света, за да не полети през бюрото и да не повали Бекет за един хубав, тип „така му се пада“, пердах.

— О, боже мой, имаш ли представа какъв огромен задник си? Наистина? Всичко, за което настоявам, е да ми се даде възможност да наглеждам Бека. Точка.

— Кат — намеси се Ник от мястото си до нея. — Кат!

— Какво? — извика тя, като се обърна. — И ти ли си на същото мнение? Защото, моля, ако и ти вярваш, че съм шибано неподходяща и неблагонадеждна, за да държа Бека под око на публично място — докато всички вие, момчета, сте установили защитен периметър около сградата, и тя е с поставен микрофон — моля, кажи го сега и аз с удоволствие ще изнеса безполезния си мършав задник оттук.

Напрежението в стаята толкова се нагнети, че почти прерасна във физическо присъствие в самия въздух.

За един дълъг миг Ник не отговори и Кат усети парене в очите си.

— Мисля, че си добър избор за това, да бъдеш вътре с нея — каза той накрая. — И на мен не ми харесва идеята, но има смисъл.

Кат не беше сигурна защо или какво всъщност означаваше, но се почувства така, сякаш думите на Ник някак ѝ бяха попречили да скочи от невидим парапет. Макар че дори не ѝ се налагаше да погледне към Бекет, за да знае, че той е дяволски вбесен. Можеше да усети как яростта се излъчва от него. Поне сега мнението му за нея бе напълно ясно. А тя почти се забавляваше с идеята, че биха могли да бъдат нещо... повече.

Ха, по дяволите, ха!

След това останалата част от разговора мина много по-гладко. Кат се постара демонстративно да игнорира Бекет и да не среща погледа му. Нямаше нужда от това напрежение и екипът със сигурност не се нуждаеше от разсейване заради глупостите между тях.

През следващите четиридесет и пет минути те съставиха график и зададоха целите на мисия, а именно:

Да разкрият истинските намерения на Кейн.

Бека да му подхвърли подобрена информация, да прецени реакциите му и да види дали ще реагира на споменатото.

Да поставят подслушвателни и проследяващи устройства на колата и на самия генерал, ако е възможно.

Лесно и просто.

Ала ако трябваше да е честна, вътрешностите ѝ трепереха, защото, макар да вярваше, че е способна да се справи с всичко, което може да се случи в едно претъпкано кафене, просто самият акт на планиране на реална операция под прикритие ѝ беше толкова дяволски чужд. И все пак, като адвокат, тя бе обучена до известна степен в изкуството на измамата, както в надушването ѝ, така и — когато беше необходимо — в упражняването ѝ. Щеше да е подготвена, когато настъпеше моментът. Нямаше начин да изгуби доверието на Ник или да позволи нещо да се случи с Бека, която самата тя вече обожаваше.

Кат имаше чувството, че са минали милион години, когато приключиха. Беше седнала на ръба на бюрото на Марз и бе на път да

скочи долу, но чу, че той проговори.

— Тъй като всички сме тук, мога да споделя, че не успяхме да намерим нищо полезно за тези имена от файловете на Кат. След срещата утре сутрин, ще разработя план Б.

Ник кимна.

— Е, липсата на информация говори сама за себе си, така че и това е начало.

— Разбрано — каза Марз с уморен глас.

— Хей, Марз? — повика го тихо Кат.

Той погледна към нея и тя му се усмихна леко.

— Легни си тази вечер. Поне веднъж.

Той ѝ намигна и сви рамене.

— Ще видим.

— Няма да видим — намеси се и Ник. — Тя е права. Ако утре нещата се прецакат, искам да си на пълна мощност. Всички вие. Така че поспете тази нощ.

Всички наоколо се съгласиха.

Емили се плъзна от масата и застана зад Марз, после обви ръце около врата му.

— Аз ще се погрижа добре за него.

— Сигурна съм, че ще го направиш — каза Кат, подсмиввайки се на предизвикателния поглед на Емили. — И след тази забележка, се изнасям.

Тя скочи и продължи към вратата, тъй като не искаше да завързва разговор с никого. И най-вече с един конкретен човек...

— Кат?

Бекет, разбира се. Дори сред глъчката от разговорите наоколо, тя разпозна дълбокия му глас сред останалите. Колко досадно! Твърде досадно, за да спре.

Той не я извика втори път.

Бекет разполагаше с по-малко от четири часа, преди да тръгнат и да заемат позиция в кафенето, а не можеше да заспи. Въпреки изтощението, напрежението и нуждата му просто да изключи за известно време, мозъкът му препускаше като експресен влак, изпълнен

с хаотични мисли. За операцията. За цялата тази прецакана ситуация. За проклетата Катрин Рикси.

Беше му бясна. Повече от бясна. Но той също не беше особено очарован от нея.

Въпреки че ако трябваше да бъде честен, не беше чак толкова недоволен от нея, колкото шибано вбесен от идеята тя да бъде част от сутрешната операция.

В мига, когато тя предложи да придружи Бека в кафенето, нещо в мозъка му бе прещракало. Беше го заляла ярост, която стегна гърдите му и сякаш го изрита в стомаха. С гнева бе свикнал, но реакцията му беше нещо повече от това и сега лежеше буден от часове и анализираше. Онова, което откри от другата страна на умствения си микроскоп, изобщо не му хареса.

Той беше... притеснен, защото Кат щеше да бъде изложена на опасност.

Мамка му!

А с тревогата не бе свикнал изобщо. Най-близкото подобно чувство изпитваше към Марз, защото знаеше, че приятелят му страда от болки в крака. Но и това по начало беше свързано с чувството за вина, което таеше Бекет заради контузията на Марз. И не беше като чувствата му по този въпрос да му бяха от някаква полза, нито пък на Марз. Всъщност всички тези глупости, които изпитваше във връзка с цялата ситуация с най-добрия си приятел, само вредяха на отношенията им. Най-добре щеше да е да държи тези гадости дълбоко заровени и заключени.

Това беше обичайният му подход и му вършеше повече от добра работа през последните трийсет и четири години.

Кат Рикси беше обърнала всичко наопаки.

Бекет се надигна от легналата си по корем позиция и спусна крака отстрани на леглото. Беше безсмислено да лежи тук, когато нямаше абсолютно никакъв шанс сънят да го споходи. Не и когато главата му бе пълна със саморазрушителни мисли. Мамка му!

Можеше да свърши нещо полезно. Имаше тонове документи за преглеждане и нямаше да се прочетат сами.

Той отиде до багажа си, въздухът охлаждаше голото му тяло и в тъмнината откри чифт дънки. Справи се и без светлина, защото нямаше кой знае какво за заобикаляне в стаята му в незавършения

апартамент на третия етаж. Само един матрак, разположен в единия ъгъл, и багажа му — в другия — заемаха място в пространството на пода. Всъщност не бе много по-различно от жилището му във Вашингтон. Бекет никъде не се бе чувствал като у дома си, откакто бе освободен от армията, така че не бе положил усилие да превърне квартирата си в нещо повече от място, където преспива за през нощта.

Може би просто си беше такъв. Може би му бе писано да се носи по течението през целия си живот — необвързан, безчувствен, нежелан. Макар че повторното му събиране с екипа преди няколко седмици значително бе смекчило това му усещане. Откакто бе тук, се чувстваше по-уравновесен, отколкото през цялата година преди това. Какво, по дяволите, щеше да се случи, когато най-накрая разрешат тази загадка?

Нямаше време да се тревожи за това сега.

Той вдигна дънките си и закопча ципа, след това намери черната тениска, която бе носил по-рано през деня. Едва бе доближил памука до главата си, когато ароматът на Кат го заля. Това беше като едно голямо „Не, мамка му, няма да се връщам към това“. Хвърляйки я на пода, той сляпо затърси друга тениска и нахлузи първата, която намери.

Вършеше работа за два сутринта.

Тихо се отправи през апартаментата, който делеше с Марз, Емили, Изи и Джена. Останалата част от екипа в „Хард Инк“ нощуваше в апартаментата на братята Рикси на долния етаж, включително и Кат. Сякаш наистина имаше нужда да си представя как лежи в леглото си, с разперени ръце и крака, коса, разпръсната върху възглавницата, и как топлината на тялото ѝ затопля чаршафите.

Той пое надолу към втория етаж, стъпало по стъпало, тъй като не искаше шумът от стъпките му да отекуе в някой от апартаментите и да смути някого. После набра кода за достъп на вратата. Вътре бе относително тъмно — само лампите в далечния ъгъл над бюрото на Марз светеха. По дяволите! Ако това момче не си легнеше скоро...

Но когато вратата се затвори зад гърба му, Бекет не видя Марз на бюрото. В действителност пред компютрите нямаше никого, както и в помещението като цяло, тъй като Деър бе наредил на Гарваните да поемат допълнителни смени.

Слава на бога за тези малки случайности. С това настроение Бекет наистина не бе годен за обществена консумация, така или иначе. Бос, той тръгна през стаята.

Движение в ъгъла привлече вниманието му.

Почти изстена на глас.

Кат. Бе заела някаква странна акробатична поза върху постелките.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита той.

Не получи отговор. В полумрака забеляза тънките бели кабелчета на чифт слушалки.

Тя смени позата си, като свали крака, който преди беше вдигнат нагоре, така че сега се крепеше върху ръцете и стъпалата си, а малкото ѝ стегнато задниче беше във въздуха. Кой правеше йога по това време на денонощието?

Исусе! Той прокара ръка по лицето си.

Не му трябваше да вижда това точно сега. Наистина нямаше нужда. Тялото му не можеше да понесе гледката на задника ѝ, изнесен нагоре, в прилепнал като втора кожа черен панталон, и да не реагира. Не и след онова, което бяха споделили вчера. Не и след като бе разбрал колко шибано хубаво е усещането да се зарови дълбоко в нея.

След няколко минути тя отново смени позиция, като се спусна надолу във висока планк поза, която подчертаваше точно колко стегнато и здраво бе дребното ѝ тяло. Задържа се в планк за може би цяла минута, без дори да трепне.

— Кат? — повтори той по-силно, чувствайки се като задник, задето наблюдава тренировката ѝ, без тя да е наясно, че той е там, и то все по-възбуден след тази малка демонстрация на силата и гъвкавостта ѝ.

Той застана до нея, достатъчно близо, за да чуе заглушаващата сила на музиката, която свиреше в ушите ѝ и се наведе.

Тя извика и се дръпна, ръката ѝ се притисна към сърцето ѝ, докато се придвижваше назад.

— По дяволите, Бекет! — Тя дръпна слушалките си. — Какво правиш, дявол да го вземе?

Господи, беше великолепна! Това бе всичко, за което можеше да мисли за един дълъг момент. Дори когато му беше бясна, беше привлечен от нея така, както към никоя друга жена преди това.

— Аз, ъ-ъ... се опитвах да не те изплаша.

Тя праметна опашката си през рамо.

— Е, поздравления за добре свършената работа!

Бекет въздъхна.

— Кат...

Тя вдигна ръка.

— Няма значение. Никой от нас не се нуждае от нов спор. Ще си тръгна.

Той се изправи заедно с нея.

— Кат...

За секунда тя го изгледа странно, а след това се втурна към него, заби се в корема му и го праметна през рамо. Тъй като ударът изкара въздуха му, мозъкът на Бекет се опита да осъзнае какво точно се бе случило, по дяволите.

Той примигна и погледна нагоре.

Кат стоеше над него, със скръстени ръце, хълбок, изнесен встрани, и самодоволна усмивка на лицето.

— Това беше само за протокола.

Тя се завъртя на пети и направи може би две крачки.

Огън пламна в съзнанието на Бекет. Той полетя от пода и я сграбчи отзад още преди да е напуснала тепиха. Предвид колко лека беше, лесно я вдигна от земята, като така ѝ попречи да използва пода като опора и да го удари. Кат изпищя и се замята срещу него.

После я върна на тепиха и се спусна отгоре ѝ с лице към нея. Дишайки тежко — по-скоро заради адреналина, отколкото от удара, който бе поел — той притисна устни до ухото ѝ.

— Пет секунди. За протокола.

Мускулите на Кат се впуснаха в действие, ръцете и краката ѝ го обгърнаха, опитвайки се да се хванат по-здраво за него. Тя се опитваше да му приложи задушавача хватка или заключваща техника, но той нямаше да ѝ позволи това удоволствие. Противопостави се на хватките ѝ, направи свои собствени опити, да я прикове към пода, и се бори с нея, докато и двамата не започнаха да дишат тежко, да проклинат и не им стана горещо от усилието.

Бекет вероятно никога в живота си не бе изпивал по-голяма възбуда.

— Откажи се, Кат — изръмжа той, като все по-малко се притесняваше дали няма да я нарани, тъй като тя толкова умело му доказваше, че може да го понесе.

— Майната ти — прошепна тя, опитвайки се да достигне гърлото му.

Той се усмихна и стисна ръцете ѝ и понеже бе по-силен, ги раздели една от друга и ги прикова към пода.

С вълнообразно движение цялото ѝ тяло под него се премести, когато повдигна бедра нагоре, за да се опита да ги стегне около врата му. По дяволите, тя бе доста опитна в това. Трябваше да ѝ го признае, особено след като успя да преметне коляно над рамото му и да го фрасне достатъчно силно в сънната артерия, за да го замае за миг. Тя освободи ръцете си и почти успя да избяга изпод него, когато той се съвзе.

Бекет се хвърли и я хвана през корема, поваляйки я още веднъж, така че се оказа легнал върху нея, а предната му част бе прилепена към гърба ѝ.

— Къде си мислиш, че отиваш? — прошепна в ухото ѝ.

Мускулите ѝ бавно се отпуснаха.

— Никъде — отвърна задъхано.

Нямаше съмнение, че тежестта му затрудняваше дишането ѝ, но нямаше да се откаже от предимството си за нищо на света. Единствено прикована под него щеше да изслуша това, което имаше да ѝ казва. А фактът, че вече не се бореше, за да се измъкне, разпалваше кръвта му.

— Съжалявам за снощи — прошепна той, като прокара устни по ухото ѝ. Тя потръпна. — Държах се като задник.

— Да — каза Кат, макар че нуждата, усещаша се в думата, се отнасяше със същата сила и за начина, по който той дразнеше кожата ѝ с устни и нежно люлееше бедра срещу задника ѝ.

Готов беше да се обзаложи, че е така.

— Просто не те исках там — продължи той.

Тя изсумтя и се размърда, като поднови опитите си да се измъкне от него.

— Това беше ясно, Бекет.

Страхотно начало, задник. Но нямаше да я остави да си тръгне, докато не го разбере напълно. Отново прикова ръката ѝ и премести

тежестта си нагоре, подсигурявайки горната част на тялото ѝ под себе си.

— Ненавиждам мисълта, че може да пострадаш, Кат. Няма нищо общо с това дали можеш да се справиш. Мисълта, че може да бъдеш наранена, ме подлудява. Ясно? Не ми харесва. Това ме кара да искам да унищожа нещо с голи ръце. Исусе!

— Оу — възкликна тя, като отново прекрати борбата, сякаш думите му я бяха умилостивили. — Но нали ти ще бъдеш там. Всички ще сте там.

Той прокара езика си нагоре по шията ѝ. Тънък слой капчици пот бе избил върху кожата ѝ, докато се боричкаха, и вкусът ѝ бе шибано възхитителен. Солен и сладък, и нещо, което беше типично нейно.

— Ще бъда там, Кат — потвърди той, като намести бедрата си срещу задника ѝ.

Беше твърд като шибана скала.

— Бекет — прошепна тя, жално и умолително.

— Подлудяваш ме толкова много, че не знам какво правя през половината от времето — каза той, докато ръката му се обвиваше около рамото ѝ, краката му се спускаха от външната страна на нейните, а бедрата му се притискаха към задника ѝ.

И тогава тя отвърна на натиска, извивайки гръбнак, за да вдигне дупето си по-плътно срещу члена му. Задъханият стон, който се отронил се от устните ѝ, се спусна право към топките му, които натежаха и леко го заболяха.

— Кълна се, че не планирах това, но искам да съм вътре в теб, Кат. Кажи ми какво искаш ти.

Тя изви глава, доколкото можеше в тази поза, и срещна погледа му с периферното си зрение.

— Точно по този начин — отвърна, когато ръцете му се насочиха към бедрата ѝ и избутаха разтегливия плат надолу.

Бекет не можеше да се движи достатъчно бързо. Той повдигна бедра, за да помогне със смъкването на панталоните и бикините до средата на бедрата ѝ и за да освободи члена и тестисите си от дънките. После отново легна върху нея, прикова я към пода и проникна в женствеността ѝ сантиметър по сантиметър.

— Усещам колко шибано влажна си. Исусе, толкова е хубаво!

Той потъна в нея.

— О, боже мой, толкова е дълбоко! — проплака тя.

— Никога не е достатъчно дълбоко — заяви Бекет, бавно отдръпвайки бедрата си. — Никога не е достатъчно дълбоко, Кат.

Сграбчи опашката ѝ в юмука си и дръпна главата ѝ назад. Тя се надигна на лакти, позволявайки му да обвие едната си ръка около горната част на тялото ѝ, докато използваше другата, за да обърне лицето ѝ към себе си.

— Никога не е достатъчно — повтори той, като срещна ярките ѝ зелени очи, така изпълнени с желание към него.

Той я целуна с измъчен стон и започна да я чука силно и бързо, а след това влудяващо бавно и дълбоко, докато и двамата не запъшкаха, като проклинаха и дишаха тежко.

— Исусе, Бекет, ще свърша, ще свърша.

— Да, ангелче. Покажи ми колко обичаш шибания ми пенис и колко добре те кара да се чувстваш.

Вътрешните ѝ мускули се стягаха все повече около него, докато той изстена, а Кат извика. И тогава двамата свършиха, оргазмът на Бекет продължи толкова дълго, че започна да вижда петна пред очите си. Исусе! Не можеше да диша. Не можеше да вижда. Не можеше да направи нищо, освен да усеща Кат около себе си, под себе си... в себе си.

— О, боже мой! — промълви тя дрезгаво, когато телата им се отпуснаха.

Бекет веднага осъзна, че може да ѝ натежи, и сега, когато мъглата от страст в главата му се разсея, това го притесни повече от преди. Размърда се...

Кат хвана бедрото му с ръка и го задържа.

— Не мърдай! Искам да усещам тежестта ти още малко.

Думите стегнаха гърдите му.

— Ти... харесва ти да ме усещаш върху себе си?

— Приятно ми е да те усещам, Бекет.

Тя се размърда малко и той я остави да се движи, докато се настани удобно, а след това обвие ръце около нея и положи глава отчасти върху бицепса си, отчасти върху главата ѝ.

Тя искаше той да остане. Приветства го в тялото си, където се намираше дори и сега. Смяташе, че е приятно да го усеща.

Бекет осъзна, че колкото и задоволено да се чувстваше тялото му в този момент, душата му цялата сияеше отвътре, защото, макар че това нямаше да трае дълго, в този момент той беше желан и се чувстваше добре. А толкова рядко изпитваше и двете, че явно това бе един от най-специалните моменти в живота му.

ГЛАВА 11

Ангелче. Беше я нарекъл *ангелче*.

Кат едва успяваше да диша и това нямаше абсолютно нищо общо със сто и десет килограмовия мъжага, който в момента лежеше върху нея.

Беше я нарекъл *ангелче*.

Защо? Единственото, което правеха, бе да се карат и дразнят помежду си. Кое бе предизвикало нежното обръщение?

Може би просто мъглата от похот и епично добрия секс си казваха думата. Може би действително това бе причината. Чудеше се дали въобще осъзнаваше, че го е казал.

Но все пак бе дяволски обърквашо. Снощи му беше толкова ядосана, че дори не искаше да бъде в една стая с него. И си беше обещала, че след всички глупости, които беше казал, това няма да се случва отново. Никога.

А сега лежеше тук. Членът му все още бе в нея, тялото му я покриваше, ръцете му я обгръщаха. И част от нея не искаше това да свършва, защото той все пак се бе извинил. Нещо повече — дори бе дал ясно да се разбере, че е откачил, понеже е бил притеснен за нея. Това бе направо сладко, наистина. По напълно прецакан Бекет Мърда начин.

Честно казано, той бе едновременно най-сексапилният, най-привлекателният мъж, когото някога бе познавала, както и най-объркващият и вбесяващият.

Грубоват бе, но бе добър човек. Бекет просто имаше нужда от известно време, преди да позволи на някого да се доближи до него...

Това бе казал Марз. Дали пък привичното му суров мълчаливо начумерено държание не беше просто... някакъв вид защитен механизъм? И ако е така, от какво се защитаваше?

И имаше ли някакво значение?

Тя лежа там един дълъг момент, заобиколена от топлината на Бекет, а нежният му дъх галеше ухото ѝ.

Да, на някакво ниво това имаше значение. Имаше нещо между тях. Очевидно. Може би беше просто чисто животинско привличане. Само че той ѝ бе дал сигнали, че поне от негова страна има нещо повече. Нещо по-дълбоко. Нещо, което докосваше сърцето ѝ. Този факт играеше голяма роля в това да продължават да свършват голи заедно — или поне отчасти голи — както и фактът, че той я чукаше по-добре, отколкото някога бе чукана през живота си. Най-малкото това обясняваше защо продължава да се поддава.

— Бекет? — прошепна тя, като не разполагаше с енергията да говори по-силно.

Не получи отговор.

— Бекет? — повика го отново тя.

Господи! Грамадният задник беше заспал, докато я държеше в обятията си.

О, мамка му! Това също беше доста сладко, но доказваше, че сърцето ѝ е същинска издънка. Не искаше да го буди. Не искаше да се отдръпва от нея. Всичко, което искаше, бе да послуша гласа на изтощението и да затвори очи.

Но не можеше, тъй като не бяха на особено уединено място. И задникът на Бекет беше, досети се тя, изложен на показ. Кат се ухили. Ах, но само какъв задник! Шекспир можеше да напише сонети за него.

Дълго време лежа и слуша ритмичното му вдишване и издишване. Искеше ѝ се да са в някое меко легло, без дрехи помежду им, защото щеше да ѝ хареса да усеща голите му гърди до гърба си. Вместо това беше принудена да носи дълги ръкави, докато синините ѝ избледнеят — особено сега. Щом беше откачил от идеята тя да участва в утрешната операция в кафенето, как ли щеше да реагира, ако видеше синините във формата на пръстови отпечатъци по ръцете ѝ? Не. Не можеше да позволи това да се случи.

Ставаше все по-трудно и по-трудно да държи очите си отворени и най-накрая клепачите ѝ се затвориха напълно. Ако не станеше скоро...

Цялото тяло на Бекет подскочи, като стресна Кат толкова много, че сърцето ѝ препусна. Мъжът изстена и трепна отново, сякаш беше разтърсен от електрически ток.

— Не! — простена той.

Кошмар ли сънуваше?

— Бекет?

— Защо правиш това? — измърмори едва. — Какво съм направил?

Дъхът му секна.

Възел стегна гърлото на Кат, защото думите му бяха толкова умолителни, че почти разбиха сърцето ѝ.

— Бекет, събуди се!

Основната част от теглото му лежеше върху дясната страна на гърба ѝ, затова тя се дръпна наляво, като се мъчеше да се измъкне изпод него, за да се опита да го изтръгне от нещото, каквото и да беше то, което бе впило ноктите си в подсъзнанието му. Докато се преместваше, главата му се плъзна назад и лакътят ѝ случайно го закачи в скулата.

Светкавично ръката на Бекет се впи в горната част на ръката ѝ. Силно. Кат извика. Но преди да успее да реагира, той я отблъсна с достатъчно сила, че тя да се претърколи по гръб.

Задъхана, с препускащо сърце, и не на шега разтревожена от свирепостта на хватката му, тя го гледаше ококорено, готова да избяга или да се бори.

Очите му оставаха затворени, но изражението му изразяваше опустошаваща самота. Хленчове, пъшкане и неравни вдишвания се изтръгваха от устните му.

Какво, по дяволите, би могъл да сънува?

Това, което искаше да направи, бе да отиде при него, да обхване лицето му в длани и нежно да го събуди от кошмара. Но очевидно той не осъзнаваше какво става около него, защото нямаше шанс, по дяволите, да се отнесе с нея по този начин, ако беше обратното. Беше сигурна в това до дъното на душата си.

Тя дръпна нагоре панталоните си и застана на колене, извън обсега на ръцете му.

— Бекет? Бекет?

Удари с ръка върху тепиха два пъти.

Клепачите му се повдигнаха и тялото му застина. В очите му веднага се появи осъзнаване и те се спряха върху нея с хладна пресметливост.

— Бекет? — попита тя, чудейки се дали той действително е буден.

Той се търкулна на една страна, а погледът му се стрелкаше между тях.

— Какво се случи току-що?

Раменете ѝ се отпуснаха облекчено. Отново беше на себе си.

— Мисля, че сънуваше кошмар.

Той се подпря на горната част на гърба си, повдигна кръста си и дръпна дънките си нагоре, за да се покрие. После седна и изпусна дълга трепереща въздишка.

— Да, така мисля.

— Добре ли си? — попита тя, стискайки ръце в скута си.

Бекет присви поглед насреща ѝ.

— Защо да не бъда? — Той наклони глава на една страна. —
Защо си там?

Тя бързо поклати глава. Би вгорчила живота на Бекет Мърда за много неща, но това не беше едно от тях.

— Просто изглеждаше лошо, това е всичко.

Погледът му беше толкова напрегнат, че я караше да се чувства наблюдавана, анализирана.

— Какво се случи, Кат?

— Нищо — отвърна тя. — Ти просто подскочи и започна да говориш, а аз не можех да те събудя.

Той пропълзя по-близо и Кат мразеше моментното желание да се отдръпне, което я обзе. Този мъж нямаше намерение да бъде груб с нея. Дори не знаеше, че го е направил. Помнеше колко зле се бе почувствал, когато бе решил, че я е наранил вчера, при положение че това изобщо не се бе случило. Нямаше начин го накара да се чувства виновен заради това.

— Нещо е станало — настоя той, отпусвайки се на колене точно пред нея. — Кажете ми какво направих!

— Не си направил нищо, Бекет. Наистина. — Тя се насили да се усмихне. — Всъщност е добре, че в крайна сметка започна да сънуваш, защото щях да заспя и щяхме все още да лежим тук, когато всички дойдат утре сутрин.

Тази част всъщност бе истина. А след това се поддаде на порива, който изпита няколко минути преди това. Надигна се на колене, обхвана красивото му лице в дясната си ръка и притисна устни към лявата му буза.

— Всичко е наред сега.

Ръцете му се вдигнаха към косата ѝ и синият му поглед се впи в нейния.

— Кат — каза той, гласът му бе суров, — знам, че нещо се е случило. Спомням си... неща. Когато е толкова зле, знам, че... разигравам части от съня си. Просто ми кажи!

О, боже! Късаше ѝ сърцето в момента, но бе ясно, че няма да остави нещата така.

— Ти просто ме отблъсна. Това е всичко — призна тя накрая.

Кат прокара палеца си по бузата му.

Със суров поглед мъжът се вираше в очите ѝ, а адамовата му ябълка подскочи, когато преглътна тежко.

— Съжалявам — отвърна той, след което бутна ръката ѝ.

Не силно, но не и нежно.

Тя усети тежест в корема си.

— Ти беше заспал, Бекет. Нямахте представа какво правиш. Всичко е наред.

— Не ме извинявай...

— Не те...

— Не ми търси шибани извинения! — извика той.

Най-малкото прозвуча силно в тишината на фитнеса.

Кат се отдръпна назад стресната. Вдигна ръце.

— Добре, добре.

— О, боже, съжалявам...

Тя веднага скочи на крака.

— Няма проблем.

С трепереща ръка, бързо грабна телефона си от тепиха. Мозъкът ѝ беше вихрушка от *Какво, по дяволите, стана?*

— Кат...

— Всичко е наред, Бекет — каза тя, отдалечавайки се от него.

Но наистина, наистина не беше така.

— Исусе Христе!

Бекет отпусна глава в ръцете си. В другия край на залата вратата се затвори. Кат беше изчезнала.

Не, ти я прогони. Като безполезното лайно, което баща ти винаги твърдеше, че си.

Почти срутвайки се, Бекет се отпусна на тепиха и се втренчи в сенчестите тръби и греди, които образуваха стария таван.

Нощта беше започнала зле, после бе станала перфектна, за да завърши още по-зле накрая. И лошите части бяха по негова вина. Сякаш не можеше да не унищожавя всичко добро, влязло в живота му. Майка му през цялото време, през което я познаваше, беше толкова нещастна, че бавно се бе пропила до смърт. Марз почти бе умрял заради него. А сега и Кат.

Красивата, поразителна и силна Кат. Която също така бе малката сестричка на неговия приятел и бивш колега. И това, разбира се, само в случай че ситуацията вече не бе достатъчно сериозно прецакана.

Какво всъщност ѝ беше сторил? Преди да ѝ се развика, разбира се. В съня му, баща му му се бе нахвърлил в мига, в който се беше прибрал от футболна тренировка, сякаш го бе причаквал. Сънят се основаваше на спомен от времето, когато Бекет беше на четиринадесет. В този ден баща му го бе сграбчил в задушавача хватка в гръб, с което напълно го изненада. Първо бе блъснал лицето му в хладилника, а после, след кратка схватка, го беше спънал и той се строполи на пода. Силно. И сякаш това не бе достатъчно обидно, ами старото копеле го бе сритало с подсилените си със стомана ботуши право в бузата.

Това беше първият път, в който нещата бяха станали наистина зле. Преди това бяха шеговитите шамари, които не бяха съвсем на шега, и закачливите блъсканици, които не бяха наистина закачливи. Както и побоищата с колан, които Бекет смяташе за напълно нормален начин за възпитание, докато приятелите му не видяха гърба и задника му под душовете след тренировка. Също и постоянният поток от словесни атаки и обиди, които бавно сриваха самочувствието му и изкривяваха собствената му представа за себе си.

В крайна сметка и двамата му родители бяха нещастни, следователно и с него трябваше нещо да не е наред, нали? Затова майка му се бе самоубила с пиене, а баща му се бе опитал да го прогони с подлостта си. Бекет беше общият знаменател в техните животи.

Сега, клатейки глава, насили мислите си да се върнат обратно към съня и това, което бе казала Кат — че я беше отблъснал. Както бе избутал баща си? Но в съня, бе избутал баща си с лакът и бе сграбчил ръцете му, опитвайки се да се освободи от хватката му, и двамата се

бяха сбили, преди той да падне. Дали беше възможно да е направил същото нещо?

Да. Бе шибано възможно. Бекет не сънуваше много, но доста пъти през годините се бе будил и бе виждал, че е изхвърлил възглавниците и одеялата на пода. А това означаваше, че можеше да нарани Кат. Дори и да не беше, дори и ако тя казваше истината, той можеше да я нарани. И всичко това беше шибано неприемливо.

Какво бе правилното на това, да я държи в безопасност от враговете си, ако можеше да се обърне и да я нарани у дома?

Исусе!

Той потърка с длани очите си.

Мяу.

Бекет погледна вляво и откри Сай, застанал на ръба на тепиха, примигвайки с едното си око към него.

— Какво искаш? А? Да ми кажеш какъв идиот съм?

Опашката на Сай се мятеше напред и назад, а след това той се приближи няколко крачки по-близо.

Бавно Бекет протегна ръка по посока на оранжевия котарак и изпъна пръсти. Не беше сигурен защо толкова много иска Сай да дойде при него, но наистина беше така. Може би, защото, ако не можеш да накараш едно животно да те приеме, какво, по дяволите, говореше това за шанса ти с хората? Мамка му!

— Хайде — прошепна той.

Като се движеше бавно и спокойно, Бекет се надигна в седнало положение и се протегна още малко.

Проточвайки вратле, сякаш иска да подуши ръката на мъжа, но не е сигурен, носът на Сай потрепна и ушите му се извиха назад.

Вратата на фитнеса щракна и се отвори.

Кат.

Бекет веднага се надигна на крака, изстрелвайки котарака в тъмнината в другия край на фитнеса.

— Хей, какво правиш тук? — попита Марз, докато пресичаше стаята, изкъпан и облечен за деня.

— Не знам — отвърна Бекет, а странно разочарование изпълни вътрешностите му.

Искаше това да е Кат, за да се увери, че е добре, за да ѝ се извини още веднъж. Той въздъхна дълбоко.

— Какво става, Би? — поинтересува се Марз, намръщен.

Бекет поклати глава. Дори ако беше от онзи тип хора, които говореха за гадостите, които ги тормозеха, какъвто наистина не беше, не можеше да говори за отношенията си с Кат. Тя бе пожелала да ги запазят в тайна и той се бе съгласил, че така е най-добре. Още повече че да зачете желанията ѝ бе най-малкото, което можеше да направи.

Марз скръсти ръце и го прикова с поглед.

— Искаш ли да се опитам да предположа, или да те оставя на мира?

Как, по дяволите, дори си мислеше, че разполага с предположение? Фактът, че имаше такова, предизвика любопитството на Бекет, но ако го задоволише и Марз беше близо до истината, тогава тайната на Кат щеше да излезе наяве.

— Зарежи — каза Бекет. — Всъщност колко е часът?

Дерек го изгледа продължително с преценяващ поглед, а след това най-накрая кимна.

— Хм, около четири и половина — отвърна той, докато се отправяше към бюрото си.

Мамка му! Вероятно не си струваше да се опитва да спи сега. Не и когато им предстоеше среща в шест. Ник искаше време, за да огледат кафенето, да утвърдят периметър и да разположи хората си на мястото много преди срещата в осем.

— Заспивал ли си изобщо?

— Опитах. — Бекет потърка лицето си. И, по дяволите, ако ръцете му не миришеха на Кат. — Най-вече се провалях.

Освен когато бе държал Кат в ръцете си. Тогава бе спал като шибано бебе.

Боже, наистина искаше да отиде при нея, да се увери, че е добре, и да ѝ се извини още веднъж. Не го заслужаваше, но това не го караше да го иска по-малко.

— Да, знам какво е — каза Марз, като стартира машината пред себе си. — Макар че събуждането по средата на нощта не ме притеснява толкова сега, когато имам Емили.

Той намигна.

Бекет беше вгорчил живота на Дерек по десетина различни начина само защото се беше влюбил, но приятелят му беше късметлийски кучи син. Иронията, че осъзнава това сега, не му убягна.

— Аха — отвърна му.

Марз се изкиска, докато пръстите му тракаха по клавиатурата.

— Нуждаеш ли се от помощ за нещо? — попита Бекет с дрезгав глас.

— Точно сега не, но нямам нищо против компания, ако искаш да останеш.

Прозявайки се, Бекет поклати глава.

— Мисля, че ще отида да изпия една кана кафе, докато стоя под леденостуден душ.

Марз кимна.

— Метни няколко кутии „Ред Бул“, докато си там.

— Сега вече мислиш — каза Бекет, докато краката му се влачеха по бетонния под. — Ще се върна.

— Хей, Би? — извика Марз, когато другият мъж почти бе стигнал до вратата.

Той се обърна.

— Да?

— Мисля, че тя ще е страхотна за теб. — Дерек вдигна ръце, сякаш се предава. — И сега се връщам на „зарези“.

Мамка му.

ГЛАВА 12

След като получи сигнализиращото текстово съобщение от Ник, Кат излезе от скривалището си и измина осемте метра по Истърн Авеню до кафенето на ъгъла. Вероятно Кейн току-що бе пристигнал.

Когато си пое дълбоко дъх, пистолетът, затъкнат в задната част на дънките ѝ, се притисна в гърба ѝ, след което тя отвори вратата и влезе. Както се очакваше, Бека бе станала от масата си и поздравяваше висок, по-възрастен мъж в камуфлажна военна униформа.

Кат сложи якето си на една маса близо до Бека точно както бяха планирали, а след това се нареди на опашката, за да поръча. С периферното си зрение тя забеляза, че Бека и Кейн правят същото. Военен униформен знак, с две черни звезди в средата на гърдите, идентифицираше Кейн като генерал-майор. Тъй като застанаха зад Кат, разговорът им бе лесен за подслушване и протичаше напълно нормално. Дали той бе попаднал в задръстване, или е имал трудности с намирането на мястото. От колко време тя беше тук и т.н.

Кат, Ник и Бека бяха дошли повече от час преди срещата, за да огледат вътрешността на заведението и да изберат маса за срещата. Ник искаше Бека до прозореца, така че да може да я наблюдава, а пристигането им по-рано означаваше, че ще имат възможност да го уредят.

Когато дойде нейният ред, Кат си поръча кафе и мъфин, след което се върна на масата си. Избра стола, който щеше да ѝ позволи да е с лице срещу Кейн и входната врата. Освен двамата служители зад щанда, други десетина души изпълваха малкото заведение, като много от тях работеха на лаптопите си или четяха вестници.

Когато Бека и Кейн се върнаха на масата си със закуска в ръка, Кат задържа очите си фокусирани върху телефона си. *Те седнаха*, написа тя.

Виждам ги, отговори Ник миг по-късно.

Кат горе-долу знаеше къде в района са разположени всички момчета. Брат ѝ беше в паркирана кола отсреща на улицата. Изи

стоеше на открито от другата страна на Истърн Авеню до парка, облечен в суитшърт с качулка, като държеше пластмасова чаша в ръка, която го караше да прилича на просяк. Шейн беше в пикапа на Истърн Авеню зад мястото, на което се бе скрила Кат. Бекет и Марз бяха зад сградата, охранявайки задния изход и алея, водеща до него. Джеръми и Чарли бяха останали в „Хард Инк“, като следяха микрофона у Бека, контролираха комуникациите и наблюдаваха уличните камери, които Марз бе хакнал, за да са сигурни, че нищо необичайно няма да се изправи на пътя им.

След няколко минути общи приказки, Кейн попита:

— Как си, Бека? Как са нещата при теб?

Тя кимна и отпи от кафето си.

— Всичко е наред. За известно време след като татко почина, се затрупах с работа. И това помогна.

— Баща ти беше добър човек. Липсва ми там — каза Кейн, като ѝ се усмихна съчувствено.

Човекът имаше онзи корав, груб вид, който много от по-старите военни придобиваха, сякаш бе закален от възрастта, битките и трудностите.

— Да. Вероятно всичко щеше да е по-лесно, ако знаех точно какво се е случило с него, защото, разбира се, е трудно да не се чудя и да не правя предположения. Но предполагам, че това е положението.

Тя повдигна рамене и отново отпи от кафето си. Ник я беше подготвил какво да каже и как да отговори на евентуални въпроси. Екипът искаше да види как ще реагира Кейн на определени неща и дали неговите въпроси или темите по време на разговора, които щеше да повдигне, могат да разкрият нещо за истинските му намерения.

Кейн се намръщи.

— Той умря като герой, Бека. Това е най-важното, което трябва да знаеш. Най-добре е да не се тормозиш над подробностите. Баща ти не би искал да го правиш.

Телефонът на Кат избръмча.

Излъга ме, Катрин. Каза, че ще се срещнеш с мен, като изобщо не си имала такова намерение. Просто още една от лъжите ти, нали? Коул.

С въздишка Кат се върна на съобщенията на Ник, за да е готова да се свърже с него, ако се наложи. Точно сега нямаше време да мисли

за глупостите на Коул. Така или иначе, никога не му отговаряше. Обаче пазеше всяко съобщение.

Отхапвайки от сладкиша си, след малко Бека кимна.

— Знам — отвърна тя.

Кат искаше да я поздрави за хладнокръвната ѝ игра. Баща ѝ очевидно е искал децата му да знаят какво се е случило, иначе нямаше да им изпрати скрит микрочип, пълен с доказателства, и средства, за да го декодират. Кат можеше само да си представя какво се случва в главата на другата жена.

— Как върви работата? — попита генералът, отпивайки от кафето си.

— Всъщност си взех малко почивка — отговори Бека.

Кейн отхапа една хапка от сладкиша.

— Така ли?

— Да — потвърди тя с усмивка. — Просто в спешното отделение... е лудница. — Поклати глава. — За щастие, парите, които татко ми остави, ми дават известна гъвкавост. Разбира се... — тя опипа дръжката на чашата си, — веднага бих върнала всичко, ако това означаваше, че той може да е тук отново.

Телефонът на Кат отново избръмча в ръката ѝ, но тя бе твърде заета да наблюдава лицето на Кейн за някаква реакция. И определено имаше такава. Очите му се разшириха и едната му вежда се повдигна съвсем леко. Това се случи толкова бързо, че ако изрично не следеше за това, щеше да го пропусне. Разбира се, кой, по дяволите знаеше, какво означава това?

— Амин! — каза Кейн, като вдигна чашата си за поздрав.

Подготвяйки се за още гадости от Коул, Кат надникна в телефона си.

Тя изглежда добре. Нещо друго случва ли се там? Ник. Слава богу.

Справя се страхотно. Напълно спокойна е. Всичко останало е тихо.

Кат остави мобилния си и отхапа голямо парче от мъфина. Докато дъвчеше, се престори, че отново се заглежда в телефона си.

— Спомена ми, че двамата с Чарли вече не поддържате връзка? — попита Кейн. — Бих искал да се видя с него, но никога не съм имал информация за контакт.

— Да. Чарли винаги е бил непостоянен в поддържането на социални контакти. Писахме си може би преди месец и това беше. Когато хазяинът му ме информира, че не се е мяркал, всъщност подадох сигнал за изчезнал човек, но полицията смята, че просто е отпрашил нанякъде.

— По дяволите, Бека! Съжалявам да го чуя. Съгласна ли си с полицията?

Кейн сграбчи чашата си е две ръце.

— Ако трябва да бъда честна, не знам. Искам да кажа, правил го е и преди, но по някое време се появяваше. Предполагам, че и аз самата не съм сигурна какво да мисля.

О, боже! Кат беше толкова горда от това как се справя Бека, че й се искаше да хвърля конфети.

— Имам някои връзки в полицейското управление тук — уведоми я Кейн. — Бивш военен, който отиде в полицията, след като се пенсионира. Ако искаш, мога да проверя дали са разгледали случая.

Бека се усмихна и се наведе напред.

— Наистина ли? Много бих се радвала. Би било хубаво просто да зная със сигурност. Нуждаете ли се от нещо?

— Може би само телефон за контакт и някакви познати. Просто някои места, с които да започна.

Кейн отпи от кафето си, като я наблюдаваше над ръба на чашата.

Взимайки химикалка от чантата си, Бека кимна.

— Ще ви дам каквото мога — съгласи се тя, като записваше върху една салфетка. — Не говорим много по телефона, но това е номерът на мобилния му.

Тя писа още няколко секунди, след което плъзна салфетката по масата.

След това продължиха с общите приказки. За сладкишите, които ядяха. За престоя му в района. За това колко е хубаво времето тук в сравнение с Афганистан.

Телефонът на Кат избръмча.

Две патрулни коли на БПУ спират отпред.

Сърцето на Кат подскочи. Вероятно това не означаваше нищо. Нали? Това беше кафене в края на краищата. И все пак доста пренаселено. Обаче екипът на Ник имаше достатъчно доказателства, че някои ченгета в Балтимор бяха подкупени от бандата на Чърч, а

сега, съдейки по това, което току-що бе казал, знаеха, че и Кейн има контакти там. Беше дяволски срамно, но в тази ситуация полицията трябваше да се приеме за виновна до доказване на противното.

— Е, наистина беше прекрасно да те видя, Бека. Искан ми се да имах повече време за посещения — каза Кейн, като смачка салфетката си и я пусна в празната чаша.

Трима полицаи влизат, гласеше следващото съобщение.

Кат бутна вилцата си от масата. Тя издрънча на пода — сигнал за Бека, който означаваше *Приключвай*.

— И на мен ми беше приятно да се видим.

Бека избута стола си назад. Докато продължаваха да си бърбят, двамата станаха и понесоха мръсните си чинии към кофата за боклук.

Трима униформени полицаи от Балтиморската полиция влязоха. Кат местеше поглед между полицаите и Бека. На пръв поглед мъжете сякаш не обърнаха никакво специално внимание на Бека или Кейн. Подредиха се на опашката с очи, насочени към менюто, закачено на стената, привидно съсредоточени върху поръчката си.

— Май каза, че си дошла дотук пеша? — попита Кейн и ѝ направи жест с ръка да мине пред него, когато Бека кимна. — Мога ли да те оставя някъде?

Това изобщо не се хареса на Кат. Пространството бе тясно и достатъчно претъпкано, та на Бека щеше да ѝ се наложи да мине през опашката — между полицаите — за да достигне до входната врата. Може би Кат преувеличаваше, но нещо не беше наред. Натъпквайки останалата половина от мъфина в чашата от кафето си, тя грабна якето си, надигна се, колкото можа по-небрежно, и тръгна към вратата.

Ченгето по средата се обърна и с пълна сила се блъсна в Бека, достатъчно силно, че тя да отстъпи крачка или две назад. Кат възпря ахването си, като се насили да продължи да върви към кошчето за прибори, вместо да стои и да зяпа глупаво към тях.

Кейн подпря Бека с ръка зад гърба ѝ.

— Добре ли си?

— Много съжалявам, госпожо — извини се полицаят.

Бека махна с ръка.

— Беше просто инцидент. Добре съм.

Полицаят сложи ръка на рамото ѝ и по гръбнака на Кат се спусна лед. Между трите ченгета и Кейн, Бека бе изцяло заобиколена и

възраженията ѝ, че се чувства добре, звучаха все по-пресилено в ушите на Кат.

Имаше нужда от разсейване, затова пъхна лакътя си в кофата за боклук и се обърна, сякаш за да си тръгне. Кофата я последва и падна на пода с впечатляващ трясък от сребърни прибори и счупени керамични съдове.

Всички в ресторанта — включително ченгетата и Кейн — се обърнаха към нея, но Кат впи поглед в един от служителите зад щанда.

— Толкова съжалявам. Якето ми се закачи и не забелязах.

Млад мъж излезе иззад щанда и трябваше да премине през опашката, за да стигне до мястото, на което стоеше Кат.

— Извинете ме — каза той, тъй като двама от полицаите трябваше да отстъпят, за да успее да мине.

В момента, в който го направиха, Бека премина през опашката и стигна до вратата, а Кейн с леко закъснение я последва.

— Наистина съжалявам — повтори Кат, като местеше поглед между бъркотията, която бе направила, и гърба на Бека, изчезващ навън.

— Не се тревожете за това — успокои я служителят от кафенето.

— Мога ли да помогна?

Той ѝ махна с ръка.

— Аз ще се оправя.

Кат му кимна бързо и хукна към вратата.

— Извинете ме — каза тя, промушвайки се между същите две ченгета, като Бека.

Те я пропуснаха без никакви проблеми, но въпреки това тилът ѝ настръхна.

Може би просто бе предразположена да търси неприятности там, където не съществуваха, но инстинктът не ѝ даваше мира. Нещо просто не беше наред.

Навън, на утринното слънце, Кат забеляза Бека и Кейн да завиват зад ъгъла към страничната улица. Насочи се в същата посока, като вървеше бавно и се правеше, че пише съобщение.

— Паркирал съм малко по-надолу — каза Кейн. — Сигурна ли си, че не искаш да те закарам?

— Не, благодаря — отвърна Бека с усмивка. — И без това трябва да се отбия до едно място на път към вкъщи, а и наистина обичам да се

разхождам.

Кейн кимна, усмивката му бе привидно истинска.

Зад Кат, двама от полицаите излязоха от заведението, с чаши за кафе в ръка, и прекосиха тротоара към едната от двете патрулни коли, паркирани там. Влязоха вътре и тя зачака да потеглят. Дали бяха получили обаждане? Но те просто продължиха да стоят там.

Отстрани на улицата изрева двигател и Кат погледна точно когато Ник се отдръпваше от бордюра. Такъв беше планът — тяхното излизане от кафенето бе сигнал за него да кара две пресечки надолу до определеното за прибиране място.

Бека се раздели с Кейн, насочи се към кръстовището и пресече от другата страна.

Полицейската кола направи обратен завой и тръгна надолу по Истърн Авеню в същата посока като Бека. Премина покрай нея, но според Кат се движеше твърде бавно.

Тя писа на Ник: *Имам лошо предчувствие за ченгетата. Може би трябва да се върнем в кафенето?*

Телефонът ѝ избръмча и Кат се опита да прочете съобщението, без да изпуска Бека от поглед.

Преиграваш. Придържайте се към плана.

Това беше може би десетият път днес, за който ѝ го казваше.

Кат се отпрати към кръстовището, а коремът ѝ се обръщаше от притеснение. Може би грешеше, но не трябваше ли да играе на сигурно? Тази жена беше любовта на живота на по-големия ѝ брат. Ако нещо се случеше с Бека, Ник никога нямаше да ѝ прости. Нито пък тя можеше да си прости.

Колата, която бе наел Кейн — и която досега трябваше да е снабдена с проследяващо устройство — спря на знак стоп, изчака и след това зави надясно. Далеч от Бека. Добре, това помогна. Малко. Може би наистина преиграваше.

Кат притича през улицата, тъй като не искаше да оставя твърде голяма дистанция между себе си и Бека. Поне не трябваше да вървят дълго. Планът бе тя да следва Бека две пресечки до аптека на ъгъла, където и двете трябваше да влязат, за да може Кат да сканира Бека за някакви проследяващи или подслушвателни устройства, които можеше да са ѝ поставили. Когато излезе, Ник щеше да ги чака, за да ги вземе.

Но Кат забеляза две неща в бърза последователност, които я убедиха да зареже този план. Първо, в края на дългата улица пред тях, полицейската кола, която бе напуснала кафенето, зави по първата пресечка и паркира по протежение на бордюра — точно на пътя на Бека, ако тя действително вървеше към дома си оттук. И определено препречи пътя им към аптеката.

Второ, когато погледна през рамо, видя последното ченге да излиза от кафенето и да стои на ъгъла, сякаш чака нещо. Сега неговото присъствие им пречеше да се върнат в заведението или да стигнат до Шейн, който бе паркирал малко по-надолу по улицата. И така или иначе, Кат се притесняваше да предприеме нещо, което би могло да изобличи брат ѝ и неговия екип пред враговете им. Тоест трябваше да се справи с това сама. И то бързо.

И точно тогава пронизителните, скърцащи спирачки на автобус от градския транспорт прозвучаха малко по-напред по пътя. Е, и ако това не беше дефиницията на това, да прави нещо на своя глава. Но сега не можеше да се тревожи за това.

— Бека — извика, — ела тук, бързо!

Другата жена се обърна и се намръщи. Кат ѝ махна да се приближи.

— Какво правиш? — попита Бека.

Не трябваше да показват публично, че се познават. Но план А се провали.

— Нещо не е наред. Промяна в плановете.

Сграбчи ръката на Бека и почти я довлече до автобусната спирка на няколко метра зад тях. Не можеха да вървят нито напред, нито назад. Протежението от жилищни редови къщи в тази част на Истърн Авеню не предлагаше нито едно място, на което да се скрият. И никой от момчетата не бе достатъчно близо, за да им помогне. Кат вземаше ключово решение.

— Сигурна ли си? — попита Бека.

— Не.

Автобусът спря със скърцане пред тях.

— Влизай и сядай. Аз ще платя. Но се наведи, сякаш искаш да си вържеш обувката, така че да не могат да те видят отвън.

Те се качиха в автобуса. Бека направи точно както ѝ каза, като седна на седалката непосредствено до средната врата на автобуса. Кат

пусна пари в машината за билети и обърна внимание на маршрута и номера на автобуса. Когато той подскочи и потегли отново, се втурна към седалката до наведената Бека, а телефонът вече беше в ръката ѝ. Трябваше да уведоми Ник накъде са тръгнали.

Ченгета следваха Бека. Бяха се приготвили да пресекат пътя ѝ.

С треперещи пръсти Кат натисна Изпрати.

Ние сме в автобус № 10 от 08:54 и пътуваме на изток по Ийстърн Авеню. Разкарайте ченгетата от нас и ще ни прибера в „Хард Инк“.

Тя отново натисна *Изпрати* и забеляза черен пикап през страничния прозорец.

Току-що задминахме пикапа на Шейн, просто да знаеш.

Почти чуваше потока от ругатни, който изливаше Ник по неин адрес заради отклонението от плана. Но какво трябваше да направи?

Той ѝ върна една дума: *Разбрано.*

Дълбоко в себе си тя знаеше, че брат ѝ имаше доста повече за казване от това, но не можеше да се тревожи точно сега. Трябваше да измисли как да слязат от този автобус и безопасно да стигнат обратно в „Хард Инк“. Лампичката в главата ѝ светна и тя потърси номер в телефона си и натисна *Набери*. Докато чакаше, каза:

— Не се притеснявай, Бека. Обясних на Ник какво се случва.

— Той ще откачи — отбеляза Бека.

— Знам.

Другата жена погледна към нея.

— Мислиш ли, че ни следят?

Кат чу звънене и вдигна ръка, молейки Бека да почака.

— Кениън — чу се плътен мъжки глас от другата страна на линията.

— Деър? Обажда се Кат Рикси. Имам нужда от помощ.

— Само кажи — отвърна той с хладнокръвен тон.

Кат обясни какво се случва, къде са и че имат нужда някой да ги вземе от Ийстърн Авеню. Слава богу, че бе взимала този автобус преди. На миналия четвърти юли бе дошла до Балтимор, за да гледа фойерверките над Инър Харбър с братята си, и бяха взели автобус №10 за града, за да избегнат кошмара от паркирането по празниците.

— Идваме, Кат. Стойте там — добави Деър. Линията прекъсна. Дотук добре.

— Кажи на Ник, че сме добре — прошепна Бека.

Кимайки, Кат написа: *И двете сме добре*. Не получи отговор и въздъхна.

— Тези полицаи не бяха случайност, Бека. Не мога да го докажа, но... — Потупа чантата си. — О, почакай. Може би мога. Щях да забравя.

Тя се пресегна и намери черното правоъгълно устройство — преносим детектор за бръмбари, който Бекет ѝ бе дал и ѝ бе показал как да използва. Това беше единственият им разговор след странността на миналата нощ. Избутвайки тази мисъл настрана, Кат включи уреда, като го позиционира в ръката си така, че да може да вижда десетте светлини на индикатора, разкриващи присъствието и силата на всякакъв вид предавателен сигнал, който е възможно Бека да разнася със себе си.

— Изправи се малко.

Бека го направи, като държеше лицето си извърнато от прозореца. Разковничето беше да се прави методично претърсване участък по участък. Главата, вратът, раменете, гърдите. Червените светлини светнаха. Кат заопипва тъмносиния пуловер на Бека и откри предавателя, който Марз ѝ бе сложил, за да запише разговора с Кейн. С този нямаше проблем, така че тя продължи. Лявата ръка, дясната ръка, стомахът, бедрата, краката, стъпалата.

Всичко беше чисто.

Коремът на Кат се стегна. Ник щеше да я убие, без значение какво щеше да стане, но щеше да го направи два пъти, ако се бе отклонила от плана без основателна причина.

— Нека да видя чантата ти — прошепна Кат. Взе средно голямата кафява кожена чанта в скута си и половината светлини на индикатора светнаха. Бинго. — Съжалявам — каза, докато ровеше в чантата и подаваше една след друга вещите на Бека, която струпваше всичко в скута си.

Колкото повече Кат изпразваше чантата, толкова повече светлини светваха върху лентата на индикатора. На самото дъно намери малък зелен чип, може би по-малък от един и половина квадратни сантиметра. Всички десет светлини светнаха. Задържа го между пръстите си, за да може и Бека да види.

Очите другата жена се разшириха.

Кат го срязва на две.

— Мислиш ли, че това ще свърши работа? — попита Бека.

Тъкмо си пое дъх да ѝ отговори, когато няколко двигателя на мотори изреваха до автобуса. Зърна ги за секунда, но не можеше да каже дали са Гарваните без отличителните им знаци. Тътенът заглъхна, след това като че ли се доближи отново, сякаш идваше зад тях. Телефонът ѝ избръмча, но този път не беше Ник. Нито Коул.

Беше Деър. *Полицейска кола следва автобуса. Отклоняване на вниманието на място. Среца, както е планирано.*

Какво, по дяволите...

Точно в този момент още мотори изреваха от другата страна на улицата, толкова близо, че Кат си помисли, че ударят задната част на автобуса. Свиреха клаксони. Чуха се сирени. Но всичкият този шум се отдалечи, когато автобусът продължи да се движи надолу по Истърн Авеню с прилична скорост, тъй като никой не поиска да слезе и автобусните спирки, които подминаха стояха празни.

— Почти е време да слизаме — обяви Кат, тъпчейки вещите на Бека обратно в чантата ѝ.

Кат не беше съвсем сигурна какво щеше да се случи, след като слязат. Най-близката спирка до „Хард Инк“ беше пред една редица от основно изоставени магазини, намираща се между стара бензиностанция и автокъща. Не е като да можеха да се подслонят в тях. В най-лошия случай оставаха може би шест пресечки път обратно до „Хард Инк“, но тя наистина не искаше да рискува да ги извървят пеша.

Две пресечки по-късно Кат натисна жълтия бутон за слизане.

— Ето тук — каза тя, когато автобусът се наклони към бордюра.

Погледна през прозореца и се усмихна.

Шестима от Гарваните седяха върху големите си черни хромирани мотори на паркинга на старата търговска сграда и, човече, бяха истинска красота.

— Нашите колесници ни очакват, предполагам — каза Бека, изглеждайки също толкова облекчена, колкото се чувстваше и Кат.

Бързо слязоха от автобуса и се стрелнаха към мотористите. Финикс махна на Кат към мотора си, помогна ѝ да се качи и ѝ подаде каска. Един мъж, когото Кат не познаваше добре направи същото за Бека.

— Сега се дръж — извика Финикс през рамо.

И потеглиха в съгъстен боен строй. Двама от Гарвани застанаха пред Кат и Бека и двама — зад тях. Кат беше почти замаяна от облекчение и триумф.

Само след три минути преодоляха укрепената барикада, състояща се от бариери тип „Джърси“ и телени огради, която детектив Ванс бе разположил след нападението на „Хард Инк“ — беше подхвърлил на вестниците историята, че експлозията е вследствие на прекъсване на главния за квартала газопровод, което налагаше да се загради с кордон старият, до голяма степен изоставен, индустриален район. От вътрешната страна на оградата Кат най-накрая можеше да диша по-лесно — особено когато моторите спряха пред портата на паркинга на „Хард Инк“. Те изчакаха да се отвори, след което се плъзнаха вътре.

— Благодаря за возенето — каза Кат, когато спряха.

— Както ти казах — отвърна Финикс и свали каската си, — по всяко време.

Той ѝ намигна щом тя свали своята и слезе от мотора. Тогава форсира двигателя и направи обратен завой. В колона моторите напуснаха паркинга.

Чарли изскочи през задната врата с Айлийн, която го следваше по петите.

— Добре ли сте?

Двете кимнаха.

— Те са добре и са тук — каза по телефона, а след това затвори.

— Ник ли беше? — попита Бека.

Чарли кимна.

— Да — погледът му се впи в Кат, — а ти може би ще искаш да се скриеш.

ГЛАВА 13

Бекет беше бесен. Толкова бесен, че кръвта му кипеше и виждаше в червено.

Кат бе излязла напълно извън обсег, застрашавайки себе си и Бека. А после по някакъв начин Гарваните се бяха намесили, причинявайки произшествие между три коли на Истърн Авеню, след като бяха минали на червено. Последното временно бе блокирало екипа, който следваше автобуса, в който се бяха качили Кат и Бека и им бе попречило да се отправят към „Хард Инк“. Единственото хубаво нещо бе, че това бе попречило и на ченгетата, които също ги следваха. Което, предполагаше Бекет, бе целта.

И все пак дотук бяха с идеята да се следват оперативни предписания, като изпълнението на старателно обмислен план, възприемането на поведение, което не бие на очи, криенето на самоличността им, дискретност, предпазливост. За бога!

Въпреки че, в сравнение с този на Ник, гневът на Бекет изглеждаше като незначително мимолетно раздражение. Яростта на приятеля му извираше от него и караше въздуха в колата почти да вибрира. Със зачервени бузи, стегната челюст, присвити очи, приличащи на цепки, той стискаше волана толкова силно, че скърцаше в хватката му.

От предната пътническа седалка Марз погледна през рамо, като погледът изразяваше всички видове *Мамка му*. Мъжът сякаш искаше да каже нещо, но замълча. Разбираш, че положението е наистина лошо, когато Дерек ДиМарзио си прехапва езика, защото този тип бе, така да се каже, безстрашен, в изричането на това, което му е на езика.

— Ще трябва да успокоиш малко топката и да не я осъждаш веднага — каза накрая Марз, с необичайно тих тон.

Погледът, с който Ник прикова Марз, беше чист лед.

— Сестра ти не е войник, Ник. Каквото и да е станало...

— Да, и това е кристално шибано ясно, нали? Това е последният път, в който ще бъде замесена. Точка. Бекет беше прав. Тя нямаше

работа там днес.

Той зави към квартала, в който се намираше „Хард Инк“, бързо и рязко, а гумите изсвистяха върху асфалта.

И... този коментар разпали гнева на Бекет. Защото неговите глупости бяха продиктувани от тревога и безпокойство. Ако трябваше да анализира гнева, който почувства точно сега, той до голяма степен произтичаше от същото място вътре в него.

По дяволите! Беше ядосан на Кат... защото го бе разтревожила. Отново.

Защо всяка емоция, която изпитваше, изглежда, бе свързана с гнева му? Когато беше уплашен, се ядосваше. Когато се тревожеше, пак се ядосваше. Когато почувстваше... каквото и да е, там беше и гневът. Невинаги в най-голяма степен, но поне малко. Винаги. И защо точно сега изпитваше толкова силен гняв? Нямахше предвид само в този момент, а като цяло, откакто отново се бе събрал с екипа. Със сигурност, откакто се бе запознал с Кат.

Бекет въздъхна, докато местеше поглед между мъжете на предната седалка, двама от най-близките му приятели в света. По дяволите, двама от единствените му приятели. Замисли се за онова, което бе споделил с Кат предишната нощ — колко много означаваше за него това, да бъде с нея.

И осъзнаването го зашемети.

Кат го накара да изпитва... цял тон глупости. Както и това, че отново се събра с момчетата. За първи път от дълго време насам се осмели да желае. Жена. Приятели. Място, на което да принадлежи.

За пръв път от много време насам, бе отворил сърцето си за възможно отхвърляне, изоставяне или загуба. И всичко това го бе лишило от отдавнашното му вцепенение, оставяйки след себе си купчина оголени сурови емоции. Само че единствената емоция, която имаше някакъв опит да изпитва и реално да разпознава, бе гневът.

Отбиха в паркинга зад „Хард Инк“, откъсвайки го от евентуално полезните, ала нелепи размисли.

Двете жени стояха там и ги чакаха, а изражението на Кат разкриваше едновременно готовност за бой и страх.

На Бекет изобщо не му хареса да види последното.

Марз беше прав. Каквото и да беше направила, тя смяташе, че е трябвало да го направи. А и се бяха прибрали вкъщи невредими. Това

беше от някакво значение. Не, беше от голямо значение.

Бекет стисна горната част на предната седалка.

— Ник...

Но приятелят му спря рязко колата и излетя през шофьорската врата.

Бекет последва примера му, като вътрешно се бунтуваше срещу начина, по който Ник се обърна към сестра си.

— Какво, по дяволите, си мислеше? — извика той.

Бека пристъпи към него.

— Ник...

— Бека, моля те — прекъсна я той, като леко промени тона си, после се втренчи в Кат. — Ти обеща, че ще изпълняваш онова, което ти казвам. Обеща да не правиш нищо на своя глава. И какво направи?

Пикапът на Шейн мина през портата и двамата с Изи огледаха събирането през предното стъкло. Нямаше как да паркират заради мястото, на което Ник бе зарязал колата си. Бекет пристъпи по-близо, тъй като не искаше да пропусне репликите, които си разменяха двамата Рикси.

— Направих това, което сметнах за нужно — заяви тя с твърд тон, като на пръв поглед изобщо не изглеждаше уплашена от брат си, независимо от факта, че бе по-силен, по-голям и дяволски ядосан.

— Каквото ти смяташ? — Той се засмя без чувство за хумор. — Е, това е наистина смешно.

Бекет умствено трепна. Ник бе на път да премине граница...

Или може би вече го бе направил. Точно когато Шейн и Изи се присъединиха към тяхната група, Кат избута Ник, заобиколи го и се приближи до Марз. Държеше нещо, което мъжът взе в ръката си. Тогава се завъртя на пети и се насочи към вратата.

— Когато спреш да се държиш като задник, ще бъда готова да поговорим.

Тя се прибра вътре.

— Мамка му! — извика Ник, прокарвайки ръце през косата си.

— Хей! Всичко е наред. Добре съм — успокои го Бека, обхващайки лицето му с ръце.

Ник я придърпа в здрава прегръдка и прошепна:

— Бях толкова шибано притеснен.

Но съзнанието на Бекет се бе съсредоточило върху начина, по който Бека докосна лицето на Ник, защото го накара да си спомни, че Кат бе направила същото предишната нощ. Беше разстроен и объркан, а тя му бе предложила утеха под формата на нежно докосване.

Сега най-вероятно Кат изпитваше голяма част от същите неща, само че беше сама. Това потуши част от гнева му.

— Какво е това? — Бекет попита Марз, като кимна към ръката му.

Марз разтвори пръстите си.

— Устройство за проследяване. Изглежда като предавател на дълги разстояния. Високо качество. Успяла е да го намери и да го деактивира. Ако не го беше направила, светът, общо взето, щеше да е в състояние да последва Бека тук.

— Това беше в чантата ми — поясни Бека. — Един от полицаите се блъсна право в мен. Може би тогава са го сложили. После всички сякаш ме заобиколиха, така че, предполагам, тогава също би могло да е станало.

— Какво? — попита Ник, като отново се намръщи.

Бека се отдръпна от ръцете му и сложи ръка на устата си.

— Боже мой! Ето защо го направи.

Погледът ѝ стана далечен.

— Кой какво е направил? — Ник повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне. — Вися на много тънка нишка тук, слънчице. Обясни, моля те.

— Наложих се да премина през опашката за поръчки, за да изляза от кафенето, което означаваше, че трябва да мина между полицаите. Тогава един от тях се блъсна в мен. Не преставаше да пита дали съм добре и сякаш не ме пускаше да продължа. Ако трябва да бъда честна, леко започвах да се паникьосвам, но след това Кат събори цялата кофа с мръсни чинии на пода и ченгетата отскочиха назад. Тогава успях да се измъкна.

Сгряваща гордост изпълни гърдите на Бекет. Не е било инцидент. Имало е нужда от отвличане на вниманието и тя бе осигурила такава, което да изглежда напълно случайно. Умница.

Бекет беше чул достатъчно.

— Ще се видим вътре — каза той на Марз.

Мъжът го изглежда многозначително, което по принцип би подразнило Бекет, ако погледът му също така не казваше, че да последва Кат е добра идея.

Напускайки групата, той влезе вътре. Къде би могла да отиде? Опита първо в „Хард Инк“, защото там бе отишла вчера. Но мястото бе тихо като в гробница.

Нейната стая.

Взимаше стъпалата по две наведнъж и влезе в апартамента на братята Рикси. Джеръми стоеше пред плота, подпрял ръце върху гранита, с оклюмала глава. Върху тъмносинята му тениска имаше бял надпис, който приличаше на фармацевтичната реклама. Пишеше: *Посъветвайте се с лекаря си дали Мояпатлак© е подходящ за вас.*

Забавно, но Бекет не бе в настроение за шеги точно сега.

— Кат тук ли е?

Джеръми кимна.

— В стаята си. — Бекет се насочи натам. — Вероятно би искал да й дадеш малко време точно сега.

Време бе последното нещо, от което се нуждаеше тя, но Бекет му махна с разбиране. Може би беше глупаво да отиде при нея, след като Джеръми знаеше, заедно с още стотина други причини, но инстинктът му казваше, че Кат има нужда от него. И това бе най-важното в момента.

Поемайки дълбоко дъх, почука на вратата.

Не последва отговор.

Завъртя дръжката и отвори.

— Върви си — чу се напрегнат глас.

Бекет надникна през отвора. Кат се бе свила на топка в ъгъла, краката бяха притиснати към гърдите ѝ, ръцете ѝ бяха обвити около тялото ѝ.

— О, Исусе, Бекет. Наистина ли?

Лицето ѝ бе на петна, а очите — влажни, макар да не се виждаха никакви сълзи.

По всяка вероятност в момента усещаше последиците от спадането на адреналина, което без съмнение правеше всичко по-лошо. Тази гадост можеше да те прецака дори когато си свикнал да се чувстваш изцеден и разтреперан. Всичкият стрес, който си потискал по

време и в разгара на кризата, се връщаше като бумеранг с двойна сила след случилото се.

Влезе в стаята, затвори вратата и заключи за по-сигурно. Отиде до Кат, пхна ръце под коленете и зад гърба ѝ и я повдигна срещу себе си.

Тя го заблъска по гърдите.

— Пусни ме!

— Не.

Той се премести на ръба на леглото.

— Не се нуждая от това точно сега, Бекет. Пусни ме!

— Напротив — каза той, седнал на ръба на матрака.

Притисна лицето ѝ към шията си и отмести косата от бузата ѝ. Тя трепереше леко срещу него, кожата ѝ бе гореща на пипане. Той я целуна по челото и я прегърна силно.

— Справи се добре, момиче.

Всеки един от мускулите ѝ се стегна. Ръката ѝ стисна в юмрук блузата му. Дъхът ѝ секна, когато зарови лице във врата и рамото му.

Кат избухна в плач.

Сякаш едновременно те разкъсват на парчета, а после те събират отново. Той мразеше болката ѝ, но обожаваше това, че не се крие от него и му позволява да бъде до нея.

Не я успокояваше, не се опитваше да говори с нея или да прекъсне плача ѝ. Със сигурност сълзите ѝ се забиваха като кинжали в сърцето му и дяволски болеше. Но единственият начин, тя да се почувства по-добре, бе да се разтовари от тази помия. Иронично просветление за него — действително го забеляза. Но само защото можеш да разпознаеш какво е добро за другите, не значеше, че имаш и най-малка проклета идея как да приложиш същите принципи в собствения си живот. Пък и това беше проблем, с който да се занимава друг път, така или иначе.

Най-важна в момента бе Кат. Това, което имаше значение... беше Кат.

Мисълта предизвика сгриваща болка в центъра на гръдния кош на Бекет.

Не беше сигурен колко време е минало. Може би минути или часове. Накрая Кат въздъхна дълбоко и мускулите ѝ се отпуснаха в ръцете му.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Няма за какво — отвърна дрезгаво Бекет.

След няколко минути тя наклони глава назад, но продължи да държи очите си затворени, а дишането ѝ все още бе неравномерно.

Лицето ѝ беше пълна каша. Мокро. Зачервено. Спиралата бе размазана под очите ѝ. Но бе най-красивата проклета жена, която някога бе виждал. Мразеше мисълта, че някой друг би могъл да я види така — деликатна, уязвима и наранена. Осъзна, че е привилегия да бъдеш с някого, когато животът го събори, защото това означаваше, че трябва да му помогнеш да се изправи отново.

Вдигна долната част на сивата си тениска и внимателно избърса лицето ѝ.

Тя избута ръката му.

— Не е нужно да...

— Позволи ми — прекъсна я той. — Нека се погрижа за теб.

— Защо правиш това? — попита тя, като най-накрая отвори очи и го погледна.

Сълзите бяха превърнали зеленото в напълно възхитителен цвят.

— Защото имаше нужда.

Толкова просто. Когато избърса лицето ѝ, той пусна тениската си. А след това не знаеше какво да направи или да каже.

— Понякога можеш да бъдеш толкова мил — каза тя. — Благодаря.

Продължи да се държи съвсем небрежно, сякаш думите ѝ не засилиха топлината, която се надигаше в гърдите му.

— А понякога съм емоционално закърнял задник — промърмори той.

Кат му отправи слаба усмивка.

— Понякога — прошепна тя.

И той дори нямаше нищо против, че тя се съгласи, защото тази усмивка го огря отвътре.

Чувстваше се ужасно... а той я бе накарал да се усмихне. Точно Бекет от всички хора.

— И аз не съм свикнал хората да ме виждат, когато слабостите ми се проявяват, Кат. А за миналата нощ...

Тя постави пръсти върху устните му.

— Не е нужно да ми казваш.

Бекет целуна пръстите ѝ и кимна.

— Трябва да кажа нещо. Мразя мисълта, че мога да нараня други хора. Това ме подлудява. Буквално. Не сънувам често кошмари, но когато това стане, знам, че разигравам части от него. Знам, че най-вероятно съм ти направил нещо...

— Бекет...

— Моля те — прекъсна я той, — позволи ми да довърша. Не те моля да ми кажеш. Това, за което те моля...

Когато той не продължи веднага, тя прокара пръсти по бузата му.

— Какво? — прошепна Кат.

Той се разтършува из вихрушката в съзнанието си.

— Това, за което те моля, е... да не се отказваш от мен. — Бекет поклати глава. — Ще се взема в ръце. Обещавам.

Тя изглеждаше малко смутена от думите му, което имаше смисъл, тъй като дори той не знаеше какво има предвид с това, но след това побърза да каже:

— Няма. И аз бих могла... може би...

Кат сви рамене, а челото ѝ се набръчка.

Той умираше да узнае какво ще каже.

— О, не ме оставяй в неведение, ангелче. Какво?

Тя ахна и вдигна поглед към него.

— Ти го каза отново.

— Какво съм казал?

Превъртя думите си и очите му се разшириха. Ангелче. Откъде се беше взело това?

— О, ъ-ъ... така ли?

Усмивката ѝ беше несигурна, но кимна.

Но колкото повече мислеше за това, толкова повече му харесваше този прякор за нея. Той не гледаше на ангелите, така де, ангелски. Поне не в сладкия смисъл. Смяташе ги за свирепи, могъщи воители от небето. Ако приемем, че бяха истински. Което кой, по дяволите, знаеше? Но това прилягаше перфектно на Катрин Рикси.

— Ами... — Сви рамене, а бузите му започнаха да горят. — Отива ти.

— В момента не се чувствам като ангелче — каза тя, като разтърка очите си.

— Просто крилата ти са наранени. Ще се съвземеш. Разчитай на това.

Той прокара пръсти през косата ѝ, обожаваше усещането срещу кожата си, обожаваше и това, че бе мека и топла в ръцете му.

Това... това бе мястото, на което принадлежеше тя, мамка му.

С ръце, обвити около врата му, Кат се надигна, докато не възседна скута му.

— Тъкмо щях да кажа, че може би мога да помогна. Ако искаш.

Очите му се разшириха. Искаше да му помогне?

— Не, трябва да го направя сам. Но по дяволите, оценявам го.

Наистина беше така. Имаше идея какво трябва да направи, но това бе път, който ще се наложи да извърви сам. Поне като начало.

Кат прокара пръсти през късата му коса.

— Е, можеш да го направиш, ако наистина го искаш.

Кимайки, той каза:

— Искам.

Честно казано, досега никога не се беше замислял сериозно да се изправи пред демоните си. Покрай футбола и армията бе имал други отдушници, с които да освобождава част от гадостите в главата си. В противен случай щеше да се затвори в себе си, далеч от света и всички в него, и да се остави да изпадне във вцепенение. Сега не разполагаше с тези отдушници и вцепенението бе изтъняло дяволски много.

Но най-важното бе, че сега имаше нещо, за което да се бори, а не против него.

Може би можеше да се бори за Кат. За шанс с нея. Съществуваха стотици „ако“, стоящи между този момент и тази възможност, но си струваше да опита.

Тя си заслужаваше да опита.

Кат бе разказала цялата история от момента, когато бе последвала Кейн в кафенето, до мятането на мотора зад Финикс най-малко три пъти и бе отговорила на тонове допълнителни въпроси. Беше гладна, уморена и губеше търпение с брат си, който не бе направил много, за да успокои наранените ѝ чувства откакто се бе нахвърлил върху ѝ, когато се бе прибрал у дома.

— Сигурна ли си, че той реагира, когато Бека спомена парите, които баща ѝ е оставил? — попита Ник отново.

Седнал върху един от сгъваемите столове обърнат с облегалката напред до бюрото на Марз, той я въртеше на шиш поне от час. Гневът му, изглежда, бе намалял, но очевидно все още бе раздразнен. От нея? Заради това, че операцията се бе объркала? Заради това, което бяха или не бяха научили?

Настанена на ръба на една от компютърните маси, Кат едва сдържа стона си. Фактът, че телефонът ѝ не преставаше да вибрира в задния ѝ джоб от прииждащи входящи съобщения, които не искаше да проверява пред всички, не помагаше особено на собственото ѝ раздразнение.

— Да. Вече ти казах.

Брат ѝ присви поглед.

— Важно е, Кат.

— Без майтап, Ник. Но фактът, че продължаваш да ми задаваш едни и същи въпроси, а аз ти давам едни и същи отговори разкрива доста ясно, че не се доверяваш на моята преценка, така че прослушай записа от микрофона на Бека, щом не ми вярваш. Мисля, че е доста ясно, че Кейн в действителност има таен план и той е да намери Чарли. Но, хей, аз само си изкарвам прехраната, като оценявам достоверността на показанията на хората, маниерите и речта им. Така че, какво, по дяволите, разбирам аз?

— Хора, това не помага — подхвърли Джеръми.

— Наясно съм — измърмори Кат, кръстосвайки ръце.

Бекет се дръпна от ръба на бюрото, на което се бе облегал, погледът му се впи в телефона.

— Хей, Марз, отвори софтуера за проследяване! — Докато говореха, Бекет проверяваше бръмбара, който бяха поставили на колата на генерала, на всеки няколко минути. — Кейн спомена, че по обяд има среща в Пентагона, нали?

Групата изрази съгласие.

— Е, сега е някъде около единайсет, а той е все още в Балтимор. Нужен му е поне час, за да стигне от тук до Пентагона, може би повече, като се имат предвид трафикът и паркирането — добави Бекет.

Кат кимна. Пентагона бе в абсолютно противоположната посока на Вашингтон спрямо Балтимор.

— Е, къде е той? — попита Ник, като застана зад Марз.

— Нека да видим — каза Марз.

Бекет заобиколи бюрото, за да погледне на по-голям екран.

Там се виждаше синя точка, която се движеше на изток по Истърн Авеню, което се намираше недалеч от „Хард Инк“. Обаче точката подмина студиото за татуировки и се насочи на юг към Дъндолк Авеню. Точката продължи по този път известно време и след това зави надясно.

— По дяволите!

— Какво? — попита Кат.

Ник зарови ръка в косата си.

— Няма шибан начин това да е съвпадение.

— Няма такова нещо — съгласи се Бекет, гласът му бе почти ръмжене.

— Е — намеси се и Изи. — Предполагам, че е отговор сам по себе си.

— Мамка му! Да, така е — каза Шейн, като южняшкия му акцент се засили.

— Ехо? Не разбирам — все още недоумяваше Кат, като наблюдаваше как синята точка се приближава все по-близо до водата, до мястото, където на картата дълги правоъгълници земя стърчаха в пристанището.

— Това е проклетият морски терминал — обясни Ник.

— Мястото, на което бандата на Чърч провеждаше своите операции — допълни Джеръми, като посочи екрана с разширени очи.

Марз кимна.

— Кей 13 ще е печелившият. — Хвърли химикалката върху бюрото си. Колата зави по една от тънките ивици земя. По кей, предположи Кат. Марз потупа с пръст по монитора. — Това е кейт, на който станаме свидетели на сделка с наркотици преди няколко седмици. Същият, към който — според веществените доказателства, които имаме — Сенека изпраща контейнери от Афганистан.

— И където видяхме бандата да продава над девет жени в безсъзнание, по дяволите — каза Шейн огорчено.

— Тогава Кат е права — обади се Бекет с дрезгав глас, но думите й подействаха добре. Всъщност този мъж беше невероятен, откакто се бяха върнали в „Хард Инк“. Знаеше точно от какво има нужда, дори

когато тя самата не знаеше — и ѝ го даваше без въпроси. — Кейн е замесен със Сенека или Чърч. Макар че, след като Чърч и бандата му са на практика унищожени, Сенека трябва да играе роля тук.

— Не баща ми е бил корумпиран — каза Чарли, а сините очи се впиваха в екрана на компютъра, — бил е най-големият му приятел от армията. Неговият най-добър приятел.

Джеръми приклекна до мястото, където седеше Чарли и взе ръката му.

— Този човек идваше в дома ни — продължи младият Мерит с мрачно изражение.

— Това означава... — гласът на Бека беше стегнат, сякаш се опиваше да сдържи вълна от емоции, — че Кейн стои зад смъртта на баща ни?

— Със сигурност изглежда така — каза Марз.

Сърцето на Кат се късаше заради двамата Мерит.

Сигурно бе тежко да знаят, че някой, който би трябвало да държи на баща им, най-вероятно е отговорен за смъртта му.

— И зад нашето отстраняване — допълни Бекет.

— Това ни дава съвсем друго виждане, според което да четем документите от микрочипа — вметна Марз. — Трябва да разгледаме всичко с идеята какво може да разкрие за участието на Кейн. Ще се наложи да анализираме повторно файловете на Кат. Възможно е да има конкретна връзка между Кейн и Сенека, която не сме знаели, че трябва да търсим първия път.

— Исусе! — възкликна Бекет. — Колкото и да се радвам да разбера, че Мерит не ни е предал, е гадно да науча, че все пак е бил един от началниците ни. Един от нашите.

Изи кимна.

— И мъжът все още е в командването на Чапман, което означава, че има възможност да постави други войници в опасност, за да покрие собствения си задник.

Ник въздъхна.

— Това означава, че се изправяме не само срещу Сенека, а срещу Сенека и харесван, високо оценен, политически свързан генерал-майор. Това е шибано страхотно! — Той поклати глава. — Тогава да се върнем на работа, защото това току-що стана около сто пъти по-сложно.

— Повечето от нас трябва да отидат и да сменят Гарваните на наблюдателните постове — съобща Бекет. — Вече закъсняваме с няколко часа.

Кат се надяваше, че това означава, че за известно време ще бъде далеч от брат си. Бог знаеше, че и двамата имаха нужда. Винаги бяха така — в едната минута си блъскаха главите, а в следващата се съюзяваха. Просто преди залога никога не е бил толкова висок.

Ник кимна.

— Чарли, Джеръми, вие двамата оставате тук и започвате проучването. Викнете жените на помощ, когато Сара и Джена приключат разговора си с Емили.

Момчетата кимнаха.

— Марз, Бекет и аз ще поемем смяна на входната врата по периметъра. Кат и Изи, вие двамата поемате скривалищата на снайперистите.

Кат кимна доволно, защото щеше да разполага с време насаме, както и с време, през което да прегледа причината за цялото това бърмчене на телефона в джоба ѝ. Коремът ѝ се обърна. Може би най-накрая съдът потвърждаваше, че ограничителната заповед е била връчена?

Докато групата се разделяше, Емили влезе и се втурна през стаята.

Марз се изправи и се намръщи.

— Какво става, Ем?

Той заобиколи бюрото, за да се срещне с нея.

— Знаех, че всички тръгвате, за да поемете смените за наблюдение, така че исках да ви кажа веднага щом разбрах. Съдебният лекар се обади. Предава тялото на Мани в погребалния дом. Ще бъде погребан в събота сутринта в гробището за ветерани „Гарисън Форест“ в Оуингс Милс.

Марз я придърпа към себе си.

— Съжалявам.

Това поставяше нещата в перспектива, нали? Кат може и да бе ядосана на Ник, но Емили никога нямаше да получи още един шанс брат ѝ да я ядоса или нещо друго. Местейки поглед от Ник към Джеръми, тя преглътна буцата, която изведнъж заседна в гърлото ѝ. Толкова много загуби в цялата тази бъркотия.

Емили кимна, след това се дръпна назад достатъчно, за да го погледне в очите.

— Трябва да отида на погребението, Дерек. Нещо повече — трябва да отида да взема майка ми и да я заведа. Тя няма да е в състояние да кара до там, а аз не бях до нея изобщо. Знам, че това повдига големи проблеми...

Марз поклати глава.

— Ще измислим начин.

— Погребението ще е в десет сутринта. Няма начин да се измъкнем от Феърфакс и да се върнем обратно до Оуингс Милс в събота сутринта. Не и с този трафик.

— Знам. Нека обмислим нещата, но ще го направим.

Марз я целуна по челото.

— Дерек е прав — каза Ник, като застана до двойката. — Ще се погрижим ти и майка ти да се сбогувате. Семейството е важно.

Кат не пропусна начина, по който бледозелените очи на Ник се насочиха в нейната посока.

— Благодаря ви — отвърна Емили.

— Добре — продължи Ник. — Всички да се залавят със задачите си. Среща отново тук тази вечер. Да речем, в девет. Дайте време на всички за вечеря, след като изтекат смените. Надявам се да имаме някакви резултати от документите дотогава.

— Като стана въпрос... — Марз се върна до компютъра си. — Сега е 11:30 и Кейн все още е на Кей 13. Какво си намислил, генерале?

— Очевидно е, че срещата в Пентагона е лъжа — каза Бекет.

А това означаваше, че инстинктите на Кат не са я предали. Имаше нещо съмнително в цялото това нещо със срещата тази сутрин.

— И на мен ми се струва така — каза Марз.

— Тоест... цялото това нещо, срещата с Бека е била уловка — обобщи Шейн. — Единственият въпрос е каква е била истинската цел.

Всички кимнаха и това ново потвърждение за предателство надвисна в стаята като дамоклев меч.

— По дяволите, имам идея — каза Ник внезапно, изваждайки телефона си. — Ще се обадя на Ванс, за да видим дали той може отиде до кей 13. Може би ще успее да направи няколко снимки. След това ще имаме по-добра представа какво точно прави Кейн. И с кого.

ГЛАВА 14

Бекет и Марз седяха в бял микробус при блокадата по границата на квартала на „Хард Инк“, а топлият майски бриз духаше през отворените прозорци. Бяло-зелените фирмени каски и жълтите светлоотразителни жилетки лежах в готовност върху централната конзола, така че да изиграят убедително ролята си на служители от Балтиморската газова компания, ако някой се появеше.

Но всичко беше тихо, празно и дяволски скучно. И точно това бе моментът, в който трябваше да се концентрира, защото никога не знаеш кога тази обикновена, ежедневна тишина ще се окаже само затишие пред буря.

Ник беше тръгнал преди петнайсет минути, за да направи проверка на целия периметър. Отсъствието му караше Бекет да размишлява. За Кат. За себе си. За тяхната мисия.

С въздишка се размърда върху седалката.

— Пич, какво става с теб? — попита Марз.

Бекет впи поглед в приятеля си, който седеше на шофьорското място.

— Какво?

— Изглеждаш ми... нервен — допълни Марз.

Принуждавайки тялото си да стои неподвижно, Бекет осъзна, че тресе крака си и масажира другото си коляно. Той се засмя мрачно.

— Кракът ми ме тормози. Каква ирония само!

— Защо да е „иронично“? Колко операции бяха нужни, за да възстановят това нещо?

Марз посочи десния му крак.

— Три — отвърна той с нисък глас.

Това, че изобщо бяха в успели да го спасят, беше чудо, предвид колко близо бе до гранатата, когато тя избухна. Марз не бе такъв късметлия.

— Това, че изпитваш известен дискомфорт, не е толкова изненадващо.

Марз го погледна, сякаш не схваща.

— Просто... никога...

Бекет поклати глава.

— Самонавиваш се, нали?

— Да — кимна той. — Добре. Ето какво. Не смятам, че трябва да се оплаквам от крака си, който обикновено не ме притеснява много, когато съм покрай теб.

Коремът му се сви, след като направи това признание.

— Би. — Тонът на Марз беше... разочарован? Загрижен? Объркан? Бекет не можеше да каже. — Да не би да съм казал или направил нещо, което да те кара да се чувстваш виновен за това?

Вдигна десния си крак, който сега бе с протеза под коляното. Бекет знаеше, че е там — винаги бе наясно, че е там — макар в момента дънките на Марз да я скриваха.

— Не. Успях да го направя сам.

Странно смущаващо усещане запърха в гърдите на Бекет.

Думите заседнаха в устата му. Думи, които се изкушаваше да изрече. Думи, които никога не бе споделял с някой друг. Но Марз беше неговото изпитание. Ако не може да ги каже на него, как щеше да ги каже на Емили? Или, Исусе, на Кат?

— Е, по дяволите, спри! И това е заповед.

Ухилен, Марз го удари по ръката.

И това беше ударът — макар и игрив — който изкара думите от устата му.

— Баща ми ме биеше. — О, по дяволите, изричането на това много приличаше на скок от скала. Бекет принуди погледа си да срещне този на Марз. — С колан, с юмруците си, с подсилените със стомана ботуши. Веднъж с тиган, друг път с футболните ми трофеи. — Струваше ли му се или вътрешността на микробуса започна да се върти? — Хм, веднъж ме заключи в килера за два дни без храна или вода. Относно белега на гърба ми, за който ти казах, че е от прескачане на телена ограда... аз, ъ-ъ... излъгах. Всички. Нападна ме с нож. Беше лятото, след като завърших гимназията. В деня, в който свалиха шевовете, се записах в армията.

Лицето на Марз бе пребледняло. С широко отворени очи и зяпнала уста, изражението му бе почти комично.

— Исусе, Бекет, аз не... защо не...

— Просто исках да забравя за това, нали знаеш, да продължа напред. — Погледна през далечния прозорец и дори не си направи труда да задържи коляното си на място. Трябваше или да го остави да подскача, или да изскочи от кожата си. — С изключение на това... — Сви рамене. — Оказа се, че всъщност не можеш да забравиш, че си бил пребиван, наричан „безполезен“ и „некадърен“, и че никой не те иска, или някога ще те иска. Най-доброто, което можеш да направиш, е просто да заровиш тези лайна дълбоко, когато надигнат глава, но е като да се опитваш да погребеш вода — винаги намира пътя си към повърхността. Всеки проклет път.

По дяволите! Защо крайчецът на окото му се намокри? И къде, по дяволите, изчезна целият въздух?

— Наистина съжалявам, Би. О, боже, аз само те фраснах.

Бекет се обърна към Марз и повдигна вежда.

— Пич, да не си посмял сега да започнеш да се държиш по различен начин.

Той рязко кимна.

— Така е честно. Но това важи и в двете посоки.

— Туше — засмя се Бекет.

— Какво стана? С баща ти, искам да кажа? — Марз се извърна в мястото си към него.

— Защо беше такова копеле? Или какво стана, след като си тръгнах?

— И двете, предполагам.

Бекет прокара ръце по лицето си.

— Винаги е бил гадно копеле, но нещата се влошиха наистина, след като майка ми почина. Самата тя се пропи до смърт и той твърдеше, че причината за това е, че е искала да се махне от мен, че съм я правел толкова нещастна, че дори не е искала да живее, че всичко е по моя вина.

— Това е... проклета тъпотия — възмути се Марз. — Знаеш, че тези глупости не са истина, нали?

Бекет сви рамене, и боже, вече дяволски му се повдигаше.

— Може би.

— Бекет, алкохолизмът е заболяване. А ако майка ти е била в депресия, това също е заболяване. Ти не си причината за нито едно от тях.

Не го оспори. Умът му знаеше това, но сърцето му... добре... сърцето му бе попило част от нещата, които му бяха казали като малък. Оказваше се, че този орган има дяволски дълга памет. Загледан през предното стъкло, отвърна:

— Доколкото ми е известно, нищо не се е случило с него след това. Мисля, че все още живее в дома ми от детинство извън Питсбърг.

— Моля те, кажи ми, че знаеш, че не си виновен за гадостите, които ти е причинявал, и че ужасните неща, които ти е казвал, че не са верни. — Когато Бекет не отговори, Марз настоя: — Би, погледни ме.

И той го направи. Направи го, въпреки че знаеше много добре, че не е поставил обичайната си маска на мястото ѝ.

— О, Бекет!

Той сведе поглед в пространството между тях.

— Ще имаш ли нещо против... ако, ъ-ъ... поговоря с Емили? — успя да каже с тих глас.

— По дяволите, разбира се, че не. Даже съм шибано облекчен, че повдигна въпроса, защото не бях сигурен как да го направя, без да рискувам да ми откъснеш главата.

Той се засмя леко, докато свеждаше поглед към скута си.

— Да. Това е обичайната ми реакция. Просто отвръщам с гняв.

Марз поклати глава.

— Не го прави. Не омаловажавай нещата. Колкото и гняв да таиш, той е предизвикан от основателна причина. Исусе!

Поседяха в тишината на микробуса за един дълъг момент.

— Когато... — Бекет трябваше да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. — Когато загуби крака си, всичко, за което можех да мисля, беше, че трябваше да оставиш гранатата да ме отнесе, че не си струваше да ме спасяваш. Определено не и вместо себе си.

Проклятие, тази буца бе заседнала здраво. Неприятна тежест се образува в гърдите му, очите му запариха.

— Това са приказките на баща ти, Бекет. Проклетият насилник и кучи син, когото наричаш баща. Ти беше първото семейство, което някога съм имал. Чува ли ме? С радост бих дал живота си за теб. — Марз стисна рамото му. — Не съжалявам, Бекет, и не бих постъпил по друг начин, ако можех. — Стисна го по-силно. — Пак бих те спасил.

Бекет погледна към Марз, без да знае какво да каже, като примигваше бързо, опитвайки да прогони паренето в очите си. Думите

бяха едновременно успокояващи и болезнени. Бе успокояващо да знае, че друго човешко същество мисли за него по този начин, но бе и болезнено, защото част от ума му все още не вярваше. Не можеше. Всичко, което може да направи, бе да сдържи дъха си и да се опита да потисне болката, защото ако си позволеше да диша или да чувства още повече от тази съкрушителна вълна от емоции, която вече го заливаше, щеше да свърши ридаещ точно там, където седеше.

И Марз бе напълно наясно. Мъжът му кимна, изражението му изразяваше съчувствие, но не и съжаление. И мамка му, слава богу за това.

— Защо, мислиш, всичко това те връхлита сега, човече?

Преглъщайки тежко отново и отново, Бекет не проговори, преди да е напълно сигурен, че може да потисне чувството, което заплашваше да разкъса гърдите му. Накрая отвърна:

— Не осъзнавах колко зле ми се отразява напускането на армията, преди отново да се съберем всички заедно. — Гласът му беше слаб и стегнат. — И после, снощи, нараних Кат.

Боже, да признае това на глас, го накара да се почувства като абсолютен нещастник.

— Какво се случи? — попита Марз, а тонът му дори не беше осъдителен.

— Не съм сигурен. Тя не иска да ми каже. Заспахме заедно и сънувах кошмар. — Бекет сви рамене. — Направих й нещо.

Горещина заля бузите му, но той се насили да погледне приятеля си.

— Кат е силна, Бекет. Не й пука. Не изглежда ни най-малко уплашена от обичайното ти грубо поведение.

— Не е — тъгълчето на устата му се повдигна едва при мисълта, — но не мисля, че мога да си имам доверие около нея, докато не започна да контролирам тези гадости. Поне малко.

Марз постави ръка върху волана.

— Трябва да говориш с нея, Бекет. Ако искаш да имаш нещо с нея, трябва да я включиш във всичко това. Ако я изолираш напълно, може и да не изчака да се решиш да се разкриеш отново.

И това изкара акъла на Бекет. Сега, след като се бе замислил и си бе представил самата идея да бъде с Кат, беше смъртно уплашен, че тя ще осъзнае какъв сбъркан нещастник е и ще си тръгне. А това щеше да

е проблем, защото по някое време през изминалите шест дни, откакто я познаваше, си бе паднал доста сериозно по нея. Да изпитва желание и привързаност беше доста голямо за него. Въобще да изпитва нещо, освен притъпления гняв и усещането за безполезност.

След дълго мълчание кимна.

— Ето защо трябва да говоря с Емили. И с Ник. Ала вероятно трябва да го обсъдя първо с Кат.

В този случай нямаше „вероятно“. Беше му казала да запази отношенията им в тайна, което означаваше, че трябва получи разрешение и да ѝ обясни защо го иска. По дяволите! Въздъхна дълбоко.

— Това е доста говорене за теб — намигна му Марз.

Бекет се засмя леко и, проклет да е, хуморът му действаше добре.

— Това е дяволски много говорене. Но предполагам, че е закъсняло.

Закъсняло и необходимо. Защото двамата с Кат не можеха да бъдат повече от това, което бяха в момента, докато не го направеше.

Беше седем и петнайсет, петнадесет минути след края на смяната на Кат. Къде, по дяволите, се бавеше този, който трябваше да я смени?

Макар че, честно казано, беше доволна, че има време насаме. Щеше да има възможността да отговори на обаждането от съда и най-накрая да получи потвърждение, че полицията е връчила на Коул временната ограничителна заповед. Интересно колко тих бе станал телефонът ѝ след това — точно както беше очаквала. Слава богу за малките услуги.

По стълбището на старата сграда отекнаха стъпки и Кат се прегърна и потърка ръцете си, доволна, че е донесла със себе си втора блуза, която да облече отгоре. Слънцето почти беше залязло, а въздухът бе на границата между топлината на дневната светлина и прохладата на вечерта.

Стъпките достигнаха площадката и Кат се обърна, за да види кой е дошъл да я смени.

— Чакай, ти току-що беше на смяна. Какво правиш тук? — попита тя Бекет, въпреки че за разлика от по-рано, когато бе дошъл в

спалнята ѝ и тя наистина не го искаше там, поне не в началото, сега беше приятно изненадана.

— Това — отвърна той, като закрачи към нея със стегнати мускули, пламнали очи, и леко накуцване, което не го забавяше изобщо.

Взе я здраво в ръце и я целуна, сякаш бе въздухът, от който се нуждаеше, за да диша.

Кат се разтопи. Нито една част от нея дори не си помисли да не се предаде на топлата хватка на плъзгащите му ръце, на изискващата ласка на езика му върху устните ѝ, на почти мигновената издутина, която влудяващо се триеше срещу корема ѝ. О, боже, ниски стенания се изплъзваха от гърлото му и се вливаха сърцевината ѝ с нужда и копнеж.

— Аз... липсваше ми — прошепна той, докато устата му си проправяше пътечка от целувки до ухото, челюстта и гърлото ѝ.

Гърдите ѝ се свиха при това изявление, но тогава езикът му се върна в устата ѝ, карайки я да обвие крака около кръста му, така че издутината му се притисна и отърка точно там, където се нуждаеше най-много.

— Искам да съм в теб, Кат. Ще ми позволиш ли?

Тя изстена и се притисна към члена му. Винаги ли щеше да е така между тях? От нула до нажежено, до червено горещо, животинско привличане? Вече беше влажна за него само при целувката, само заради десетината думи, които бе изрекъл.

— Да, Бекет. Имам нужда от теб.

Мъжът я пусна и ръцете му се насочиха към копчето на дънките ѝ. Изведнъж той замръзна.

— Ще ти бъде ли студено?

Кат се усмихна и изви вежда.

— Не и ако махнеш само най-необходимото.

Нямаше представа защо смята, че това, че дори не успяваха да се съблекат в повечето случаи, в които бяха заедно, е адски секси, но бе точно така.

Усмивката му беше наистина порочна.

— Съгласен съм.

Дръпна дънките и бикините ѝ до средата на бедрата, след това я бутна назад с бавни стъпки, докато целуваше врата ѝ и прокарваше

пръсти през влагата между краката ѝ. Гърбът ѝ се опря срещу тухлената стена на стария склад.

— Някой ден, много скоро, ще те съблека и ще го направя както трябва.

Той ѝ намигна.

Мамка му! Ако невероятният секс, който правеха, не бе „както трябва“, можеше и да не оцелее след това, помисли си тя.

— Нямам никакви оплаквания — отвърна му.

Той засмука и ухапа долната ѝ устна.

— Това е добре. Сега, обърни се и ми подай задника си.

— Толкова си властен — каза тя, ала женствеността ѝ се стегна при заповедта и при сексапилния нисък смях, който се изтръгна от него.

Мъжът падна на колене зад нея и я сграбчи за задника, така че я принуди да се отвори и извие още повече. Тя едва не изкрещя, когато впи езика си във влагата ѝ и когато започна да я потупва, смуче и облизва, отново и отново. Неумолимо. Взискателно. И толкова дяволски секси, че Кат си помисли, че ще загуби ума си.

После прибави палеца си, като дразнеше клитора ѝ с бързи, мъчителни и непоколебими движения и тя се разпадна в ръцете му. Пръстите ѝ се впи ваха в тухлената стена, дъхът ѝ секна, а след това изсвистя от устните ѝ в продължителен стон и коленете ѝ омекнаха.

Целуна я по долната част на гърба.

— Да чувам как свършваш с моя нов любим звук — заяви той, а дъхът гъделичкаше кожата ѝ.

— О, боже, Бекет!

Тя се подпираше на стената и се надяваше, че стаята ще спре да се върти около нея. Усети го как се изправя, платът на дънките му се отърка в голия ѝ задник. И въпреки невероятно удоволствие, с което я бе дарил, докато слушаше как разкопчава панталоните, избутва ги надолу и гали члена с ръката си се възбуди отново. Бекет я шляпна с дългата си, твърда дължина по дупето и тя изстена.

— Усещането да съм в теб ще е толкова шибано хубаво. — Юмрукът му я закачи, докато се галеше. — Просто го знам.

Тя надникна през рамо, и боже, гледката на голямата му ръка, увита около красивия му член, беше адски еротична.

— Ела и разбери.

Той скъси разстоянието между тях, сграбчи бедрото ѝ и подразни отвора ѝ с главичката на пениса си.

— Искаш ли ме, Кат?

— Исусе, Бекет, умирам за теб.

— Мамка му! — изстена той, а след това потъна дълбоко.

— О, да — изпъшка Кат, завладяна от начина, по който я изпълваше. — Това е. Господи, толкова дяволски голям си!

Ръцете му обвиха тялото ѝ отпред, като едната му му длан се настани върху гърдата ѝ, а другата — върху шията ѝ. Беше така приведен над нея, че се докосваха от бедрата до главата. Притисна устни към ухото ѝ.

— А ти си толкова дяволски тясна. Не ме оставяй да те нараня. Никога не ми позволявай да те нараня, ангелче. Обещай ми!

Той се отдръпна бавно и мъчително.

Кат не бе сигурна дали думите, или молбата зад тях докосна сърцето ѝ повече.

— Няма, Бекет. Няма да го направиш. — Опита се да се отгласне от него, но мъжът я държеше толкова здраво, че напълно контролираше движенията ѝ. — Имам нужда от теб.

— Имаш ме, Кат. — Отново потъна докрай в нея. — Имаш ме.

Поддържаше бавен и дълбок ритъм, докато тя стенеше, молеше, стискаше и отпускаше юмруци срещу стената.

— О, боже, Бекет, моля те. Имам нужда от теб силно, бързо и без задръжки.

— Така ли? — попита той, като облиза ухото ѝ.

— Да — изскимтя Кат.

Тогава той я притисна плътно срещу тухлената стена, ръцете му държаха предната част на тялото ѝ далеч от грапавата повърхност и започна да я чука така, че накрая тя не можеше да говори, да вижда и да диша. Главичката на члена му докосваше чувствителното място в нея отново и отново, и отново. Беше толкова тясна, застанала с приборани крака, че можеше да усети собствената си влага по бедрата си. Здравата хватка на ръцете му върху гърдата и гърлото ѝ изстрелваше заряди от електричество в кръвта ѝ. Беше грандиозно.

— Искам да свършиш отново — изръмжа Бекет. — Свърши върху мен.

— Просто не спирай — прошепна Кат. — Просто... не го прави... о, боже, свършвам!

Тялото ѝ се стегна почти болезнено и след това се разпиля на хиляди плаващи парчета. Стонът ѝ бе дълъг и нисък.

— Толкова шибано хубаво е, Кат. Исусе!

Когато успя да си поеме дъх, тя протегна ръка назад и леко обхвана бузата му, устата ѝ откри неговата за целувка.

— Обичам да го правя с теб — каза тя.

Свирепостта, с която отвърна на целувката ѝ обърна корема ѝ. Но колкото и верни да бяха думите, сексът не бе единственото, което обичаше у Бекет. Обичаше това, че бе толкова корав и в същото време — толкова нежен. Обичаше това, че я предизвикваше и подкрепяше, както и че можеше да се извини и че въпреки цялата си невероятна сила, можеше да покаже и уязвимост. Дори да бе по някакъв негов си прецакан начин. И колкото и да обичаше да се оплаква, доста харесваше начина, по който той успяваше да я влуди, защото бе сигурна, че правеше същото с него.

Не бе сигурна какво означаваше всичко това, особено в разгара на тази криза, но не беше наложително да му дава някакво определение в момента. Нали?

Бекет изстена, а звукът от неговото удоволствие предизвика нейното. Бедрата му летяха към нея, плясъкът на кожа в кожа и накъсаното им дишане звучаха силно в иначе тихото пространство.

— Свършвам. Мамка му, свършвам в теб.

Хватката му се стегна толкова, че тя едва успяваше да диша, но не би го заменила за нищо на света. После членът му запулсира в нея отново и отново.

— Боже... по дяволите! — извика той.

Когато Бекет най-накрая се отдръпна от нея, Кат усети липсата му навсякъде. Топлината му, прегръдката му, тялото му в нейното. Нежно я обърна, след това взе някакви салфетки от запасите. Тя се почисти и двамата тихо се приведоха във вид. През цялото време, тя дяволски се надяваше, че нещата няма да се превърнат от страхотни в неловки, както преди.

Със сериозно изражение Бекет взе ръцете ѝ в своите.

Сърцето на Кат се обърна. Ето, започваме отново. Вече го чуваше как казва, че това е грешка...

— Не искам да се крием повече — заяви той.

Чакай. Какво?

— Ти... какво?

Думите му бяха толкова неочаквани, че за миг тя се почувства сякаш се е блъснала, подобно на анимационен герой, в стълб, за който не е подозирала, че съществува.

— Не знам какво можем да бъдем, Кат, но знам какво не искам да бъдем. Не искам да бъдем някаква мръсна малка тайна. И не искам да се преструваме пред всички останали, че не ни пука. Не искам да правим просто бърз секс в скривалището на снайпериста.

Ярките му сини очи горяха срещу нея.

Главата на Кат се замая. Не защото не хареса думите му, а защото беше шокирана, че той повдига въпроса. Обикновено тя се задоволяваше с мисълта, че бързият секс в скривалището на снайпериста е единственото, което някога може да има помежду им, без значение колко по-дълбоки и по-сладки неща намираше и харесваше сърцето ѝ у мъжа.

— Няма да кажа нищо, ако не искаш — добави той, като челото му се набръчка, а раменете му увиснаха съвсем леко.

Това беше достатъчно, за да я накара да осъзнае, че не бе отговорила адекватно — всъщност изобщо.

— Не, не. Съжалявам. Просто съм изненадана. И аз бих искала да не се крием. В началото, е, не бях сигурна... — тя сви рамене, — но тук очевидно има нещо, Бекет, и бих искала да узная какво би могло да е, без да се чувствам, сякаш правим нещо нередно.

— Точно така — съгласи се той и надежда изпълваше очите му, а господи, това ги правеше още по-красиви.

Кат се усмихна, когато усети пеперудите, пърхащи в корема ѝ. Малко смешно, имайки предвид, че бе двацет и деветгодишна жена, но въпреки това усещането беше там.

— И така, хм, какво мислиш? И между другото, почти съм сигурна, че Джеръми вече предполага, че нещо се случва.

— Да, и аз го забелязах. Марз също.

— По дяволите, бива си ги — подсмихна се Кат.

— Или просто са големи клюкари.

Ухилена, Кат кимна.

— Може би са и това.

Бекет обхвана лицето ѝ с голямата си длан.

— Първото нещо, което бих искал да направя, е да поговоря с Ник.

Кат не можа да сдържи стона, изтръгнал се от нея, което разсмя Бекет.

— Повярвай ми, аз също не изгарям от нетърпение за точно този разговор, но той е един от най-добрите ми приятели и мой колега. Ако не го чуе от мен, ще бъде адски ядосан. Или по-ядосан, в зависимост от случая.

— Да, добре. Ненадминат е в това — каза Кат, все още огорчена от сутринта.

Бекет прокара палец под окото ѝ.

— Съгласен съм, че премина границата, ангелче, но опитай да си спомниш, че не беше на себе си от притеснение заради теб и Бека. Не беше толкова ядосан на теб, колкото разстроен от възможността да ви изгуби.

Кат извърна глава и целуна дланта му.

— Знам, но поех този риск, за да се уверя, че Бека ще се върне при него невредима. Знам какво означава тя за него. По дяволите, аз самата я обичам. Никога не бих позволила нещо да ѝ се случи. Нито пък на Чарли, знам какво означават двамата за братята ми. Просто щеше да е хубаво Ник поне да признае, че я доведох у дома при него. Направих това, което ме помоли.

— Така е — потвърди Бекет, като я дари с малка целувка.

Кръстосвайки ръце, Кат се нацупи леко.

— Радвам се, че брат ми има здравеняци като вас да се застъпват за него, макар да съм му адски ядосана.

Бекет стисна устни в тънка линия и бе очевидно, че се опитва да не се усмихне.

— Млъкни — скастри го тя.

Той не можа да устои и се ухили, като обви ръце около нея. Като се опита да не се смее, Кат го отблъсна.

— О, не бъди такава, ангелче.

— Не мисли, че тези ангелски глупости ще те измъкват всеки път.

Сега тя напълно се провали в сдържането на усмивката си и смехът му го доказва.

Той приближи палеца и показалеца си.

— Все пак помага малко, нали?

Тя плесна ръката му.

— Не, Тригър, не помага.

Очите му се разшириха, после отново се присвиха, белезите около окото му правеха изражението му още по-сурово.

— Не го направи отново, нали?

— Напротив — каза тя, ухилвайки се.

Кат отстъпи, когато той тръгна след нея, докато гърбът ѝ отново опря в тухлената стена.

Мъжът хвана ръцете ѝ и ги притисна до стената от двете ѝ страни.

— Какво ще правя с теб?

Тя повдигна вежди.

— Възможностите са безкрайни.

Кимайки, усмивката бавно изчезна от лицето му.

— Може ли да ти кажа нещо?

Намръщена, Кат кимна.

— Да, разбира се. Какво има?

Веждите му се събраха и пусна ръцете ѝ. Тя ги опря на гърдите му, а безпокойство стегна корема ѝ.

— Искам да знаеш... че смятам да поговоря с Емили тази вечер след срещата ни. Баща ми бе кучи син, Кат. Никога не пропускаше да ме пребие или смачка.

Той преглътна.

Сърцето ѝ се сви от мъка и гняв заради него.

— Това е гадно, Бекет. Много съжалявам.

Той поклати глава.

— Работата е там, че гадостите, които ми причини, са като отрова вътре в мен. Имам нужда от помощ, за да я изкарам.

Обвивайки ръце около врата му, Кат се вкопчи в него колкото можа по-силно, като се имаше предвид разликата във височината им.

— От каквото и да имаш нужда, ще съм до теб.

Целуна бузите му, устните ѝ погалиха белезите около окото му. Дали бяха от баща му, или от войната? Така или иначе, мразеше това, че животът е бил толкова суров към този мъж.

Бекет се наведе, така че да може да отвърне на прегръдката по-здраво.

— Не искам да отрови и теб.

По дяволите, ако това изявление не изпълни гърдите ѝ с топлота и тъга. Този сладък, силен, корав мъж имаше цяла палитра от недодялани ръбове... защото някой му ги бе причинил — или доколкото разбираше, ги бе издълбал у него.

О, боже, тя си спомни умолителните думи, които бе бълнувал в съня си снощи.

Защо правиш това? Какво направих?

Изведнъж нещата, които толкова я объркваха у Бекет Мърда мигновено станаха сърцераздирателно ясни. Сега знаеше от какво го предпазваха тези защитни механизми.

— Никога не би могъл да направиш това, Бекет. Ти си добър човек, чуваш ли?

Той кимна рязко и опря глава срещу нейната. И тогава, най-накрая, я пусна от прегръдката си.

— Не съм сигурен, кой разговор очаквам с по-малко нетърпение — с Емили или с брат ти.

Кат го дари с лека усмивка.

— Не се бой от брат ми. Можеш да се справиш с него.

Бекет се засмя.

— Не съм убеден. Ник е бърз с краката.

— Да, но ние разполагаме с тайно оръжие, което напълно ще обезоръжи гнева му, ако е необходимо.

Кат се ухили, колелцата в главата ѝ започнаха да тракат.

— Така ли? — попита той.

— Да. И името ѝ е Бека.

ГЛАВА 15

— Някой успя ли да научи нещо ново? — попита Ник групата, когато Кат и Бекет се присъединиха към тях във фитнеса.

Пристигнаха последни на срещата в девет часа, и фактът, че и двамата носеха сандвич и напитка, ясно сочеше, че са били заети с друго по време на вечерята. Но сега, когато бяха решили да не крият отношенията си, на Кат не ѝ пукаше. Обаче това не означаваше, че не иска да изтрие усмивката от лицето на Джеръми, когато с Бекет седнаха заедно.

Братята бяха като трън в задника.

О, чудесно. И Марз се подсмивваше.

— Да, открихме нещо — съобщи Чарли. Той преброи на пръсти. — Открихме редица места — макар че още събираме данни колко точно може да са — на които има означения, гласящи „поръчки на К“ или „контакти на К“. Дватамата с Марз ги бяхме забелязали и по-рано, но нямахме представа какво може да означават. На фона на днешните събития, е съвсем очевидно, че се отнасят за Кейн.

— Това е малко неточно все пак — каза Шейн, с ръце, подпрени на облегалката на сгъваемия стол, на който седеше Сара, — нали?

— Не мисля така — отвърна Марз. — Прочетох някои от тези, на които пише „поръчки на К“ и си спомням няколко от тези мисии. По-важното е, че най-малко две от тях включват промени в съществуващи заповеди, за които си спомням, че бяха спуснати на Мерит отгоре. Сигурен съм, че ако Ник също ги погледне, ще си спомни дори повече.

— Следователно — каза Ник, — Мерит е отбелязвал случаите, в които Кейн ни е нареждал да транспортираме хероина до различно съоръжение за унищожаване. Нещо такова?

Ръцете му бяха скръстени, а лицето му съсредоточено.

— Точно така — отговори Чарли. Той притисна следващия си пръст. — Тези означения съвпадат с докладите на баща ми, които показват несъответствие между килограмите хероин, които трябва да

се унищожат, и килограмите хероин, които действително са унищожени.

— Никой не следи всичко това там, нали? — попита Изи, клатейки глава.

— Не. И съм сигурен, че разчитат точно на това — добави Ник. — Исусе!

— Но това, на което не са разчитали — вметна Бекет от мястото си до Кат, — е фактът, че Мерит е наблюдавал и взел под внимание коригираните регистри. И когато Кейн е разбрал, това е заплашило цялата операция.

— Много е вероятно — съгласи се Марз. — Чарли намери и още нещо.

— Да — потвърди той с тих глас. Наведе се напред и грабна лист хартия от бюрото, използвайки здравата си ръка. — Отново хакнах банката в Сингапур.

Повечето хора в стаята се изненадаха. Кат знаеше, че Чарли е добър, но явно не бе осъзнавала колко добър е всъщност. Предполагаше, че би трябвало да ѝ е странно, че първата ѝ реакция при новината за незаконната му дейност бе да се впечатли, вместо да се възмути. Това, че бе затънала до гуша в цялата тази ситуация, бе изместило перспективата ѝ.

— Не беше толкова лесно, колкото миналия път, защото сега имаше нива на сигурност и методи на засичане, които не бяха там преди месец, но успях да остана вътре достатъчно дълго, за да потвърдя това.

Подаде хартията на Ник.

— Кучи син — изруга Рикси, с впити в листа очи. — Кейн също има банкова сметка там, само че сумата в нея е доста по-висока.

— Е — каза Чарли, — хайде сега, освен това е разполагал с повече от година допълнително време да натрупа вноски и лихва, не е ли така.

Въпросът бе реторичен и Кат не беше сигурна някога да е виждала Чарли да излъчва толкова много гняв, колкото в този момент. Не че го обвиняваше.

— Тогава няма друг начин, по който да се тълкува — каза Марз, сочейки към листа, — освен че Кейн е корумпиран.

— Намерихте ли нещо друго във файловете, които ви дадох? — попита Кат.

Почти бе погълнала сандвича с пуешко, който си бе направила. Като изтупа трохите от пръстите си, сложи празната чиния на пода под стола.

Чарли кимна.

— След като Кейн беше така любезен да се обади на Бека от мобилния си телефон, имахме възможност да потърсим номера във файла със записани телефонни обаждания. Открихме многобройни разговори между вече несъществуващия вътрешен номер на Сенека и мобилния на Кейн. Оттогава обаче нищо, което... въобще не ни помага.

Той сви рамене. Новините подкрепиха вярата на Кат, че може и да бе направила нещо незаконно, но по причината го оправдаваше.

— Е, замисли се все пак — каза Бекет, потърквайки челюст. — Ако са сметнали, че са компрометирани достатъчно, че да закрийт вътрешния номер, може би са решили, че използването на неща, като лични мобилни телефони, е твърде рисковано. Особено след като обажданията до Чапман минават през комутатор, та можеш да ги проследиш само до там...

— Кой знае колко от разговорите между „Сенека“ и Чапман включват Кейн и тази ситуация — каза Ник, обръщайки към Бекет.

Марз кимна.

— Струва ми се, че разполагаме с доказателствата, които са ни нужни, за да се изправим срещу Сенека и аз открих перфектния начин да го направим.

Ник измести тежестта си на другия крак и Кат не пропусна лекото трепване, което се мярна по лицето му. Погледът ѝ се насочи към бедрото му, което не можеше да види под дънките и черната му тениска, разбира се. Това я накара да осъзнае, че нито веднъж, откакто бе пристигнала в „Хард Инк“ не го бе попитала как е гърбът му. По време на засадата, която бе довела до цялата тази откачена ситуация, той бе прострелян два пъти в гърба, в резултат на което бе получил фрактура на таза, перфорирани черва и увреждане на нервите. Понякога това го тормозеше достатъчно, че да започне леко да накуцва — не така изразено, както при Бекет, но достатъчно, че да се забележи.

Ник въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Марз, случайно да си се сетил да погледнеш дали има някакви обаждания директно между Кейн или Мерит и вътрешната линия на Джон Сенека?

— Не — отвърна той, — но е доста лесно да се провери. — Насочи вниманието си към компютъра, в продължение на няколко минути пръстите му тракаха по клавиатурата, след което поклати глава. — Нито един. Какво ти се върти в главата, брато?

Ник се намръщи, после погледът му се сведе към Кат.

— Наясно ли е Джон Сенека с разследването на вашия офис в компанията му?

— Да — отговори тя, чудейки се накъде бие брат ѝ с въпроса си. — Не е наясно с целия обхват на разследването, но нашата работа е част от официално разследване на Конгреса, свързан с цял набор от проблеми със Сенека. Доколкото ми е известно обаче, г-н Сенека е бил поне донякъде отзивчив. Дори е предоставил някои от материалите в нашите файлове доброволно.

— Предполагам, че просто се чудя доколко нависоко в „Сенека“ вървят тези дейности — каза Ник, а ръката му се притисна почти разсеяно към долната част на гърба му.

Кат се огледа за празен стол, но тъй като почти всички бяха тук, нямаше свободен наблизко. Без нито дума, тя се изправи, сграбчи стола си, занесе го до брат си и го постави зад него.

— Седни!

Погледна го, но не изчака отговора му, след това отиде и застана до Бекет, който я накара да заеме мястото му.

Докато Ник възсядаше сгъваемия стол, както правеше винаги, Бека погледна Кат с благодарност, а след това се премести зад любимия си и постави ръце на раменете му.

— Това е интересен въпрос, Ник — каза Бекет, като огледа всички. — Също толкова интересен е въпросът за кого точно е работел Франк. Няма начин да е предприел тази операция на своя глава.

Приятелят му кимна.

— И аз си мислех за това. Ако успеем да разберем кой е този човек, вероятно ще разполагаме с още един съюзник.

— Следя за всяка информация из файловете относно това на кого би могъл да докладва Мерит — каза Марз. — Засега нищо.

— Тогава до къде ни води всичко това? — попита Ник, гласът му звучеше уморен.

Всички си размениха погледи.

Накрая Марз отвърна:

— Може да проточим нещата толкова дълго, колкото е необходимо, за да прочетем всичко, но не мисля, че разполагаме с толкова време с Гарваните.

Ник кимна и мъжете се съгласиха.

— Мисля, че имаме достатъчно, за да се изправим срещу Сенека. И нашата разменна монета е на стойност дванайсет милиона долара. Днешната среща с Кейн доказва, че все още имат интерес към тях, така че може би това ни дава някакво предимство. И преди да попитате, имам идея как да осъществим първия контакт със самия г-н Сенека, благодарение на файловете на Кат.

Погледът ѝ се насочи към Марз. Той ѝ намигна.

— Какво откри?

— Джон Сенека много услужливо разполага с личен z-mail акаунт. Двамата с Чарли разбрахме как да го хакнем, превземем и предизвикаме z-видеочат с него следващия път, когато влезе в пощата си.

За пореден път реакцията на Кат не бе това, което си мислеше, че трябва да бъде. Вместо да бъде ужасена, каквато може би щеше да е преди една седмица, тя бе впечатлена от злия гений на Марз и Чарли.

— По дяволите, наистина ли? — възкликна Шейн, а намек за усмивка изви красивата му уста.

— Откъде знаеш, че можеш да го направиш? — попита Изи, докато на лицето му се изписа плаха надежда.

— Оу! — Марз се ухили на Чарли, чието лице просветна може би за първи път, откакто бе започнал целия разговор. — Хакнахме го преди около час. Сенека определено проверява акаунта си ежедневно, макар обикновено да е сутрин, ако часът на отговорите му е някакъв показател. Което означава, че е сто процента сигурно, че утре сутрин можем да се изправим срещу него. И да го направим при нашите собствени условия.

Бекет беше изцеден и объркан. Бе прекарал последния час в разговори с Емили и това може би бе повече, отколкото бе говорил през целия си живот. Не можеше да каже, че се е почувствал добре, и може би в момента не бе по-добре, но определено бе малко по-горд от себе си задето се бе изправил пред миналото си. Нямаше значение, че това, да се занимава с тези глупости, бе толкова приятно колкото преглъщането на натрошено стъкло, защото да го преглътне бе единственият начин да има шанс в бъдеще.

Най-малкото, едно бъдеще, което той много силно желаше.

Такова, в което нямаше да е сам. Такова, в което нямаше да е ядосан. Такова, в което не губеше оставащото му на тази земя — време, с което неговите седем загинали съекипници вече не разполагаха.

Като излезе от апартамента на третия етаж и се затича надолу по стълбите, Бекет се насочи към фитнеса. Без значение колко смачкан се чувстваше, трябваше да проведе още един разговор, и то наложително още тази вечер.

С Ник. За Кат.

Бекет бе забелязал многозначителните погледи на Марз и Джеръми, когато с Кат се бяха присъединили към срещата по-рано тази вечер. Ако не отидеше скоро при Ник, приятелят му щеше да разбере за тях по друг начин. И тогава, по дяволите, щеше да стане още по-лошо. А Бекет не искаше това да се случи. Не само защото не желаше да се кара с него. А защото дължеше на Ник — като негов приятел и брат — да бъде честен с него.

Това не означаваше, че вътрешностите му не се свиваха при мисълта, че Ник може да го сметне за достатъчно добър за малката си сестричка.

Хвана бравата на вратата на фитнеса, пое дълбоко дъх и набра кода за влизане.

Стегни се, Мърда! Точно така.

Вътре кипеше оживление, въпреки факта, че бе след единайсет часа. Някои от Гарваните вдигаха тежести. Други си говореха около масата. А двама си подхвърляха топка напред-назад, подлудявайки Айлийн, която подскачаше неудържимо. Изи поддържаше бързо темпо върху пътеката за бягане. А в задния ъгъл Ник, Марз и Шейн ровеха в нещо на бюрото на Марз.

Бекет се бе изправял срещу терористи, които не искаха нищо повече от това, да отнемат живота му със собствените си ръце, но вероятно никога не е бил толкова нервен, колкото сега. Мамка му!

Тръгна през стаята. По средата забеляза Сай да наднича иззад един уред за вдигане на тежести.

— С теб също ще си поговорим скоро — каза той на котарака.

Примигване с единственото му око беше неговият отговор.

Бекет застана от другата страна на бюрото на Марз до Шейн и се взря в това, което проучваха тримата мъже.

Дерек му се усмихна и почука с пръст върху страниците.

— Тъкмо преглеждаме всички случаи, в които Мерит е отбелязал, че Кейн е променил поръчки, свързани с мисиите за борба с трафика на наркотици.

— Марз е прав — каза Ник, вдигайки поглед към него. — Някои от тях още тогава ме притесняваха, защото ми се сториха неприсъщи на Мерит. Той никога не е действал в последната минута. Всеки проклет път е отбелязвал промените, когато са били разпоредени от Кейн.

Бекет кимна. В следващия момент устата му се задейства без разрешението на мозъка му.

— Бих искал да излизам със сестра ти.

О, господи! Наистина ли изтърси това?

Тъъ, да. Беше го направил, ако израженията на тримата, които сега го зяпаха, беше някакъв показател. С увиснало чене и разширени очи, Шейн беше напълно зашеметен, а изражението му казваше *Мамка му, сега ще стане интересно*. Клатейки глава, Марз изглеждаше наполовина развеселен, половината раздразнен. А Ник... е... леденият поглед, който бе хвърлил на Марз по-рано през деня дори не можеше да се сравни със сегашния.

— Какво каза? — попита братът на Кат, като се изправи в цял ръст и го прикова с леден поглед.

— Хм, може би трябва... — Бекет кимна с глава настрани — да намерим място, където да поговорим.

Ник скръсти ръце.

— Точно тук ми върши работа.

Бекет преглътна.

— Добре, ъ-ъ... — изгледа Шейн и Марз, които изглеждаха сякаш искат подът да се отвори, за да ги погълне, но като че ли бяха готови да избухнат в смях.

Шибаняци!

— Харесвам я, Ник.

Погледът на приятеля му се присви още повече.

— Не, не е вярно. Вие се подлудявате един друг.

Въздишайки дълбоко, Бекет поклати глава.

— Харесвам я.

Изучавайки го, сякаш Бекет е пъзел, който се опитва да реши, Ник най-накрая каза:

— От колко години те познавам? Нито веднъж не те видях да се привържеш към някого или да поискаш такова нещо.

— Сега го искам. И бих искал ти да си съгласен с това, защото си мой приятел и колега.

Бекет скръсти ръце.

За един дълъг миг двамата стояха там, един срещу друг, разделяни само от бюрото на Марз, подобно на дуел в Дивия запад.

— Тя е моята малка сестричка, Бекет. Исусе! — каза най-накрая Ник, като постави ръце на хълбоците си и поклати глава. — Дърпах й плитките, научих я как да се боксира и си спомням, че имаше плюшен слон, който се казваше Уозиу и който носеше със себе си навсякъде.

Бекет наклони глава, плаха надежда се зароди в гърдите му, защото Ник не бе казал „не“.

— Уозиу? Наистина ли?

Погледна отново сърдито към Марз и Шейн, защото бяха толкова близо до избухването със смях, че лицата им бяха зачервени, а очите на Дерек дори се бяха насълзили.

— Да — сопна се Ник. — Проклетото му име беше Уозиу!

Това беше. Двамата им приятели задници не можеха повече. Разсмяха се с всички сили, сякаш бяха изгубили ума си. Марз се смееше толкова силно, че почти падна от бюрото. Шейн се преви надве и опря ръце на коленете си.

— О, боже, не мога... да дишам — едва отрони Марз. — Той просто... той просто... изскочи и го попита.

— Знам... — отговори Шейн, пляскайки с ръка по бюрото.

Ник посочи двамата.

— Ти си нещастник. И ти си нещастник. — След това се обърна на Бекет. — А ти по-добре да не си нещастник, защото иначе така ще ти сригам задника, че дори внуците ти няма да могат да седнат. Разбра ли ме? — Преди Бекет дори да успее да си поеме дъх, за да отвърне, Ник вдигна ръцете и шумно добави: — Не, най-добре да няма никакви проклети деца. Мамка му!

Двамата глупаци до тях отново се разсмяха.

Бекет потисна усмивката си.

— Ясно. Да не бъда нещастник. И никакви деца. Схванах.

Ник подпря ръце на облегалката на един стол.

— Наистина ли трябваше да изпитваш чувства точно към сестра ми?

Усмивката му най-накрая надделя. Не казваше „не“.

— Хм, нещо такова.

— В момента доста ми се иска да те фрасна — призна Ник, тръшвайки стола върху пода, за да подчертае думите си.

По-добре стола, отколкото него. Бекет се ухили.

— Очаквах нещо такова.

— По дяволите! — изруга Ник. — Приключихме ли тук?

Той посочи бюрото. Марз и Шейн, които почти се бяха стегнали, успяха да кимнат.

— Добре. Имам нужда от слънчицето. С вас, шибаняци, ще се видим на сутринта.

Докато момчетата се сбогуваха, Ник заобиколи бюрото и стисна ръката на Бекет.

— Сериозно, човече, не я наранявай.

— Това е последното нещо, което искам да направя.

Приятелят му кимна и изсумтя.

— По дяволите!

И тогава се отдалечи.

Бекет отново се обърна към Марз и Шейн.

— Е, мина доста добре, не смятате ли?

Дерек вдигна ръце.

— Пич, ти просто го изтърси.

Като се почеса по главата, Бекет кимна.

— Да. Всъщност нямах намерение да го правя.

И двамата го поздравиха, а след това всички се съгласиха да си починат до сутринта. И Бекет беше съгласен, защото знаеше точно какво иска да прави. Почти се понесе към стаята на Кат. Или щеше да се понесе, ако беше възможно да се носи, което той определено не правеше. Никога.

Почука и когато не получи отговор, надзърна вътре. Беше празно. Опита и на последната врата отдясно — тази на Джеръми. Е, сега бе на Джеръми и Чарли.

— Влез — чу се глас отвътре.

Бекет промуши главата си и откри Джеръми и Чарли да седят отстрани на голямото легло, гърбовете им бяха опрени на тъмозелената стена, а в скута на Чарли лежеше лаптоп. Айлийн се бе свила на черно-кафява топка между краката им. Сигурно Ник я беше върнал обратно.

— Виждали ли сте Кат?

Джеръми се ухили и прокара език по пиърсинга върху долната си устна.

— Ти си човекът.

— Ъм...

— Ти си късметлията. Знаех си. Знаех, че нещо става. — Джеръми потупа Чарли два пъти по крака и посочи към Бекет. — Знаех си.

Чарли се засмя.

— За съжаление, Джер се беше заел със случая — каза той, като изобрази с пръсти въздушни кавички — през последните няколко дни. Трябва да му позволиш да позлорадства малко.

Бекет поклати глава, без да знае за какво точно говореха в момента.

— Да, да, разбира се. Но, ъ-ъ, Кат?

— Взима си душ — каза Джеръми, като повдигна вежди. Докато Бекет се оттегляше, той извика: — Дели ни само една стена, така че внимавайте с децибелите там.

Майко мила, от сега нататък ги очакваше безкрайна поредица от подобни тъпотии, нали? Но пък това му се струваше ниска цена, която да плати, за да има Кат. Особено Кат под душа. Кат, мокра, под душа.

Почука два пъти на вратата на банята в коридора. Не получи отговор, но от другата страна се чуваше шумът от течаща вода.

Погледна в двете посоки и установи, че теренът е чист, затова се шмугна вътре и заключи вратата, нетърпелив да ѝ каже, че Ник няма да го убие. Поне не днес. Без дори да прибегнат до намесата на Бека.

Бързо се разсъблече и остави дрехите си на купчина до вратата. Дръпна завесата и влезе вътре.

— Имаш ли нещо против малко компания?

Кат се завъртя и се усмихна незабавно. Бавно го изгледа от горе до долу с поглед, който говореше, че ѝ харесва видяното. И по дяволите, ако тялото му не реагира на това, особено след като отвърщаше със същото.

— Изобщо нямам нищо против. Това е приятна изненада.

Той пристъпи по-близо, топлата струя се спускаше по крехките ѝ рамене и се блъскаше в корема, възбудения му член, краката му. Погледът му се плъзна по извивките ѝ, като жадно попиваше всеки красив сантиметър. Ако преди си мислеше, че е красива, това бе нищо в сравнение с...

Тъмни петна по ръката ѝ. Погледът му се насочи към другата ѝ ръка, където още тъмни петна — синини — оцветяваха кожата ѝ. Нежно стисна дясната ѝ китка и я вдигна.

Очите на Кат се разшириха и тя дръпна ръката си.

— Бекет...

— КАКВО Е ТОВА?

Докато продължаваше да изучава синините, те започнаха да му приличат...

Пръстови отпечатащи. Кат имаше синини от пръсти по двете ръце. От... сграбчване?

Коремът му се преобърна. Кошмарът му. Проклетия му кошмар. Отстъпи крачка назад и вдигна ръка към челото си.

— Аз...

Поклати глава, сигурен, че ще повърне. Беше я сграбчил толкова силно, че я бе насинил? Исусе, той беше шибано животно! А си мислеше, че действително има шанс с нея. Мислеше, че всъщност може би я заслужава.

Наистина не беше по-добър от проклетия си баща.

Изскочи изпод душа незабавно. Без да си прави труда да се подсуши, навлече боксерките и дънките си, главата му се замая.

Водата зад него спря.

— Бекет, почакай. Погледни ме!

Не можеше. Почувства се като шибан страхливец. Знаеше, че го е направил, но не можеше да погледне отново доказателствата, че я е наранил.

— Аз... не разбирам — недоумяваше тя, като излезе от ваната след него.

— Нито пък аз. Ти ми каза, че нищо не се е случило, Кат. По дяволите, каза ми... — Прехапа език и поклати глава, но не можа да съдържи всичко в себе си. Завъртя се към нея и се изправи пред щетите, които бе причинил, въпреки че това бе последното нещо, което искаше да направи. — Сграбчил съм те толкова силно в съня си, че съм оставил синини по целите ти ръце. Защо, по дяволите, не те е страх от мен? Проклятие, ти си умна жена. Използвай главата си! Не съм подходящ за теб.

Тя грабна една кърпа, уви я около тялото си, като я затъкна под ръцете си по начин, който оставяше синините ѝ на показ.

— Не, Бекет...

— Заклевам се, ако се опиташ да ме извиниш точно сега, ще откача.

Той се наведе и сграбчи тениската си. Напъха ръцете и главата си през отворите.

Изражението ѝ беше толкова дяволски тъжно, че разби сърцето му. А той си мислеше, че е изпитвал болка преди. Не беше дори близо до това да загубиш нещо, което никога не си имал.

— Не е нужно, Бекет...

— Добре. Не го прави.

Той се обърна към вратата, но пръстите му бяха шибано мокри и не успя да завърти бравата.

Тя го хвана за ръката.

— По дяволите, Бекет. Не беше ти. Разбра ли? Не ти ме сграбчи. Не ти причини синините ми.

ГЛАВА 16

Бекет замръзна. Умът, тялото, сърцето му. Всичко се скова.

Обърна се с лице към нея и огледа синините по съвсем нов начин.

— Какво каза?

С умолителен поглед и сбърчено от тревога чело, тя поклати глава, като разпръсна водни капки от мократа си коса по бледата, прекрасна кожа на гърдите си.

— Не ти ми причини това — повтори тя. — Не беше ти.

Внимателно и много нежно, той хвана китката ѝ и отново вдигна ръката ѝ. Един тъмен отпечатък от пръст от вътрешната страна на ръката и два — не, три — от външната страна. Същото бе и на другата ръка. Експлозия избухна в ума му.

— Да не би да го направи някой от Гарваните?

Кой друг би могъл да е? Никой от екипа не би сторил такова нещо. Кой оставаше?

Тя бързо поклати глава. Още капчици се спуснаха надолу по кожата ѝ.

— Не, не. Не е никой от тук.

Сведе поглед някъде между тях, а изражението ѝ бе измъчено, сякаш я болеше.

Чук-чук.

— Да не би вие двамата да правите секс там? — чу се гласът на Джержми от другата страна на вратата.

Раменете на Кат увиснаха.

— Ще дойдеш ли с мен в стаята ми?

Бекет бе почти вцепенен след пороя от емоции, които бе изпитал през последните няколко минути. Ужас, самоомраза, дълбоко душевно разочарование, временно облекчение и гняв. Гневът винаги бе налице. Успя да кимне, обърна се и отвори вратата.

Джерджи посочи мокрите петна по тениската му.

— Не мислиш ли, че първо трябва да свалиш дрехите си, грамадане...

Той се намръщи, погледът му се местеше между тях, сякаш току-що бе забелязал, че нещо не е наред.

Тъй като не искаше да рискува и да каже нещо, което не трябва, Бекет мина покрай Джеръми, без нито дума. Но това не му попречи да чуе разговора, който се проведе зад него.

— Какво става? — Джеръми попита Кат.

— Нищо — отвърна тя, гласът ѝ изобщо не бе убедителен.

— Хей, какво е станало с ръката ти?

Нахлувайки в тъмната ѝ стая, Бекет не чу отговора на този въпрос и бе доволен от това. Защото, ако бе казала първо на Джеръми, бе възможно да си загуби ума.

Миг по-късно тя влезе, светна нощната лампа и затвори вратата.

— Имаш ли нещо против да се облека първо?

Бекет успя да поклати глава, а погледът му се впи в нея, докато се подсушаваше и се плъзваше в чифт розови сатенени бикини, след което нахлузи черно памучно долнище на пижама и плътно прилепнал изумруденозелен потник. Част от него искаше да отиде при нея и да затопли хладната ѝ кожа със своята, но не можеше. Все още не. Не и докато не му дадеше обяснение за тези синини. Не и докато не го накараше да повярва, че не той е отговорен за тях, и не разбереше защо досега не бе споменала, че някой я е наранил.

Тя прокараваше четката през косата си, докато не я разреса напълно, цветът ѝ бе почти черен от влагата. След това се приближи до него, хвана ръката му и го поведе към леглото.

Той освободи ръката си.

— Кат...

— Ела с мен, Бекет. — Тя улови ръката му отново. Когато не помръдна, го погледна в очите. — Имаш нужда от това. Аз също.

Той се намръщи, но краката му се раздвижиха. Не разбираше точно какво има предвид с тези думи, но въпреки това те отекнаха вътре в него. Последва я до леглото, като я наблюдаваше как дърпа завивките, а после се качва по средата. Тя се обърна с лице към него.

Бекет седна на ръба. Изправен. Вдървен. Подчертано напрегнат.

Кат се плъзна зад гърба му, коленете ѝ се обвиха около бедрата му, а ръцете ѝ — около гърдите му. Тя опря глава на гърба му.

— Съжалявам, че позволих дори за секунда да повярваш, че ти си ме наранил. — Гласът ѝ беше мек и тъжен. — Не исках. Просто ме свари неподготвена.

Улавяйки едната ѝ ръка, той я притисна по-силно към гърдите си.
— Трябва да знам, Кат — каза накрая.

Тя обърна глава, така че брадичката ѝ почиваше на рамото му.

— Беше един бивш приятел, който настояваше, че трябва да се съберем отново. — Тя въздъхна уморено.

Бекет се завъртя между ръцете ѝ с лице към нея и Кат ги отпусна в скута си.

— Коул — досети се той, спомняйки си думите ѝ. *Може би почти трябва да благодаря на Коул, че се хвърли...* Осъзнаването фрасна Бекет между очите. — Той ли ти се нахвърли?

Тя вирна брадичката си.

— В гаража на сградата ми. Изскочи иззад мен, когато тръгнах да отключвам вратата на колата си. Ръцете ми бяха пълни, така че първоначално дори не успях да реагирам. Притисна ме до стената до колата ми. Принудих го да ме пусне, като му обещах, че ще се срещнем същата вечер, за да поговорим.

Щеше да убие този мъж, който и да бе той, където и да се намираше. Вече беше мъртъв, а дори не го знаеше.

— Кога?

— В петък сутринта.

О, по дяволите! Ето защо бе дошла тук. За да се измъкне от онзи задник. И какво се бе случило след това? Първо, Бекет бе извадил пистолет срещу нея. Второ, бе попаднала в заешката дупка на прецаканата им мисия.

— Мамка му! — изруга той.

— Да.

Погледът му я обходи, като започна от сведенията ѝ очи, продължи към гладките ѝ рамене и начина, по който плътно бе стиснала ръцете си. *Излез от главата си, Мърда. Тук не става въпрос за теб.* Точно така.

Въздишайки дълбоко, той взе едната ѝ ръка между своите.

— Това единственият случай ли е?

Когато не му отговори веднага, Бекет изви вежди и тя най-вероятно разбра по изражението му, че няма намерение да остави

нещата така.

— Това беше най-голяма крайност, до която някога е стигал физически. Веднъж се блъсна в мен в един бар и каза, че е било нещастна случайност. Но го направи толкова силно, че едва не ме повали. Друг път застана зад мен в един ресторант и сложи ръка около врата ми, сякаш за да ме прегърне, но ме стисна достатъчно силно, че да ме заболи. Правеше нещата така, че да се появи на местата, на които бях. Винаги бе възможно, тъй като се движехме в едни и същи кръгове, но понякога просто изглеждаше твърде голямо съвпадение.

— Каза ли на някого за това? На Ник? На Джеръми? — попита Бекет.

Макар че дълбоко в себе си знаеше отговора. Можеше да го види на красивото ѝ лице.

Тя поклати глава.

— Ето какво, Бекет. Той е адвокат в друг отдел на Върховния съд. Което означава, че споделяме офис, колеги, приятели. Такива гадости се случват на жените понякога и тогава трябва да прецениш, дали да докладваш лицето и това да причини голям проблем, който всички ще запомнят завинаги, вместо да те помнят преди всичко заради работата, която вършиш, или да загърбиш случката, да я пренебрегнеш и да се надяваш да отmine? Ако не на друго, Коул държи много на имиджа си, така че доста време залагах, че ще се откаже, преди да се е изложил сам или да ме е предизвикал прекалено.

Той разбра какво иска да каже. Наистина. Но това не означаваше, че му харесваше, ни най-малко. Погали с палец кокалчетата на пръстите ѝ.

— И къде в този твой спектър попада нападението в гаража пред дома ти?

Кат сви рамене.

— Подадох молба за временна ограничителна заповед, преди да напусна Вашингтон. Днес най-накрая му е била връчена.

Бекет се погрижи да омекоти тона си.

— Какво ще кажеш за повдигане на обвинение?

— Все още не съм решила дали да го направя. Отчасти затова дойдох тук.

Врхлетя го мисъл, която преобърна вътрешностите му.

— Дали те е последвал тук?

— Не — отвърна тя и се намръщи. — Не съм сигурна дали изобщо някога съм споменавала, че Ник и Джеръми живеят в Балтимор. Пък и той няма да наруши ограничителната заповед. Достатъчно умен е, за да знае, че последствията не си заслужават.

Той обаче не бе толкова убеден, колкото нея. От малкото, което му бе разказала, нещастникът, изглежда, притежаваше всичките черти на преследвач, чак до високопоставената му служба, която смяташе, че ще може да го предпази от последиците от собствените му действия.

Бекет въздъхна. Разговорът бе прогонил ужаса и вината, които бе почувствал, когато бе повярвал, че той самият е отговорен, оставяйки го още по-изцеден, отколкото бе след разговора с Емили. Но сега, изглежда, бе идеалният момент да изпълни нещо, което тя го бе посъветвала да направи — да спре да потиска в себе си това, което го кара да се ядосва или му причинява разочарование. Въздъхна дълбоко.

— Трябва да кажа нещо.

Кат вдигна очи към него сякаш знаеше какво предстои. Той ни най-малко не хареса тъгата, изписана върху лицето ѝ.

— Ела тук — каза той, като я придърпа в скута си.

Тя се сви до гърдите му и това бе най-милото шибано нещо. Достатъчно мило, че се поколеба дали да изрази чувствата си. Бе лесно, тъй като, така или иначе, не искаше да го прави, но нямаше как. Беше обещал на Емили, че ще се опита и че ще ѝ докладва поне един пример за такъв случай. Мамка му! Галейки косата на Кат, въздъхна и остави думите да се леят.

— Много съм ти ядосан, че не ми разказа за това, Кат. Може би нямам право да ти се сърдя...

— Имаш, Бекет. — Тя се отблъсна от гърдите му достатъчно, че да срещне погледа му. — Ти ме попита защо откачих, когато ме хвана за ръката. Попита ме за Коул. Имах много възможности да ти кажа какво става.

— Защо не го направи?

— Защото по това време наистина не знаех какво има между нас и дали изобщо има нещо. Дори не знаех дали се харесваме.

Бекет се намръщи, но не можа да отрече, че в думите ѝ имаше смисъл.

— Тогава защо не каза поне на Ник, че може би си в беда?

Свеждайки поглед надолу, тя започна да рисува с пръст невидима щампа върху тениската му. Гъделичкаше кожата му отдолу, но очите ѝ му липсваха.

— Защото не бяха минали и пет минути, откакто бях пристигнала, когато ми стана ясно, че нещо се случва. Помниш ли? Тъкмо бях дошла и се сблъсках с теб на стълбището, а Ник се бе запътил към къщата на Емили. След като ти и останалите заминахте за Анаполис, прекарах деня, наблюдавайки как Ник и Джеръми замаскират сградата, за да заблуждава при евентуална атака. — Тя поклати глава и отпусна ръка. — Моите проблеми ми се сториха... наистина незначителни в сравнение с всичко това. Реших, че последното нещо, с което Ник трябва да се занимава, е, че някакъв задник ме е сграбчил. Пък и бях подала молба за ограничителна заповед.

Тя сви рамене.

Това беше напълно в стила на Кат. За времето, през което я познаваше, бе рискувала живота и кариерата си за брат си и приятелите му. Затова не бе изненадан да чуе, че поставя нуждите на Ник пред своите проблеми. Прокара пръсти надолу по ръката ѝ, едва докосвайки белезите по кожата ѝ.

— Болят ли?

Най-накрая, тя го погледна.

— Само ако ги притисна. — Долната ѝ устна потрепери. — Извинявай.

— О, ангелче. — Обви ръце около нея и силно я прегърна. — И аз се извинявам.

Кат бързо поклати глава.

— Няма за какво да се извиняваш.

— Напротив. Напълно откачих. Отново. — Бекет въздъхна. — Явно една среща с Емили няма да свърши работата, а?

С ръце, обвити зад врата му, тя се отдръпна и срещна погледа му.

— Как мина?

Бекет повдигна едното си рамо.

— Не беше гадно.

Кат се усмихна и очите ѝ се проясниха.

Боже, колко обичаше да предизвиква усмивка на лицето на тази жена.

— Гордея се с теб.

Пръстите ѝ галеха косата му.

Човече, да я чуе да казва това, го сгрываше отвътре.

— Наистина ли?

Тя кимна, а после се прозя така, че чак очите ѝ се насълзиха.

— Трябва да поспиш — каза той.

Като се имаше предвид, че и двамата бяха будни по-среднощ, нито един от тях не бе спал много предишната вечер.

— Би ли останал с мен?

Това звучеше дяволски добре.

— Разбира се — отвърна Бекет.

Тя се плъзна в средата на леглото, докато той развързваше и събуваше ботушите си. После свали и тениската си.

— Обикновено спя гол. Това проблем ли е? — попита той.

Зад него Кат се разсмя.

— Не мога да си представя коя жена с всичкия си би сметнала това за проблем.

Бекет се усмихна през рамо.

— Не ме интересува какво би помислила друга жена.

Тя подпря глава на ръката си с широка усмивка на лице.

— Е, нямам нищо против да си гол, Бекет. Изобщо.

Със смях, той свали дънките си и се качи на леглото до нея. Исусе, фактът, че можеше да се смее толкова скоро след ужасния начин, по който се бе почувствал в банята, бе едно малко чудо.

— Какво гласи татуировката на гърба ти? — попита тя.

Бекет се надигна достатъчно, за да я види.

— Както го четеш сега, гласи „Сила“. Това е амбиграма. Ако го прочетеш наопаки, гласи „Борба“.

Надигайки се на колене, тя проточи врат.

— Боже мой, това е суперготино.

Кат прокара пръсти по буквите, карайки кръвта му да закипи. Докато сядаше отново, погледът ѝ се насочи към рамото му.

— А какво е значението на тази?

Бекет погледна към лявото си рамо, където редица от черни, сребристи кръгове и смели линии покриваха кожата му в трайбъл татуировка.

— Тази е като част от броня.

— Разбирам — отвърна тя, а пръстите ѝ продължиха да дразнят кожата му.

Надолу по гърдите, корема, бедрото му. Членът му се втвърди.

— А тези?

Пръстите ѝ се плъзнаха по резките на бедрото му.

Стомахът му се сви, но бе приключил с потайностите. Или най-малкото, щеше да се опита да се справя по-добре с това. Пое си дълбоко дъх.

— По една резка за всеки живот, който зная, че съм отнел. Липсват четири, от деня, в който спасихме Емили от складовото помещение на бандата на Чърч.

Тя го изглежда продължително, достатъчно дълго, за да е сигурен, че информацията я бе притеснила. И как би могло да е другояче? Кат прокара пръсти по редицата от наподобяващи дизел символи по бедрото му.

— Тялото ти е толкова красиво, Бекет.

Ако му бе обърнала гръб отново, щеше да го изненада по-малко. Как, по дяволите, бе стигнала до това заключение, предвид това, което докосваше? Той поклати глава.

— Не.

Кимайки, тя прокара пръсти през косъмчетата, които се спускаха от гърдите към слабините му.

Пенисът му трепна при близостта на докосването ѝ.

— За мен е.

Буца заседна в гърлото му.

— Аз съм съсипан. Целият съм в белези.

Посочи бъркотията около окото си.

— Красив си — прошепна тя, след това постави ръка върху гърдите му, започна да го бутва силно назад, докато не се облегна на възглавницата, наведе се над тялото му, а косата ѝ бе хладна и гъделичкаща срещу корема му.

Хвана члена му в ръка, облиза цялата му дължина с езика си. Бекет изстена, а главата му се отпусна върху възглавницата. Облизваше и галеше бавно, сякаш се опитваше да проучи контура на тялото му там. Колкото и хубаво да бе усещането, мозъкът му отказваше да се отдаде на удоволствието, с което го даряваше. Тя бе ранена. Беше разстроена. Току-що ѝ бе казал, че ѝ е ядосан.

Не трябваше да ѝ позволява да прави това точно сега.

— Кат...

Тя го засмука дълбоко, дълбоко, докато главичката на члена му не опря в гърлото ѝ. И тогава се опита да го поеме дори по-дълбоко.

— О, мамка му! — изстена Бекет, а ръката му полетя към косата ѝ.

Бавно тя се отдръпна, като засмукваше твърдия му член през цялото време. Дарявайки го със слаба усмивка, се надигна на колене, за да съблече потника си, разголвайки малките си, красиви гърди пред него. После пропълзя назад по леглото, като избута завивките, за да си освободи повече пространство и застана на колене между краката му.

— Кат, не е нужно да...

— Искам.

Отново го улови и облиза, като през цялото време го гледаше в очите.

Това беше дяволски секси. Всеки мускул в тялото му бе напрегнат към нея, когато повторно го засмука дълбоко и го задържа там, изкушавайки ръцете му да се впият в косата ѝ.

— Исусе... Кат...

Тя се отдръпна от него и пое дълбоко дъх, след което стана абсолютно безмилостна. Засмукваше го дълбоко и го задържаше. Стенеше одобрително, когато той повдигаше бедрата си, или ръководеше главата ѝ.

Щеше да свърши много преди да е планирал.

— По дяволите, Кат, ще свърша.

С члена му в устата си, тя плъзна поглед по тялото му и срещна погледа му. И кимна. Засмука го силно и бързо, сякаш искаше той да свърши. Освобождаването му го разби. Зрението му се размаза. Мускулите му се стегнаха. Сърцето му биеше толкова бързо, че му бе трудно да диша.

Когато тялото му най-накрая се успокои, Кат пропълзя в леглото, издърпа завивките след себе си и се настани плътно до него. Отпусна глава на рамото му и постави ръката си върху гърдите му, после въздъхна, сякаш никога в живота си не е била по-доволна.

— Ами ти, ангелче?

Отмятайки глава, тя му се усмихна.

— Това беше само за теб, Бекет. Можеш ли да стигнеш лампата?

Без да се налага да се протяга твърде много, успя да изключи нощната лампа. Тъмнина обгърна стаята без прозорци, свеждайки света на Бекет само до онова, което можеше да усети, помирише и докосне. Свеждайки целия му свят до Кат.

ГЛАВА 17

Когато Кат се събуди, беше сама. Опъвайки ръце от двете си страни, тя усети единствено хладните празни чаршафи. Протегна ръка към лампата в тъмнината и светлината го потвърди. Бекет го нямаше.

Колко ли беше часът, все пак?

О, гадост. Мобилният ѝ телефон бе чак на тоалетката. Навлече потника, който така и не бе облякла повече предната вечер и стана от леглото. На екрана на смартфона ѝ пишеше 07:25 сутринта.

Къде беше отишъл Бекет? Защо? И кога? Ако хладните чаршафи бяха някакъв показател, го нямаше от известно време.

Дали момчетата вече бяха хакнали електронната поща на Джон Сенека? Въпросът я изстреля и Кат нахлузи чифт дънки и блуза с дълъг ръкав. Това, че Бекет знаеше истината за синините, все още не означаваше, че смята, че идеята да каже на Ник, е добра. Поне не и докато цялата тази лудост не отминеше. А сега поне ограничителната заповед бе в сила. Тя среса косата си с четка, след което я раздели на няколко кичура и я сплете на странична плитка.

Сложи малко грим и напусна стаята.

Няколко от Гарваните изпълваха кухнята, което бе логично, тъй като няколко минути преди това бяха изтекли смените им. Кат ги поздрави, грабна един банан и бутилка с вода и се отправи към фитнеса.

Всички момчета се бяха събрали около бюрото на Марз, включително Деър и детектив Ванс. Кат не бе виждала последния от деня на нападението — деня, в който кръстникът му и приятел на Ник, Мигел бе застрелян, спечелвайки помощта и предаността на Ванс към екипа. Чудеше се какво прави там. Моля те, нека не бъдат още лоши новини.

Тя се втурна през фитнеса и всички се обърнаха към нея.

— Здравей, Кат — поздрави Ванс. Висок, тъмнокос и синеок, ченгето беше зашеметяващ мъж.

Въпреки че цветът на очите му бе много далече от искрящото синьо на Бекет.

Като говорим за това, въобразяваше ли си, или Бекет избягваше погледа й?

— Хм, ей. Всичко наред ли е? — попита тя.

Тя местеше поглед между Ванс и Бекет, тъй като въпросът всъщност се отнасяше за тях двамата.

— Да. Е, отчасти. — Ванс посочи момчетата. — Тъкмо им казвах. Имам добри и лоши новини. Бях наблизил и реших да ги съобща лично.

Тя погледна Ник, чието лице изразяваше безпокойство.

— Мога да опитам да задържа квартала затворен може би до средата на следващата седмица. Вероятно до петък, ако успея. Но не мога да обещавам.

— Защо? Какво се е случило? — попита Кат.

А тя бе повярвала, че проблемът със сигурността на сградата е бил решен трайно заради периметъра, който бе установил Ванс около квартала.

— Любопитен журналист — каза Ник. — Натиска газовата компания и града за подробности около теча и графика за отстраняването му. Плюс това екологичните групи са се развълнували за обширните последици върху околната среда, които, уж, градската управа се опитва да скрие.

Ванс кимна.

— Да. И работа е там, че тази жена — журналистката — е истинска акула. Когато подуши някоя история във водата, става дяволски безмилостна. Запитванията й са стигнали чак до кабинета на кмета, който е подбрал задника на началника на полицията, който от своя страна сега е погнал моя задник — той я дари с крива, сексапилна усмивка, — извини ме за израза.

Кат въздъхна разочаровано.

— Какво, по дяволите, се предполага, че трябва да правим, ако дотогава всичко не се разреши? Което е много вероятно.

— Вероятно можем да поемем част от вас в нашето убежище — предложи Деър, като се огледа. — Ще е малко тясно, но ще свърши работа за известно време.

Но това означаваше... че трябва да се разделят? Кат видя отражението на собствената си реакция по израженията на момчетата. Все още нито една от останалите жени не бе тук, но нямаше съмнение, че щяха да харесат идеята толкова, колкото и тя.

Ник стегна хватката си върху сгъваемия стол пред себе си.

— А добрата новина?

Ванс кимна.

— Няма да разполагам с тях преди тази вечер или утре сутрин, но имам снимки от вчерашното наблюдение на кей 13. Автомобилът на Кейн, който описахте, беше там с две други коли. Срещата се проведе вътре, така че единствените снимки на заподозрените, които успях да докопам, са на групата, отправяща се към колите си. Всичко беше от разстояние, затова един от техниците ми работи върху подобряването на изображенията, а след това ще ги пусне през софтуера за лицево разпознаване. Ще провери и регистрационните номера. Прави го като лична услуга за мен, така че не мога да обещаая кога точно ще е готов е всичко.

— Това е добра новина — каза Ник. — Благодаря. Ако можеш да разбереш точно кой е замесен с Кейн, ще ни помогнеш много.

— Ще ти изпратя всичко веднага щом го получа.

Ванс извади нещо от вътрешния джоб на спортното си яке. Мобилен телефон.

— По дяволите, трябва да тръгвам. — Той се ръкува с всеки един от мъжете, след това посочи Ник. — Ще поддържаме връзка.

— Разчитай на това — кимна Рикси.

Ванс хукна през фитнеса.

— Само да предупредя — каза Марз с необичайно тих глас от мястото си пред компютъра си. — Сенека обикновено влиза в електронната си поща около осем и половина, така че трябва да планираме опита ни да го засечем тридесет минути по-рано, за да сме готови да започнем.

Ник постави ръце на хълбоците си и въздъхна уморено.

— Добре, това е приоритетът ни. Заедно с организирането и на погребението на Гарза утре. Засега нека оставим новините от Ванс на заден план. — Погледът му се впи в Деър. — Благодаря ти за предложението за помощ. Оценявам го.

Мъжът кимна, изражението му бе предпазливо и сериозно. Кат харесваше Деър толкова, колкото би могла да харесва някой, който имаше вид на човек, криещ много тайни. Подобно на друг твърдоглав задник, който познаваше. Погледът ѝ се впи в Бекет, който все още, изглежда, избягваше очите ѝ. Или може би просто си въобразяваше? В края на краищата току-що бяха научили наистина скапани новини.

— Трябва да останеш за сблъсъка, който се надяваме да подготвим — каза Ник на Деър. — Защото това е ръководителят на организацията, за която вярваме, че е отговорна за нападението в неделя.

Притискайки устни в твърда линия, лицето на Деър бе мрачно.

— Считай го за сторено.

Марз вдигна поглед от монитора.

— Все пак трябва да опразним останалата част от фитнеса по време на разговора. Нищо не трябва да издава самоличността или местоположението ни по време на конферентната видео връзка.

Колкото и да искаше да чуе какво ще стане, Кат знаеше, че присъствието ѝ тук е по-малко наложително, отколкото на който и да е от момчетата.

— Мога да пазя на вратата.

Ник поклати глава и я прикова с бледозеления си поглед.

— Не. Искам те тук. Искам да наблюдаваш.

— Оу. Добре, няма проблем. — Молбата потуши част от болката ѝ от предния ден.

— Аз ще се погрижа за това — заяви Джеръми. — Всички останали трябва да бъдете тук. — Той скочи от ъгъла на бюрото, върху който бе седнал, и мина през групата.

— Благодаря, човече — каза Ник, като го плесна по гърба.

Джеръми заобиколи бюрото, очите му веднага се впиха в нея, а изражението му питаше дали всичко е наред. Тя кимна, но честно казано, преди да разговаря с Бекет, не бе сигурна какво да мисли.

— Добре, Марз — започна Ник. — Обясни ни какво трябва да стане.

Марз им разясни какво и как трябва да се случи, а Бекет бе изключително нервен.

Заради всичко, което се бе случило снощи.

Заради цялото нещо с мъжа, наранил Кат.

Защото бяха на път да се изправят срещу шибания Джон Сенека, надявайки се най-накрая да получат някаква проклета справедливост.

— Добре — каза Марз с вълнение в очите. — В z-mail акаунта му съм. Той все още не е влязъл, така че сега чакаме. — Той подаде на Ник черна маска. — Когато ти дам сигнал, си ти.

Поемайки дълбоко дъх, Ник взе маската.

— Предполагам, че това е то.

Той огледа групата. Въздухът изведнъж натеза от напрежение, тягостно очакване и предпазливи надежди.

— Просто искам да кажа...

— Мамка му, Ник. Ето го — извика Марз, главата му се приближи до тази на Чарли, докато работеха върху нещо.

Изражението на Рикси веднага стана крайно сериозно. Той нахлузи маската върху главата си и седна на съгъваемия стол срещу тухлената стена. Цифровата камера бе фокусирана върху главата и раменете му. Бяха обсъдили всичко през няколкото минути, в които Марз бе обяснил какво трябва да направи. Ник имаше купчина доказателства върху маса извън обсега на камерата от лявата си страна.

Марз пусна видеото на всички свързани в мрежа монитори, така че изведнъж седем образа на Джон Сенека се взряха в тях. Мъжът беше по-възрастен, вероятно около шейсетте, с остри, посивели черти, прошарена коса и интелигентни очи. Въпреки легендарния си чин — и благодарение на него — той се бе пенсионирал в момент, който реално трябваше да е в разцвета на кариерата му, по причини, които никой не знаеше точно. Не след дълго бе основал компанията, срещу която се бореха в момента.

— Щом стартираме разговора, никой, освен Ник няма да говори — каза Марз, със сериозен глас, какъвто Бекет никога не бе чувал да използва.

Всички наоколо кимнаха. Марз се завъртя на мястото си, за да погледне Ник.

— Когато си готов.

Необичайно бледите очи рязко се насочиха към тях, подчертани от контура на черната маска. Ник кимна.

Екраните на всички монитори се разделиха на две, Сенека бе вляво и Рикси вдясно. Изражението на Сенека премина от изненадано към вбесено.

— Джон Сенека — поздрави Ник.

Марз модулираше гласа му така, че в чата се чуваше по-дълбок и изкривен.

— Какво... кой, по дяволите, си ти? — попита Сенека с пламнали очи.

Той посегна към компютъра. Сърцето на Бекет бе готово да скочи в гърлото му.

— Човек с дванадесет милиона причини, заради които ще искате да чуete това, което имам да кажа.

Вниманието на Сенека се насочи към камерата на компютъра му.

— Слушам — процеди той.

— Разполагам с доказателства, че вашата организация е отговорна за смъртта на седем души от отряд на специалните части в засада в провинция Пактия в Афганистан и опит за убийство на още петима. Имам и доказателства, че „Сенека“ е замесен в международен заговор, включващ хероин, откраднат от Афганистан и продаден в Балтимор на банда, занимаваща се с разпространение на наркотици, както и трафик на хора между Балтимор и Афганистан, включващ отвлечени американски жени.

— Не знам какво...

— Не съм свършил — продължи Ник, гласът му бе като ледена стомана. — Доказателствата, които притежавам, ясно обрисуват тези дейности, като все още активни и в ход от поне три години. В допълнение, имам доказателства за участието на „Сенека“ в отвличането или опит за отвличане на трима цивилни в Балтимор през последните няколко седмици. И накрая, разполагам с доказателства, че специалистът по сигурността на Сенека, Емануел Гарза е лично отговорен за смъртта на няколко цивилни и няколко полицаи в Балтимор миналата седмица.

Браво, Ник. Справяше се чудесно. Излагаше всичко като шеф. Единственото нещо, което все още не бяха казали, бе, че имат доказателства за това, че екип по сигурността на „Сенека“ бе организирал атака срещу сграда в индустриалната част на Балтимор

преди пет дни, защото това обвинение твърде бързо щеше да доведе до идентифицирането им.

Сенека поклати глава, лицето му бе буреносно.

— С изключение на обвиненията срещу сега починалия специалист Гарза, не знам нищо за всичко това.

Коего и очакваха да каже.

Ник продължи, сякаш мъжът току-що не бе отрекъл.

— Имам подробна информация, според която някой с инициалите GW или WCE, използвайки вече закрития вътрешен номер на „Сенека“, 703-555-4264, е бил в постоянен контакт с един или повече от командващите офицери на ИОБ Чапман в Афганистан, провинцията Кост. Имам солидни доказателства, че същият този вътрешен Сенека номер, заедно с още един са поддържали редовен контакт с банка в Сингапур, където са направени депозити, надхвърлящи повече от 25 милиона долара, от някой със същите WCE инициали.

— Това е лудост — заяви Сенека с объркано изражение. — Нямам идея какви доказателства си мислите, че имате, но не знам нищо за това. Чувате ли ме? За нито едно от тези неща. В момента съм по средата на проклето разследване от конгреса, за бога!

Застанала до Марз, лицето на Кат изразяваше съсредоточеност, докато изучаваше монитора. Бекет се запита какво ли мислеше за отговорите и поведението на Сенека, а също и за това защо не бе останал през цялата нощ с нея. Но дълго след като тя бе заспала, той бе лежал буден, взирайки се нагоре в тъмнината. Чудейки се дали идеята за истинска връзка не беше просто напълно откачена, недостижим мираж за него. Питайки се дали това копеле Коул не се спотайва в някой ъгъл, готов да се появи повторно в живота ѝ и ако бе така, какво щеше да се случи, ако той не беше до нея, когато Коул отново я нападнеше? Всичко това беше повече, отколкото можеше да понесе, докато жената, за която копнееше толкова, колкото за следващия си дъх, лежеше топла и полугола до него.

Бекет се отърси от мислите си навреме, за да чуе как Сенека пита:

— Какво искаш?

Сега вече си дойдохме на думата.

— В замяна на дванадесетте милиона долара, които имам и знам, че искате, настоявам да получа информация за самоличността и веществени доказателства срещу GW и WCE вътре в организацията ви, както и всички доказателства, които притежавате, свързани с участието на генерал Ландън Кейн в тази конспирация.

Точно това бе пътят към справедливостта, към възвръщането на честта им, към чувството, че отново са цели повече от всякога.

Погледът на Сенека стана далечен, сякаш бе потънал в мисли на един милион мили разстояние. И накрая, той почука с пръст върху десктопа.

— Трябва да видя някои от тези доказателства.

— Може да се уреди.

Ник нямаше нужда да казва нищо повече. Пръстите на Марз летяха над клавиатурата, качвайки няколко редактирани откъса от документите от файловете на Мерит и няколко снимки от тези на Кат. Когато приключи, се чу *динг* през говорителите на компютъра.

Намръщеният поглед на Сенека се отмести от камерата, като вниманието му вероятно се насочи към монитора му.

— Проклет уязвим z-mail — измърмори той. — Добро хрумване да ми изпратите файловете от мен към мен. Никакви следи от подателя.

Марз дори не се усмихна при признанието на уменията му. Той беше напълно концентриран.

Изражението на Сенека ставаше все по-мрачно, докато преглеждаше това, което му бе изпратил Марз. После погледът му се впи обратно в камерата.

— Каквото и да е това, не съм част от него. Не съм запознат със случващото се. Не съм упълномощавал нищо от това. Не го одобрявам. Исусе, това е тотално извън мрежата. Да не говорим, че е мръсно.

Кат тихо се втурна и заобиколи далечната страна на бюрото на Марз и намери любимия бележник на Ник, после надраска нещо с големи букви.

— Тогава явно трябва да почистите дома си. Защото имам солидни доказателства и възнамерявам да потърся справедливост — каза Ник, стабилен като скала.

Кат вдигна бележника и го завъртя наоколо така, че всеки да може да види.

Аз му вярвам. Проявява признаци на стрес, но не лъже.

Инстинктивната реакция на Бекет: Права е. Не знаеше по каква причина, но и на него Сенека му изглеждаше искрен.

Кат тихо се приближи, застана зад камерата и задържа бележника така, че Ник да може да го прочете. Трепването на очите му беше единственият отговор, който даде. Но тя очевидно го видя, защото свали хартията и се отдалечи миг по-късно.

Сенека хвърли писалката на бюрото си, промърмори проклетие, а след това се отпусна тежко върху облегалката на стола си. Изражението му беше замислено, без да е пресметливо, ядосано, без да е отбранително.

— Въпросът е, кой върти това зад гърба ми... — Тонът му беше почти замислен.

Взирайки се в камерата, Ник каза:

— Имам списък с кандидати за това, чии може да са инициалите GW и WCE...

— Не се нуждая от вашия проклет списък — извика Сенека. — Познавам хората си.

— С цялото ми уважение, не всички, както тази ситуация ясно показва.

Гласът на Ник бе категоричен, без да е подигравателен.

Поемайки дъх, Сенека кимна.

— Разбирам гледната ти точка. Изглежда и двамата имаме нещо, което другият иска. Но за мен това не са парите. В организацията ми има предател, който трябва да бъде изкоренен, преди да съсипе двадесет и повече години упорита работа. Склонен ли сте да се срещнем?

— Защо трябва да го направим? — попита Ник.

— Защото искам да знам с кой си имам работа, на кой възлагам репутацията и препитанието си. Искам да погледна този човек в очите и да знам, че съм взел правилното решение. Не мога да направя това чрез някакъв интернет чат или по електронната поща. И няма да го направя. Това е моето условие. Наречете ме старомоден.

Ник помисли известно време и накрая кимна.

— Тъй вярно. При моите условия, във време и място по мой избор. И след като ни предоставите жест на добра воля.

Очите на Сенека се присвиха към камерата.

— И какъв ще да е този жест?

— Списък с всичките ви лични телефонни номера, копие от списъка със служителите на СУС заедно с вътрешните им номера и искам да намерите нещо, което категорично инкриминира който и да е този GW или WCE. И се нуждая от всичко това до края на работния ден. Ще се свържа с вас отново в 17:00 часа и тогава можем да продължим с детайлите по евентуална среща, след като преценя точно колко добър е жестът ви на добра воля.

Телефонните номера им трябваха, за да проверят дали е бил в контакт с банката в Сингапур, а списъкът със служителите, който вече имаха от Кат, беше тест. Ако променеше документа, това щеше да им каже много.

— Всичко е обмислено, а, момко?

Той изпръхтя нещо подобно на смях без чувство за хумор.

— Правя най-доброто, сър.

С кимване, Сенека изрецитира четири телефонни номера — личния, служебния, директната линия в офиса си и невписан домашен телефон.

— 17:00, сър.

Мъжът кимна отсечено.

— 17:00.

Марз прекъсна връзката.

— Чисти сме.

Ник свали маската и отпусна глава в ръцете си.

Напрегнатата тишина, пълна с очакване, бавно премина в резервирани изявления на надежда и победа. И след това стаята избухна с открито въодушевление.

Ник се надигна от стола със замаяна усмивка на лицето си. Всички се събраха наоколо, включително и Бекет, за да отпразнуват добре свършената работа.

Сега въпросът бе дали Джон Сенека щеше да удържи на думата си? Или се опитваше да ги изиграе с всички сили?

ГЛАВА 18

— Сега имаме адски много работа за вършене — каза Ник.

Думите му потушиха празничната атмосфера и това вероятно бе за добро. Колкото и изумително да бе да наблюдава брат си в действие, Кат трябваше да признае, че се бе справил с този разговор брилянтно — нищо съществено не се бе променило за тях. Все още.

— Ще потърся телефонните номера на Сенека сред тези на банката в Сингапур, Кейн и Чапман — каза Чарли. — Може ли някой да каже на Джеръми, че сме приключили?

— Аз ще го направя — отвърна Кат, насочвайки се към другата част на фитнеса.

Зад нея Ник каза:

— Трябва да обмислим възможни места за срещата...

Когато почти бе стигнала до вратата, тя забеляза Сай на третия рафт на стелажа с оборудването, главата му почиваше върху чифт боксови ръкавици. Докато спеше, трудно можеше да се каже, че е загубил око, но стъпките ѝ очевидно го смутиха, защото единственото му жълто око примигна и се отвори, като наблюдаваше предпазливо.

Което, странно, я накара да се замисли за Бекет. Може би заради предпазливостта. Може би заради сдържаността. Може би заради факта, че нещо или някой го бе наранил. Лошо.

Всичко това предизвика болка в гърдите на Кат.

Тя отвори вратата и се показа.

— Приключихме — каза тя на Джеръми, който седеше на пода и държеше Айлийн. Кученцето се бе свило на кълбо в скута му и спеше.

Джеръми се взря в нея.

— Добре ли си?

— Да. Защо?

Той кимна с глава на една страна, мълчаливо молейки я да излезе. Кат затвори вратата зад себе си и клекна.

— Какво стана с Бекет? — попита той.

Защо Джеръми трябваше да е толкова проникателен?

— Нищо, Джер. Всичко е наред.

С поглед, насочен към кученцето, той погали главата ѝ.

— Не ми изглеждаше така миналата нощ.

— Знам — Кат наблюдаваше как Айлийн се протяга в съня си, завъртайки нагоре голямото си кучешко коремче.

— Кат... — В продължение на един дълъг момент Джеръми прокарваше език по пиърсинга в ъгълчето на устата си. — Бекет ли ти причини това? Синините, искам да кажа.

— О, боже, не. Не беше той. Защо би помислил такова нещо?

Мисълта, че и другите можеха да си помислят същото, обърна стомаха ѝ.

Джеръми впи светлите си зелени очи в нейните.

— Той изглеждаше ядосан, а ти изглеждаше разстроена. Не ми се струва като нещо, което би могъл да стори, но после се замислих, че си тук почти от седмица. Как иначе би се сдобила с тях?

— Не е той, честно. Той е добър човек, Джеръми.

— Добре, тогава кой го направи? Защото тези синини наистина приличат на пръстови отпечатъци.

По дяволите. Кат седна на пода и кръстоса крака пред себе си. Джеръми никога не е бил толкова покровителствен към нея, колкото Ник, но въпреки това многократно се бе застъпвал за нея, докато бяха тийнейджъри. Тя винаги можеше да поговори и да разчита на него. Колкото и да не ѝ се искаше да му разказва гадните подробности, не смяташе, че е справедливо да го отсвирва.

— Може ли да си остане между нас засега?

Тя срещна погледа му.

Той присви очи, но накрая кимна.

— Бивше гадже.

Изражението на Джеръми стана сериозно, устните му се притиснаха в една линия, челюстта му се стегна.

— Заради това ли е бивше?

Той кимна с брадичка към ръката ѝ.

Кат поклати глава.

— Бивш е, защото разбрах, че е твърде егоцентричен и контролиращ за мен. Скъсах с него преди почти четири месеца.

— Ако си зарязала задника преди четири месеца, как получи тези пресни синини? — попита той, а тъмнокафявите му вежди се

сключиха.

— Не беше особено щастлив, че сме разделени.

Кат въздъхна, погледът ѝ се спусна по ръкава от мастило върху дясната ръка на Джеръми.

— О, по дяволите, Кат. — Той прокара ръка през вечно разрошената си тъмна коса. — Този мъж тормози ли те?

Тя погали с пръстите си едната от лапа на Айлийн.

— Не бих го определила толкова крайно, преди да ме сграбчи в петък сутринта.

— А сега?

Тя замълча за миг.

— Да. Затова подадох молба за ограничителна заповед срещу него, преди да дойда в Балтимор.

— Трябва да кажеш на Ник.

Тя поклати глава, преди дори да е завършил изречението.

— Не точно сега. Той си има достатъчно грижи на главата. Сериозна съм, Джеръми. Трябва да ми обещаеш.

— Кат...

— Обещай ми — настоя тя, поставяйки ръка на коляното му. — Ще му кажа. Обещавам. Но не докато се занимава с всичко това. Имам предвид, знам, че и ти преминаваш през много, но не искам да го разсейвам от мисията.

— Не ми харесва — заяви Джеръми, като я прикова с поглед.

Кат кимна.

— Разбирам. Обещавах ли?

Въздишайки, той най-накрая кимна. Айлийн подскочи в съня си толкова силно, че се събуди. Клатейки глава, Джеръми се засмя, наблюдавайки я как се изтърсва от скута му.

— Можеш ли да повярваш, че всичко това се случва.

— Толкова е нереално. Но ако трябва да се случва, се радвам, че тримата сме заедно. Бях ви доста ядосана, момчета, че не ми казахте, че сте в беда тук.

Дясната му вежда се изви, онази с малките сребърни халки.

— Осъзнаваш иронията, нали? Това, че ти и Ник не бихте могли да си приличате повече.

Тя се намръщи, после осъзна, че тотално я бе затапил с това. Бе леко лицемерно да се сърди на Ник, че не ѝ е казал за случващото се,

когато отказваше да му разкаже за Коул, нали? Уф.

— Точно сега изобщо не те харесвам.

Той моментално се ухили.

— Луда си по мен. Пълен съм със страхотности.

Той посочи към себе си и това я накара за първи път да обърне внимание на бялата му тениска. С големи червени букви пишеше: *Има купон с гащите ми*. А с по-малки букви отдолу — *И ти си поканен*.

Кат се засмя.

— Определено си пълен с нещо. Хайде, трябва да се връщаме. Разговорът със Сенека мина чудесно. Изглежда е възможно да не е знаел за цялата тази ситуация и може да склони да помогне.

Тя се изправи и му подаде ръка.

Той я хвана и тя му помогна да се изправи. Джержъми я придърпа към себе си.

— Такъв дребосък си.

Главата ѝ едва достигаше рамото му. Очевидно той и Ник бяха наследили всичките високи гени на Рикси. Усмехната, тя каза:

— Дребна, но могъща, бейби.

Прекъсвайки прегръдката, той ѝ намигна.

— Сякаш не го знам. Хайде.

Обратно вътре, Айлийн започна да си играе, като се опитваше да привлече вниманието на Сай от високото му място на третия рафт и Кат и Джержъми откриха момчетата, потънали в дискусия относно сигурни места за срещата. Марз бе отворил серия от карти на мониторите, а Ник разполагаше с бележник, пълен с идеи.

— Не мисля, че можеш да избереш нещо конкретно, без да разузнаеш преди това — каза Бекет. — Което предполага да поискаш среща утре сутрин, а не тази вечер.

Марз се обърна в стола си.

— Двамата с Ем трябва да сме на погребението на Гарза в десет, така че няма да съм на разположение цяла нощ, за да... о, по дяволите. Ем ме помоли, ако е възможно, да стигнем до Феърфакс преди пиковия час, за да може да прекара малко време с майка си тази вечер. Мога да го постигна само ако Чарли е съгласен да ръководи хакването на z-mail акаунта в 17:00.

Всички погледи се насочиха към Чарли, който кимна.

— Няма проблем.

Марз погледна към Ник, който сви рамене.

— Нямам възражения — каза Рикси.

— Въпреки това ми е неприятно, че ще го пропусна — призна Марз намръщен. — Може би ще монтирам един лаптоп, за да мога да чувам разговора. Както и да е... ще помисля над това.

— Защо го каза така? — попита Бекет, като се намръщи към Марз.

— Какво съм казал? — попита Марз.

— Това, че ти и Емили трябва да присъствате на погребението на Гарза.

Бекет скръсти ръце.

— Оу — Марз сви рамене. — Не знам. Просто приех, че никой друг...

Той отново сви рамене.

— Емили е важна за теб, значи е важна и за мен. Аз също идвам — каза Бекет. — Имаш ли нещо против?

— Не. Разбира се — отвърна Марз.

Кат прочисти гърло.

— Знам, че Бека, Сара и Джена също наистина искат да бъдат там с Емили. Тя загуби толкова много и в същото време раздава толкова много от себе си на всички ни. Искам да бъда до нея утре. Няма да е правилно, ако не го направя.

Бекет кимна и това бе първият път, в който срещна погледа ѝ тази сутрин. Това накара Кат да поиска да отиде при него, но не беше сигурна какво е положението помежду им.

— Кат е права — отбеляза Ник след дълго мълчание. — Бекет, също. Ние сме семейство и това означава, че всички утре трябва да бъдем до Емили. Но нека постъпим умно. Искам да знам повече за това гробище. Разположение. Брой на входовете. Заобикалящи пътища и магистрали. Всички подробности.

Марз кимна.

— Хм, уау. Добре. Да, разбира се. Мога да го направя.

Кат не смяташе, че си въобразява емоцията, изписана на лицето на мъжа, и това я накара наистина да се гордее с Бекет, че бе повдигнал въпроса.

— Емили умишлено не пусна съобщение във вестника, за да не привлече нежелано внимание към погребението му. Не може да си

представи, че някой друг ще дойде на погребението, освен тя и майка ѝ. Дори не са поканили останалата част от семейството от съображения за сигурност. Би трябвало да приключи бързо и тихо.

— И ако това не са знаменити финални думи — каза Изи.

Всички се засмяха.

— Добре — рече Ник. — Изглежда, всички си имат задачи. Да се залавяме.

— Възможно ли е да пътувам с вас двамата? — попита Кат Марз, подгъвайки дългите ръкави на синята си блуза. — Нямах представа колко време ще остана тук и съм си взела дрехи само за няколко дни. Мислех си, че вие двамата може да ме оставите у дома по пътя към къщата на майката на Ем и да ме вземете по пътя на обратно, за да мога да взема някои неща за по-дълъг престой.

Сред нещата, от които се нуждаеше, бе нова опаковка противозачатъчни хапчета, в противен случай тя и Бекет трябваше да са много внимателни в използването на презервативи.

Марз сви рамене.

— Не виждам защо това да е проблем.

— Всъщност аз не съм сигурен, че това е добра идея — каза Бекет, чертите на лицето му изразяваха решителност.

Погледът на Кат се насочи към него.

— Защо не?

И тогава тя видя отговора в очите му. Коул. Но сега разполагаше с ограничителната заповед и не бе чула и звук от него, откакто му я бяха връчили. Явно бе схванал намека да се разкара.

— Ще бъде само за няколко часа, нали? — Тя погледна Марз, който кимна.

Бекет изви едната си вежда.

— Какво ще кажеш за това. Обещавам да не напускам апартамента си от момента, в който Марз ме остави до момента, в който ме вземе. Но наистина имам нужда от някои неща от дома си. Мислех си да взема допълнително дрехи и за другите момичета. Сара и Джена нямат почти нищо свое в момента. И никоя от нас няма какво да облече за погребението.

Само Бека и Емили бяха имали възможност да опаковат по нещичко, преди да тръгнат и да дойдат в „Хард Инк“. Сара и Джена очевидно е трябвало да тръгнат само с дрехите на гърба си. Те дори не

можеха да си поръчат нещо, тъй като барикадата на квартала за сега бе прекъснала пощенските услуги до сградата.

— Може би Бекет е прав, Кат — намеси се Ник, местейки поглед между тях.

Тя не пропусна досадното самодоволство, което се изписа върху лицето на Бекет. Той ѝ се подсмихна.

— Тогава имам перфектното решение. Просто Бекет може да дойде с нас и да стои на пост, докато аз събирам багажа.

Проклетата да беше, ако арогантността не се отцеди от лицето му.

— Има неща, които трябва да свършим тук тази вечер...

— Всъщност това най-вероятно ще свърши работа — каза Ник.
— Редуцирахме местата за срещата до три възможности. Нямаме нужда от всички, за да ги проверим. Шейн, Изи и аз можем да отидем и Деър, ако и ти решиш да дойдеш, ще бъде страхотно.

Мотористът кимна.

— Всички ще се срещнем отново тук по-късно. Това е.

Кат се усмихна на Бекет, който изглеждаше така, сякаш иска да счупи нещо. Многократно.

— Звучи ми чудесно — заяви тя.

Човече, плащаше си за това, че бе привлякла Бекет да ѝ бъде бодигард.

Той не ѝ бе казал повече от десетина думи през едночасовото пътуване до Вашингтон. Бяха взели големия пикап на Шейн, който разполагаше с втори ред седалки, така че имаше много място за майката на Емили. И за щастие, Бекет беше седнал на предната седалка с Марз, което даде на Кат и Емили известно време за разговор. Бедната жена наистина се притесняваше за майка си и Кат едновременно ѝ съчувстваше и малко ревнуваше. Изглежда Ем и майка ѝ бяха много близки. Преди автомобилна катастрофа на родителите ѝ, Кат също беше много близка с майка си. Да слуша как Емили говори и разказва истории, я накара да осъзнае, че родителите ѝ липсват много повече, отколкото си даваше сметка, или може би просто повече, отколкото си позволяваше да се замисля.

Сега Ник и Джеръми бяха всичко, което ѝ бе останало. Не можеше да си представи да загуби нито един от тях.

Докато Кат се усети, вече се движеха през трафика около Дюпонт Съркъл и завиваха по нейната улица. Нейната сграда беше

десететажен комплекс с апартаменти от тухла и стъкло, който за сметка на зле поддържаните електроуреди, поне имаше добра гледка към града.

Марз зави по U-образната алея пред сградата и спря до вратата.

— Ще ви звъннем, когато тръгнем на обратно по-късно.

Бекет кимна и Кат каза:

— Благодаря ви, хора. Оценявам го.

Тя се наведе и прегърна Емили.

Кат скочи от пикапа и поспря, за да се наслади на топлото майско слънце. Бекет я следваше по петите, с малка торба в ръка. Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх. Чуваше бръмченето на автомобили зад себе си. Таксито надуваха клаксоните си по дръзките пешеходци, които чатеха на мобилни телефони. Сигналят от близката пешеходна пътека запиука, подсказвайки на хората с увредено зрение, че е безопасно да пресичат. Звучите на града едновременно ѝ бяха колкото познати, толкова и чужди и не беше само заради времето, през което бе отсъствала, а заради чувството, че бе посетила цял друг свят, докато я нямаше. Освен за да прекоси улицата и да поеме смяна в скривалището на снайпериста, и пътуването до кафенето, тя не бе напускала „Хард Инк“ през цялото време.

Като се огледа наоколо, всичко тук и се стори толкова нормално в сравнение с това, с което Ник и екипът се занимаваше през изминалия месец. Струваше ѝ се почти нереално. Сякаш не можеше да е истина.

Усети ръка на гърба си.

— Хайде — каза Бекет, като огледа улицата.

— Спокойно, Бекет. Три часа следобед е и Министерството на правосъдието е надолу по Пенсилвания Авеню. Коул няма как да е наблизо точно сега.

— Но той не е единствената ни заплаха, нали?

Ръката му се притисна още по-плътено.

Е, трябваше да му го признае. Въпреки че дълбоко в себе си трудно можеше да си представи, че наемници наблюдават сградата ѝ и я следят. Дали това наистина бе реалността ѝ сега? Тя изпълни това, което ѝ беше казано.

Фоайето на сградата бе светло и просторно, което бе резултат от стената от прозорци, която гледаше към улицата, както и плочките и тухлените стени с цвят на слонова кост. Тя кимна на младата руса

жена, стояща на рецепцията. Малъри? Кат не я познаваше добре, тъй като тя работеше в делничните дни, когато Кат обикновено бе извън сградата.

След като спря при стената с месингови пощенски кутии, Кат започна да рови за ключовете в чантата си. Тя отвори вратата и... точно както очакваше, видя листчето, което означаваше, че ще е пристигнала прекалено много поща, за да се побере в кутията с размер на пощенска картичка.

— Трябва да занеса това на рецепцията — каза тя на Бекет, като му кимна към посоката, от която бяха дошли.

Бутна листчето върху плота.

— Здравей.

Жената вдигна очи от дебелия учебник по конституционно право, взе листчето и се усмихна.

— Веднага се връщам — каза тя.

— Смяташ ли да говориш с мен, докато сме тук? — попита тя Бекет, чийто поглед бе насочен към прозорците.

Ярките му сини очи се впиха в нея.

— Все още го обмислям.

Кат потисна усмивката си, пристъпи точно пред едрото му тяло и плъзна ръце зад гърба му.

— Хайде де. Не бъди толкова начумерен.

Поглеждайки надолу към нея, той й хвърли комичен поглед. Но едната му ръка се обви плътно около раменете ѝ.

— Виждаш ли? Това вече е по-добре.

Той изви вежда и това я накара да се усмихне. После кожата около здравото му око се набръчка съвсем леко. Достатъчно, за да разбере, че постига напредък.

— Много неща се случват днес с екипа, Кат. Това е всичко.

Вина сви корема ѝ.

— Не се опитвам да ти създавам трудности. Наистина мислех, че няма да има проблем, ако мина оттук само за да взема някои неща.

— Знам — каза той, като кимна.

— Заповядай — чу се гласът на Малъри, когато се върна отзад, носейки две плоски кутии и няколко купчинки от писма, завързани с ластик. Тя ги подаде над гишето и Бекет метна на рамо мешката си и сграбчи цялата купчина.

— Благодаря — каза Кат на жената. — И на теб — допълни към Бекет, като го поведе към асансьорите.

След кратко пътуване до осмия етаж, Кат отключи вратата си и го пусна в малкия си апартамент с една спалня. Вратата се отваряше към просторен хол, декориран в синьо-зелени и кафяви нюанси. Големи прозорци очертаваха стената, която свързваше хола с малката трапезария, а зад нея бе разположена тесничка, но практична кухня.

— Така, това е моят дом — заяви тя.

Не че прекарваше кой знае колко много време тук. Като оставеше спането настрана, вероятно стоеше много повече в офиса си.

Бекет кимна, огледа се и пусна чантата си на масичката за кафе.

Кат се запита какво ли си мисли за нея на базата на жилището, в което живееше. Когато бе открила този апартамент, след като си бе осигурила работа във Върховния съд, беше толкова щастлива да си намери място в града, близо до метрото, че изобщо не бе имала против, че няма дори петдесет и пет квадрата. Височината и широките рамене на Бекет обаче почти я караха да усеща дома си като кутия за обувки.

— Хубаво е — призна той накрая.

— Правилно ли чух, че си живял тук във Вашингтон? — попита тя.

Той кимна.

— Къде?

— В малка редова къща в Капитолия. Под наем съм.

Бекет се приближи до прозореца и надникна надолу към улицата.

— Не е толкова... уютно като тук.

Той сви рамене.

— Е, благодаря ти. Удобно е.

Кат влезе в кухнята и грабна една диетична кола от хладилника. Нямахше почти нищо друго, тъй като беше от типа момичета, които основно си взимат храна за вкъщи.

— Искаш ли нещо за пиене?

Той поклати глава.

— Трябва да започваш да опаковаш.

Кат отвори питието си и отпи дълга, студена глътка.

— Имаме най-малко два часа.

Погледът му се впи в нейния.

— Искам да сме готови.

— За какво? — попита тя, връщайки се в хола.

— За всичко.

— Бекет...

— По дяволите, Кат. — Той прокара ръце по лицето си, а после ги отпусна тежко от двете си страни. — Вече достатъчно се бях пренавил тази сутрин заради скапаното ти бивше гадже. А сега ти си тук на абсолютно същото място, на което те е причакал и нападнал в петък и, мамка му, това не ми харесва. Да не говорим за Сенека. Изложихме те на достатъчно опасности и без да трупаме други неща отгоре.

— Затова ли напусна? Леглото ми, искам да кажа? — Коремът ѝ се стегна в очакване на отговора му.

Обръщайки ѝ гръб, погледът му се върна на прозореца. А стягането в корема ѝ се превърна в скала.

— Просто... всичко ми дойде в повече — призна той.

Сърцето на Кат заби в тежък, неспокоен ритъм, докато оставяше напитката си и заставаше до него.

— Кое?

Бекет сложи ръка на гърдите си и я притисна, устата му се изви в гримаса. Някаква борба се разигра на лицето му, а след това поклати глава.

— Случвало ли ти се е някога да стоиш толкова дълго в една поза, че кракът ти да изтръпне? А после, когато станеш след известно време, без да осъзнаваш колко е изтръпнал, игличките са почти непоносими?

— Да — отвърна тя толкова тихо, че думите ѝ бяха почти шепот. Ужас изпълни корема ѝ.

Най-накрая той се обърна към нея, а очите му бяха напълно открити. За първи път предпазливостта я нямаше и там беше само Бекет, открит и уязвим.

— Бях изтръпнал, Кат. Толкова много, че почти не помня какво е да не си в такова състояние. А сега...

Тя постави ръцете си върху неговата, която все още потъркваше гърдите му. Сърцето му заби в бърз ритъм.

— Сега какво?

— Целият съм в иглички. И едва успявам да дишам — призна той със стегнат глас.

— О, Бекет.

Тя се надигна на пръсти и го прегърна. Сърцето ѝ се късаше заради него. Наистина. Колко ужасно бе да си толкова откъснат от емоциите си, че когато ги изпитваш, да усещаш такава болка. Сърцето ѝ се стегна малко и заради нея самата.

Защото харесваше Бекет. Много. От онзи тип харесване, което би могло да прерасне в нещо повече, въпреки откачения начин, по който се бяха срещнали, и факта, че той, ами, буквално я подлудяваше. Но една малка част от мозъка ѝ нашепваше, че той може би бе твърде съсипан, за да се отърси от гнева, миналото и вцепенението, което бе прегърнал от толкова дълго време.

Но тя все още не го бе отписала. Не и когато той очевидно се опитваше. Не и когато се разкриваше. Не и когато я прегръщаше толкова силно, сякаш бе котвата в неговата буря.

— Просто се дръж за мен, Бекет. Ще направя всичко възможно, за да ти помогна да се справиш. Игличките винаги отшумяват, не помниш ли?

Той я задържа за един дълъг миг, а после целуна слепоочието ѝ.

— Ще се опитам да го запомня — прошепна той.

Накрая Бекет се отдръпна. И докато го наблюдаваше, той се затвори отново. Погледът му се втвърди. Лицето му стана безизразно. Челюстта му се стегна.

— Сега отивай да опаковаш, Кат. Марз не след дълго ще се върне за нас и искам да сме готови за тръгване.

ГЛАВА 19

Десет минути преди пет, тъй като все още не се бе чул с Марз, Бекет се обади на мобилния на Ник. Щом не можеше да бъде в „Хард Инк“ за второто обаждане до Сенека, поне можеше да слуша на високоговорителя.

— Интересно, че се обаждаш — каза Ник. — Чарли тъкмо видя, че и Марз се е включил в чата, но го е нагласил така, че Сенека да не разбере, че е там. Хубаво е, че и двамата ще можете да чувате какво се случва от първа ръка.

Бекет се отпусна върху мекия кафяв кожен диван на Кат и кимна.

— И аз това си мислех. Нещо ново, откакто тръгнахме?

— Чарли потвърди, че нито един от служебните номера на Сенека няма никаква видима връзка с Кейн или банката и хакна Въррайзън^[1] акаунта на мъжа, за да провери мобилния му телефон. Сенека изглежда чист. Освен това проверихме възможните места за среща и ти беше прав. Паркинг гаража, където причакахме бандата на Чърч, има всевъзможни стратегически предимства пред останалите възможности. Затова се спряхме на него.

— Добре — отвърна Бекет.

Това място им бе свършило добра работа преди няколко седмици, когато бяха прекъснали сделка с оръжия на бандата и бяха офейкали с оръжията и парите. Това бе една от загубите, които бяха довели до смъртта на Чърч.

— Как са, тъй, нещата там? — попита Ник.

— Събра си багажа. Просто чакаме Марз — обясни той, поглеждайки към LED часовника на приемника за кабелната на Кат: 16:54.

Нямаше начин Бекет да спомене някои други „неща“, като например как почти бе рухнал, докато говореше с Кат. Затова мразеше да говори. Въпреки че, странно, но разговорите с нея обикновено го караха да се чувства по-добре, да диша по-лесно. Поне за известно

време. На заден план се чува гласове, последвани от шум от разместване.

— На високоговорител си, Бекет — чу се гласът на Чарли. — Нагласи телефона си с изключен звук, така че да не се чува нищо.

Бекет промени настройката, постави телефона на масичката за кафе и се втренчи в нещото, сякаш можеше да го транспортира обратно във фитнеса.

Кат влезе в хола минута по-късно, облечена в дънки и кремава блуза с V-образно деколте, която подчертаваше всяка нейна извивка. Тя тъкмо си бе взела бърз душ, тъй като бе станала късно тази сутрин, а ароматът на великолепна ванилия се носеше след нея.

— Какво става?

Посочвайки телефона си, Бекет каза:

— Обадох се, за да слушаме разговора със Сенека. С изключен звук е.

— Г-н Сенека — поздрави Ник, модулирания му глас звучеше далечен, но ясен. — Благодаря ви, че спазихте уговорката ни.

— Имах известно време, за да потвърдя част от това, което ми казахте, така че сега искам да стигнем до дъното на това почти толкова, колкото и вие — каза по-възрастният мъж със сърдит глас.

— Разполагате ли с това, което поисках? — попита спокойно Ник.

Но без съмнение, Ник си мислеше същото, което и Бекет — чудеше се какво точно е научил Сенека.

— Как да ви изпратя списъка със служителите ми? — попита Сенека.

— Изпратете имейл до себе си с прикачения файл.

Последва дълга пауза и Кат се присъедини до Бекет на дивана. Те се спогледаха и Бекет видя напрежението, което усещаше във вътрешностите си изписано върху красивото ѝ лице. Миг по-късно Ник каза:

— А другите доказателства?

Бекет се наведе напред, очакването накара сърцето му да забие по-бързо. Ник бе поискал от Сенека да му предостави доказателства, които идентифицират и категорично уличават човека носещ инициалите GW или WCE.

— Имам добри и лоши новини на този фронт — чу се гласът на Сенека. — Ще започна с лошите. Това, с което разполагам, не е категорично. Все още. Работя по въпроса.

Вътрешностите на Бекет се стегнаха от разочарование и подозрение. Ако поискаше повече време и проточаше нещата, това щеше да е сериозен червен флаг.

— Не успях да намеря нищо свързано с инициалите или акронима WCE. Но вярвам, че стесних възможностите около това кой може да е GW.

Чу се шум от ровене в хартия.

— Джийн Уошингтън и Гордън Уекслър^[2] са специалисти по сигурността, като и двамата имат история с Кейн. Преди години, когато генералът не е работел зад бюро, Уекслър и Уошингтън са служили в един А-отряд с Кейн. Уекслър се присъединява към екипа на Кейн две години след Кейн, когато той все още не е командващ офицер, така че са се издигнали заедно. Докато дойде време Уошингтън да се присъедини към отряда, Кейн вече е бил полковник. Така че Уошингтън е натрупал опит в специалните под ръководството на Кейн.

Единият от мъжете беше връстник на Кейн, а за другия Кейн е бил ментор. И двата типа отношения предразполагаха към силна емоционална близост и лоялност.

— Досиетата от личен състав доказват съществуването на тези връзки. Толкова мога да ви осигуря засега. Изпращам имейла веднага.

Част от стреса се отцеди от мускулите на Бекет. Едно от уменията, които усъвършенстваш като командос от специалните части, беше как да разчиташ хората, как да решиш дали те и всяка информация, която предоставят, е надеждна. Всички инстинкти на Бекет крещяха, че Сенека е честен.

— И това е начало. Дайте ми само една минута — каза Ник.

Повече от начало, предоставяше им информация, с която иначе не разполагаха и някакво разумно обяснение за това как незаконната операция, която Мерит е разследвал, вероятно се е заформила. Последва нова пауза. Екипът вероятно преглеждаше изпратените документи. Марз най-вероятно се побъркваше, че не е там, защото с Бекет определено беше така.

— Издържах ли теста, заслужих ли си срещата лице в лице? — попита Сенека. — Защото трябва да овладее тази ситуация преди

разследването на Конгреса да научи за нея. Ако това стане, ще съм тотално прецакан.

Накрая Ник каза:

— Да, ще се срещна с вас.

Рикси изложи подробностите.

Щяха да го направят утре, няколко часа след погребението на брата на Емили, достатъчно късно, че да имат време да разположат хора на мястото преди срещата. Така че утре вечер по това време може би най-накрая щяха да разполагат със солиден, неопровержим списък от хора, които бяха виновни за всичко, което се бе случило с тях, с екипа им и полковника.

— Съгласен съм. Ще донеса всичко, което открия междуременно. Но имам само един въпрос.

— И той е? — попита Ник.

— Когато казвате, че „вие“ ще се срещнете с мен, се чудя дали това означава, че имам среща с... — Сенека замълча за момент, чуваше се шумолене на хартия. — Едуард Кантрел, Дерек ДиМарзио, Шейн МакКалън, Бекет Мърда или Никълъс Рикси.

Мамка му.

Все още взирайки се в телефона, Бекет скочи на крака. Можеше да се обзаложи, че всеки един от съекипниците му току-що си помисли същото. Кат сложи ръка на устата си, очите ѝ се разшириха и в тях се четеше уплаха. Бекет протегна ръка, Кат се вкопчи в нея, скочи и застана до него.

— Защо срещата да бъде с който и да е от тези хора? — попита Ник с нотка на напрежение в гласа.

— Хайде сега, синко — започна Сенека. — Тези мъже са оцелелите членове на отряд от специалните части, попаднал в засада. Обзалагам се, че е същият, който спомена тази сутрин. Също така успях да науча, че един от тези петима мъже живее в Балтимор. Така че съвсем уверено мога да кажа, че едно плюс едно прави две. Не мислеше, че ще се забъркам в това, без да проуча с кого си имам работа, нали?

Е, беше дяволски хубаво, че Сенека изглежда им бе съюзник, предвид, че сега знаеше кои са и че разполагат с разнообразна уличаваща информация за компанията му.

— Никълъс, аз не бих...

— Ник — чу се гласът на Рикси.

Който, Исусе, току-що го потвърди. Бекет се надяваше рискът да си заслужава.

— Можеш да изключиш модулацията на гласа. — Следващите думи на Ник прозвучаха с нормалния му глас. — Въобще не знаех какво да мисля за вас, когато се захванах с това.

— Разбираемо. Ако и аз бях във вашата ситуация, също нямаше да зная. Но нищо от това няма да сработи занапред, ако не успеем да намерим начин да се доверим един на друг.

— Съгласен съм — каза Ник. — Е, ще започна със свалянето на това, тъй като предполагам, че можете да намерите моя снимка, щом сте открили името ми. И като жест на добра воля от моя страна, мога да ви уведомя, на базата на потвърден източник, че разследването на Конгреса все още няма никаква идея за тези дейности. Ако останете честен с мен, ще съм повече от щастлив да си остане така.

— Оценявам информацията — призна Сенека. — Тогава ще се видим утре в два, Ник.

— Чисти сме — чу се гласът на Чарли.

Бекет грабна телефона от масата и включи звука.

— Е, по дяволите. Кирливите ни ризи излязоха наяве, а?

— Да — каза Ник. — Беше неизбежно. Въпреки това е дяволски неприятно. По-важното е, че съюзяването с Джон Сенека ще бъде ключът към разрешаването на всичко това. Усещам го.

— Надявам се, че е така — каза Бекет. — Защото, ако не сме прави, нещата ще се прецакат — бързо.

Мобилният телефон на Бекет се съживи в ръката му няколко минути по-късно, когато на екрана запремига входящо обаждане от Марз. Бекет беше толкова напрегнат, че почти изпусна проклетото нещо.

— Мамка му, време беше — каза Бекет вместо поздрав.

Той включи телефона на високоговорител, за да може и Кат да чуе какво има да каже Марз.

— И ти ми липсваше, задник — каза Марз, обикновено веселият му глас бе малко унил.

— Какво мислиш за разговора? — попита Бекет.

— Самоличността ни рано или късно щеше да излезе наяве, така че се примирих с факта, че това се случи сега. Но въпреки това имам чувството, че мъжът протегна юмрук през телефона и изкара въздуха ми.

Бекет кимна и въздъхна.

— И с мен е така. Сега, след като разговорът приключи, тръгват ли насам?

— Хм, затова се обаждам. Майката на Емили страда от мигрена. Няма начин да пътуваме тази вечер — отговори Марз. — Нещата тук са доста зле. Вече казах на Ник.

— О, не — прошепна Кат, а челото ѝ се сбърчи.

Раздразнение от факта, че е далеч от екипа тежеше като камък върху гърдите на Бекет, но той изпита единствено съчувствие към Емили и майка ѝ. Емили беше същински герой през последните няколко дни, през които помагаше на всички около себе си, макар че никой нямаше да я обвини, ако се беше свила на кълбо в леглото и завила през глава. Нямаше как да не я уважава човек заради това. А и кой можеше да вини една майка, че е толкова разстроена от смъртта на сина си, та се е поболяла? Със сигурност не и Бекет. През по-голямата част от живота си бе готов да се раздели с десния си крак, в замяна на някой, който да го е грижа и наполовина толкова за него.

При мисълта стаята се завъртя около Бекет. Би дал десния си крак... Точно това бе направил Марз. Исусе. Гърдите му се стегнаха и той се задъха.

— Добре ли си? — попита Кат, сграбчвайки ръката му.

— Би? — повика го Марз. — Чу ли ме?

— Да. Да, чух те. Тъкмо си мислех, че ти... ъъ, жертва десния си крак за мен — отрони задавено Бекет, отпускаяки се върху дивана.

Кат седна до него и макар Бекет да не бе в състояние да срещне погледа ѝ, когато в главата му беше такава каша, можеше да усети безпокойството, което се излъчваше от нея.

Марз леко се засмя.

— Хм, това не е новина, нали?

Бекет поклати глава.

— Не, така е. Просто току-що ме фрасна в лицето. Ти се пожертва за мен, защото...

Той се затрудни с подбора на точните думи.

— Защото обичам сърдития ти задник. А ти обичаш това, че съм епично страхотен.

— Да — призна Бекет с толкова нисък глас, че почти шепнеше. — Никой не е правил такова нещо за мен, Дерек. Преди теб на никой друг не му е пукало дали съм жив, или мъртъв.

Бекет бе напълно наясно, че Кат присъства на този разговор дори преди тя да се приближи, за да обвие ръка около раменете му и да положи глава на бицепса му.

Последва дълга пауза, а след това Марз каза:

— Обичам тееее, човече!

— И се чудиш защо мразя да говоря — изпухтя Бекет и натисна Край.

Телефонът му иззвъня половин минута по-късно.

Ха-ха, ще ви взема утре сутрин в 07:45. Ще те уведомя, ако има някаква промяна.

Разбрано, отговори Бекет.

Също така: Обичам те, човече!

Нещастник. Бекет хвърли телефона си на масата за кафе. А после лицето му почервения. Защото Кат бе свидетел на цялата сценка. Сякаш имаше нужда да го вижда как рухва отново.

Кат го бутна, така че гърбът му да се отпусне върху облегалката на дивана, докато възсядаше скута му. Тя обхвана лицето му в ръце и се приближи, гърдите ѝ опираха в неговите, челото ѝ почти докосваше неговото и меката ѝ коса образуваше завеса около тях. Сърцето на Бекет заби в луд ритъм. Тя го целуна. Първоначално отърка кожа в кожата, а после леко захапа долната му устна и това накара члена му потръпне, там, където тя седеше върху него.

— На мен ми пука дали ще живееш, или ще умреш, Бекет. Много.

Той преглътна тежко, когато това странно, топло напрежение отново изпълни гърдите му.

— Защо? — попита той, срещайки прекалено проникателните ѝ нефритови очи.

— Наистина ли трябва да ти обяснявам?

В действителност Бекет кимна.

Кат го целуна.

— Защото си лоялен, покровителствен и се откъсна от живота си, за да помогнеш на брат ми.

Тя го целуна отново. Ръцете на Бекет сграбчиха бедрата ѝ.

— Защото си умен, стратег и истински гений, когато става въпрос за джаджи и поправка на неща. — Последва нова целувка. — Защото продължаваш да опитваш да примамаш Сай да ти позволи да го погалиш. — Пак целувка. — Защото си красив и адски секси. — Този път го целуна по-продължително. — И се чукаш като бог. — Сега последва много по-дълга, по-влажна и гореща целувка. — И понеже ме наричаш „ангел“.

С изпълнени с топло чувство гърди, стегнато гърло и разтуптяно сърце Бекет целуна Кат със стон, а мислите му се опитваха да проумеят, да повярват, че една толкова красива и умна жена, като Катрин Рикси, можеше да види всичко това у него, макар самият той да не можеше да различи и половината от тези неща у себе си. По дяволите, дори и родителите му не ги бяха видели.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя засмука езика му дълбоко в устата си и Бекет беше твърд, копнеещ, поразен и повече от всеки друг момент от живота си имаше нужда да бъде желан. А Кат откликна на нуждата му, и то в излишък. С целувките си, с докосването си. С отчаяните си стенания, отъркващи се бедра и умоляващи думи.

— Искам те, Бекет. Ако оставаме тук за през нощта, те искам в себе си толкова дълбоко, толкова силно и толкова често, колкото можеш. Точно тази вечер не желая да мисля за нищо друго, освен за теб.

— Исусе, Кат — изръмжа той, като обви ръце около гърба ѝ и я притисна към себе си. Той завладя устата ѝ, засмука врата ѝ, захапа мекото сухожилие, което водеше към рамото ѝ. — И аз искам това, но не и тук.

— Защо? — изстена тя, докато ръцете му масажираха задника ѝ.

Това беше положителната страна на оставането тук за през нощта.

— Защото за пръв път най-накрая те имам само за себе си, без да трябва да бързам. Ще те заведа в леглото ти, ще те съблека и ще те положа така, както ти бях обещал.

Бекет стана от дивана, краката ѝ бяха стегнати около кръста му, а ръцете ѝ бяха обвити около врата му. Той я пренесе от хола в спалнята

й — топло, секси пространство, декорирано в лилаво и златно с голямо дървено легло по средата. Стаята бе разположена в ъгъла на сградата, образувайки две стени от прозорци, които сякаш приветстваха града вътре.

С една последна изгладняла целувка, Бекет плъзна Кат надолу по тялото си, докато краката ѝ не докоснаха земята. Тя го дари с най-сексапилната проклета усмивка, която някога бе виждал.

— Не съжалявам, че оставаме тук заедно.

Бекет намигна.

— Нито пък аз.

Той отиде до по-късата стена от прозорци, плъзна погледа си по редовите къщи отдолу и спусна щорите.

Кат се засмя.

— На осмия етаж сме.

— Ъ-хъ. Но аз съм алчно копеле. Не искам да те делия дори със слънцето.

Главата ѝ се наклони на една страна, а усмивката ѝ стана сладка и нежна.

При по-дългата стена от прозорци, Бекет повтори проучването, погледът му премина през прозорците на хотела отсреща. Отдолу трафикът се движеше в безкрайна въртележка от леки, товарни автомобили и автобуси. Той спусна щорите и скри външния свят.

Стаята стана по-тъмна, по-интимна и Бекет се обърна към Кат и я изгледа продължително от босите крака и сексапилните ѝ извивки до разрошената шоколадово кестенява коса. Той тръгна към нея, без да бърза, наслаждавайки се на гледката. А какво виждаше? Жена, която му пасваше съвършено. Нежна и внимателна, когато се нуждаеше от утеха. Корава като стомана, когато се нуждаеше от сила. Жена със силна воля и независим ум, когато имаше нужда да го поставят на мястото му. Жена, която смяташе белезите му за красиви и искаше да му помогне да се пребори с демоните си. Жена, която разбираше саможертвата и лоялността, и желанието да направиш всичко необходимо, за да защитиш хората, които обичаш.

Жена, за която си струваше да се бори дори ако трябваше да се бори със самия себе си.

Бекет взе Кат в прегръдките си и я целуна дълбоко, езиците им се преплетоха, засмукваха и хапеха устните си. Сладкият ѝ вкус го накара

да осъзнае за първи път в живота си, че е истински изгладнял. И че винаги е бил.

— Искам вкуса ти в устата си, Кат. Ароматът ти по тялото ми, кожата ти върху моята — прошепна Бекет, докато целуваше бузите, носа и очите ѝ. — Тази вечер искам всичко. С теб.

[1] Въррайзън — мобилен оператор в Америка. — Б.пр. ↑

[2] Инициалите на двете имена на английски език са GW. — Б.р.

↑

ГЛАВА 20

— Искам те гола — прошепна Бекет, езикът му галеше ухото на Кат.

Ръцете му се насочиха към подгъва на блузата ѝ и я избутаха нагоре, мазолите по дланите му я погъделичкаха, когато се плъзнаха по ребрата ѝ и издърпаха блузата. Засмуквайки нежно врата ѝ, той се пресегна зад гърба ѝ и разкопча сутиена ѝ. После пръстите му се заеха с копчето на дънките ѝ и той бавно, адски бавно, издърпа плата надолу по бедрата и краката ѝ. Започвайки от долчинката в основата на гърлото ѝ, устните на Бекет прокараха пламтяща диря от целувки между гърдите ѝ, по корема ѝ, към ластика на червените ѝ копринени бикини. Падайки на коляно, той хвана бедрата ѝ и прокара езика си от едната ѝ тазова кост до другата. След това ухапа плата и със зъби дръпна бикините надолу.

Този едър, силен мъж, паднал на колене, я събличаше с ръцете, зъбите и изгладнелите си очи... Това бе едно от най-сексапилните неща, които някога бе виждала.

Когато тя бе напълно гола, Бекет прокара ръце по краката, тялото, корема и гърдите ѝ. Гледаше я така, сякаш е нещо скъпо, безценно, безупречно и това бръкна в гърдите ѝ и изпълни сърцето ѝ.

— Прекалено красива си, за да се опише с думи, Кат. — Той се изправи на крака, ръцете му се впиха в косата ѝ, докато завладяваше устата ѝ с топла, влажна целувка. — Легни на леглото за мен.

С лудо биещо сърце, Кат се качи на леглото, намести се в средата и легна по гръб. Бекет отиде до края на леглото и погали стъпалата ѝ с големите си ръце. Погледът му плъзна по нея и тя внезапно потръпна и се изчерви. Протегна ръка към него.

— Ела и бъди с мен.

Едното ъгълче на устата му се повдигна в лека усмивка.

— Не ме пришпорвай, Катрин. Не и тази вечер. Няма значение колко дяволски силно искам да те покрия с тялото си и да потъна дълбоко в теб.

Мамка му. Ниският тътен на гласа му в съчетание с думите и образите, които извикаха, я накараха да се стегне и подмокри. Защото тя искаше точно това, което той току-що бе описал. Желаше него. А фактът, че той не можеше да проумее защо тя би го желала, или защо я е грижа за него, без да се налага да му обяснява причините, караше сърцето ѝ да бие още по-силно в гърдите ѝ. Защото наистина я бе грижа за него. Може би дори повече, отколкото би трябвало, предвид дълбочината на раните, които той така очевидно се опитваше да излекува. Но понякога сърцето си имаше собствено мнение.

Накрая Бекет издърпа блузата през главата си и я пусна на пода. Свали пистолета, който тя не бе осъзнала, че носи, от кобура на кръста си и го сложи на тоалетката ѝ. После развърза ботушите и събу дънките си, докато най-сетне остана впечатляващо гол в края на леглото. Широчината на раменете, възвишенията на изсечените му мускули, дължината и дебелината на шибано невероятния му член — Кат искаше всичко това, желаше го целия върху себе си, вътре в себе си, около себе си.

Той се качи на матрака, като едновременно с това раздели краката ѝ, правейки място за себе си, за да коленичи между бедрата ѝ. Разтваряйки я широко, масажираше вътрешната част на бедрата ѝ от коляното до слабините, ръцете му влудяващо леко я докосваха от външната страна на женствеността ѝ. И тогава с бързо движение постави краката ѝ върху раменете си, като използваше голямата си ръка, за да задържи бедрата ѝ на място, и я облиза бавно от пулсиращия вход до клитора.

— О, боже, Бекет — изстена тя, ръцете ѝ се спуснаха към косата му и дъхът ѝ секна, когато той засмука дълбоко клитора ѝ.

Бекет я изпиваше със същата концентрирана интензивност, с която правеше всичко. Беше безмилостен, взискателен и така дяволски решен да я дари с удоволствие, че тя бързо се задъха, вкопчи се в косата му и увисна на ръба на усещане, което обещавахе да бъде абсолютно разтърсващ оргазъм.

Пламтящите му сини очи се впираха в тялото ѝ, докато плъзваше един пръст, а после и втори в сърцевината ѝ. Сви пръстите си в нея и погали едно толкова чувствително място, че тя почти скочи от леглото. Голямата му ръка я притисна по-силно и я задържа, принуждавайки я

да се предаде на удоволствието, с което я даряваше, докато я чукаше и галеше с пръсти, а устните, езика и зъбите му измъчваха клитора ѝ.

Тялото ѝ избухна в безкрайни вълни от пулсиращ, завладяващ, заливащ екстаз. Бекет изстена и я засмука по-силно, докато Кат впиваше нокти в главата му и молеше за облекчение от огромното удоволствие.

Накрая той я освободи от устата си и пръстите си от нея.

— Това няма да е последният път, в който свършваш в гърлото ми — зарече се той, пълзейки нагоре по тялото ѝ. Целуна я по корема, гърдите и шията. — И това няма да е единственият път, в който свършваш върху члена ми.

Той го взе в ръката си и насочи дебелията му главичка в мокрите ѝ чувствителни гънки и потъна дълбоко.

— Да, да — извика Кат, обожавайки величествената пълнота, с която само той можеше да я дари.

Когато потъна докрай в нея, той изпъна огромното си тяло отгоре ѝ, докато не стана единственото нещо, което тя можеше да види, помирише или почувства. Кат винаги бе харесвала да усеща тежестта на мъж върху себе си и никога повече, отколкото когато беше с Бекет.

— Обожавам това — каза тя, обвивайки крака около кръста му и ръце около врата му.

— Така ли? — изръмжа той, използвайки ръката си под рамото ѝ за опора.

Надигна се от нея с другата си ръка, подпряна на матрака, само колкото да я целуне. Погледна я в очите и сведе поглед към мястото, на което членът му проникваше в нея бавно и дълбоко, навътре и навън.

— Изглеждаш толкова шибано красива под мен, ангелче. Не мисля, че някога ще мога да ти се наситя.

Сърцето ѝ се стегна и Кат поклати глава.

— Надявам се, че няма. Никога.

Тя прехапа устни, защото не искаше удоволствието, с което я даряваше, и начинът, по който сърцето в гърдите ѝ се изпълваше, да я накарат да изрече нещо, които той може и да не бе готов да чуе.

Неща, които изглеждаше налудничаво, че дори може да поиска да изрече. Затова реши вместо това да му ги покаже. Сграбчвайки тила му, откри устата му със своята и вложи всяка частица от обичта, която изпитваше към него в целувката си. Засмука езика му, пляккоса устата

му със своята и изстена, когато бедрата му се задвижиха още по-бързо, по-силно и с невероятна настойчивост.

— Толкова си добър, Бекет — каза тя, главата ѝ се отпусна върху възглавницата.

Бекет облиза и гризна шията ѝ, а след това отпусна цялата си тежест върху нея, като я обви с ръце и ги преплете в косата ѝ, забивайки члена си в тялото си, докато накрая всичко, което тя можеше да направи, бе да стене.

Оргазмът ѝ бе почти заслепяващ и я връхлетя толкова силно, че тя изкрещя, когато спазмите на мускулите ѝ разтърсиха цялото ѝ тяло. Вкопчи се в раменете на Бекет, връхлетяна от опустошителна буря, а после се отпусна немощно върху леглото.

Леката усмивка на Бекет беше дяволски самодоволна.

— Още ли си с мен?

Кат завъртя очи и се опита да успокои дишането си.

— Не беше... чак... така — излъга тя, знаейки, че няма шанс да ѝ повярва.

Той се засмя леко, извади члена си от нея и я обърна по корем. След това шляпна задника ѝ, покатери се върху нея и изръмжа в ухото ѝ:

— Не може да крещиш „обичам члена ти“ по време на оргазъм и да очакваш, че ще повярвам на тези глупости — каза той, отново нахлувайки в нея.

Беше ли го казала? Не можеше да си спомни, но предвид колко много обичаше усещането от члена му, плъзгащ се дълбоко, докато едрото му тяло я притискаше, тя не можеше да отрече истината. И, боже, усещаше го толкова шибано голям по този начин. Силните му бедра, притискаха нейните плътно един до друг.

Усмивната, тя каза:

— Обичам го, Бекет. Обожавам начина, по който ме чукаш. Обожавам начина, по който ме изпълваш.

Той пхна ръце под раменете ѝ и я пристисна в здрава прегръдка, такава, която го караше да извие тялото си около нея. С устни срещу ухото ѝ, бедра блъскащи се в задника ѝ, той се задъха и изръмжа:

— Чувствам се толкова шибано добре, когато съм в теб. Не искам никога да спира това.

Коментарът предизвика пеперуди в корема ѝ. Едновременно, защото искаше той да се чувства добре и защото и тя не искаше да спира. Не само невероятния секс, а това между тях. Изминаха няколко дълги възхитителни минути, в които той се движеше в нея и шепнеше невероятни признания в ухото ѝ.

— Нуждая се от теб толкова дяволски много, ангелче... Такъв шибан късметлия съм, че те намерих... Искам да бъдеш моя...

— Да, Бекет, да — извика тя, сърцето и тялото ѝ никога не са били по-изпълнени или по-задоволени в целия ѝ живот.

— Исусе, не мога да се сдържам — простена Бекет.

— Недей — каза Кат. — Свърши в мен. Искам да го почувствам.

— Мамка му — изръмжа той, зъбите му звучно изскърцаха.

— Отпусни се, Бекет. Дай ми всичко, което имаш — каза тя, ръцете ѝ се впиха в лилавата завивка, докато тя хвърляше поглед през рамо към него.

Викът му беше почти измъчен, хватката му се стегна, лицето му се сгърчи, а тласъците му се ускориха, докато пулсираше в нея, обливайки я със сока си, покорявайки я, правейки я своя.

Точно както го искаше тя.

— Кат — изръмжа той, поемайки дълбоко дъх, докато тялото му се успокояваше. — Мили боже.

Той я целуна по бузата.

— Да — каза тя, думите му предизвикаха усмивка върху лицето ѝ и я накараха да се засмее. — Мили боже, наистина.

Бекет се засмя в ухото ѝ и това бе най-сексапилното проклето нещо.

— Значи... като бог, а?

Кат се извъртя, избута го с лакти и се измъкна изпод него.

— Знаех си, че това ще бъде грешка — призна тя, прехапвайки долната си устна развеселено, за да скрие усмивката си.

Той обви ръце около гърдите ѝ и я издърпа върху себе си, притискайки гърба ѝ към корема си.

— Къде си мислиш, че отиваш? — той захапа врата ѝ. — Кой каза, че съм приключил с теб?

— Но...

— Казах ти, че това няма да е единственият път. Смятам да задоволявам сладкото ти шибано тяло, докато нито един от нас може

да ходи. — Той засмука изпънатото сухожилие, водещо до рамото ѝ.

Вълна от възбуда премина през корема на Кат, главата ѝ падна назад капитулиращо и бузата ѝ се отпусна върху неговата.

— Може и да не оживея, но съм навита да опитам.

— О, ще оживееш, ангелче.

Дясната му ръка се спусна надолу към корема ѝ, докато пръстите му достигнаха женствеността ѝ. Кат изстена, когато той започна да я милва с кръгообразни движения. Легнала върху него, с крака разположени от външната страна на неговите, тя повдигна ханша си нагоре, позволявайки на въртеливите му докосвания да събудят тялото ѝ за живот.

Докато Кат повдигаше ханша си към докосването му и стенеше и се гърчеше срещу него, членът на Бекет се втвърди под нея. Той я повдигна още малко, протягайки се между краката ѝ и насочвайки пениса си у нея. И след това пръстите му се върнаха на клитора ѝ.

— О, боже, Бекет — прошепна тя, когато той започна да се движи.

Заоблената главичка на члена му нацели чувствителната точка в нея, онази, която я караше да се подмокрят и да загуби контрол.

— Точно така — отвърна той. — Искам да свършиш отново.

Изминаха около две минути и тя се вцепени върху него, дъхът ѝ изсвистя шумно, когато оргазмът я връхлетя.

— Отново — изръмжа той, бедрата му се движеха под нея, членът му я пронизваше, ръцете му ѝ помагаша да се движи точно както имаше нужда.

— Бекет, Бекет, Бекет. — Тя викаше името му отново и отново.

Защото щеше да я накара да свърши. С тялото, думите и желанието си, той щеше да я запрати невероятно и безвъзвратно отвъд ръба.

Когато най-накрая настъпи, оргазмът я заля като океанска вълна, от онези, които преобръщат всичко наопаки, докато накрая не знаеш кое е горе и кое долу.

Тогава Бекет заби крака в матрака и използва масивните си бедра да се зарови дълбоко в нея.

— Мамка му, мамка му, свършвам — изпъшка той.

Той потъна дълбоко, ръцете му здраво стискаха бедрата ѝ, докато самият той се изливаше в нея.

По времето, когато хватката му се разхлаби, Кат нямаше нито един останал мускул, беше сигурна в това. Но никога не се бе чувствала по-добре в живота си. Клепачите ѝ натезаха.

— Гушни ме — каза тя, дори самия акт на говорене изискваше усилия.

Той се засмя зад нея, докато ги завърташе на една страна, и я придърпваше обратно срещу гърдите си.

— Властно малко същество, а?

Тя пхна ръцете им под гърдите си.

— Казва човекът, който ме накара да свърша два пъти за пет минути.

Той я целуна по шията.

— Оплакваш ли се?

— Не, изобщо — измънка Кат. — Както и от ръцете ти около мен.

— Аз също, ангелче. Сега поспи малко.

— Толкова си властен — прошепна тя, а след това направи точно това, което и бе казал.

Бекет не беше сигурен колко дълго са спали, когато се събуди, но Кат не се размърда изобщо, щом той стана от леглото, за да използва банята. Стомахът му веднага се обади, затова грабна дрехите си, облече се в хола, а след това отиде на разузнавателна мисия в кухнята.

Това, което откри, го накара да се засмее. Липса на истинска храна и множество менюта за поръчване на храна за вкъщи. А си мислеше, че той е зле. Прерови сгънатите менюта, докато не откри очевидно най-употребяваното от тях, за някакво място с Тайландска кухня. Ресторантът бе само на две пресечки по Дюпонт Съркъл. Идеално. Бекет направи поръчка по телефона, после напъха крака в ботушите си, грабна ключовете на Кат и ѝ написа набързо бележка, в случай че се събуди.

Навън градът около него сякаш приличаше на живо същество. Движение. Звуци. Миризми. Изведнъж му се стори успокояващо да се върне в натоварения Вашингтон и му стана странно, че е сам и прави нещо толкова нормално, като да купува готова храна, без някой от

осемте милиона членовете на неговия екип или останалите хора в „Хард Инк“ да са наоколо.

Макар да оценяваше този момент на усамотение, последното нещо, което Бекет наистина искаше, бе всичко да се върне, както си беше преди обаждането на Ник, отпреди малко повече от три седмици. Животът му по-рано до голяма степен се състоеше от солови работни ангажименти като охранител, последвани от време, прекарано сам у дома, последвано от самотни фитнес тренировки. Разбира се, имаше хора, с които се държеше достатъчно приятелски, но нито един от тях не смяташе за истински приятел. До сега. Докато не се събра отново с екипа си, с най-добрите приятели, които някога бе имал.

Смяташе, че всичко това е изчезнало, че засадата е унищожила тези отношения заедно с всичко останало. Но беше грешал. Сега, между Кат и съекипниците му, Бекет най-накрая чувстваше за първи път след завръщането си в Щатите, че знае къде трябва да бъде. Може би това беше лудост, като се имаше предвид лайнната буря, която се вихреше около тях, но това не го правеше по-малко вярно. И той нямаше какво друго да направи, освен да се зачуди какво щеше се стане, след като тази мисия приключеше.

Бекет зави по Дюпонт Съркъл, едно от огромните кръгови кръстовища на града, в което се сливаха пет главни пътища и чиято основна цел, изглежда, бе да обърка шофьорите, които не бяха от града. В центъра имаше парк, известен с игрите на шах, които се провеждаха на редица от външни маси. Висок мраморен фонтан се извисяваше в самия му център.

Проправяйки си път през натовареното движение, той намери Тайландския ресторант препълнен. Беше петък вечер във Вашингтон все пак. Поръчката му още не беше готова, така че той си намери едно ъгълче зад вратата, където нямаше да пречи, и провери телефона си, докато чакаше.

Той изпрати съобщение на Марз. *Как са нещата там?*

Същото, гласеше отговора. А след това: *Чувствам се ужасно, че Ем не успя да пристигне по-рано тук.*

Друга жертва на цялата тази проклетата ситуация. Разбирам те. И наистина беше така. Защото Бекет чувстваше също толкова зле, че Кат се бе откъснала от живота си заради всичко. Не само това, но тя един вид рискуваше цялата си проклетата кариера заради тях. Колкото и да

оценяваше стореното от нея, бяха направени достатъчно жертви от прекалено много хора.

Докато други клиенти влизаха, за да поръчат за вкъщи или да бъдат настанени на някоя маса, Бекет провери електронната си поща, едновременно доволен и леко притеснен да открие, че всичко е спокойно. Беше прехвърлил ангажимента, по който работеше по принцип, на друг колега и изглежда всичко вървеше добре с тази смяна. Но в един момент отсъствието му — което вече продължаваше почти месец — щеше да доведе до спад в запитванията за работа. А и кой, по дяволите, знаеше колко дълго щеше да продължи това?

— Мърда? — извика жената на касата.

Бекет се отблъсна от стената и оправи сметката си, а после излезе отново в топлата нощ сред тълпите от хора. Въздухът и разходката му помагаша да прогони някои глупости от мислите си.

Утре щяха да се срещнат със Сенека и с малко късмет да открият най-добрия път напред, с който да доведат всичко до край. Какво точно щеше да означава това, все още не бе ясно.

Рамото му се блъсна в някого и изтръгна Бекет от мислите му толкова рязко, че едва не изпусна торбата с храна. Обърна се, за да види в кой се бе сблъскал. Кестеняв мъж надзърна през рамото си, лицето му бе изкривено от дълбока гримаса.

— Извинете — каза Бекет, но мъжът само забърза към вратата на хотела.

Проклятие. Трябва да е по-внимателен. Мисълта веднага го накара да направи оглед на улицата и да провери лицата на всички, с които се разминаваше.

Обратно в апартамента на Кат, Бекет я откри все още дълбоко заспала. Той разопакова торбата с храна на масата в трапезарията, извади няколко чинии, прибори и напитки, а след това се върна в спалнята, за да я събуди. Коленичи до ръба на леглото и за един дълъг миг я наблюдаваше как спи. Боже, беше прекрасна. Отново усети онази странна болка в гърдите си.

— Кат? — повика я той, като потърка голия ѝ гръб и отмести къдриците от лицето ѝ.

Тя се събуди с усмивка.

— Хей. — Сънливият ѝ поглед се спусна по него. — Облякъл си се.

Надигайки се на лакти, тя разтърка очи и се прозя.

Той се засмя.

— Някак се налагаше, за да отида на лов и събирателство^[1].

— Имаш храна?

Бекет кимна.

— О, точно сега те обичам толкова много. Имам предвид... — Тя се надигна в изправено положение. — Искам да кажа, нали знаеш, за това, че си донесъл вечеря. Умирам от глад.

— А-ха — промърмори той, като се опита да не реагира на това, което току-що бе казала.

Като се опита да не копнее думите ѝ да са истина. Като се опита да не бъде наранен или разочарован, че не бяха. Мамка му! Той се изправи на крака, а погледът му се плъзна по красивата ѝ топла, гола кожа.

— Тогава по-добре се облечи, преди да те задържа в това легло. Не бях сигурен какво ти харесва, затова взех няколко неща.

Усмивката ѝ беше несигурна, сякаш бе смутена.

— Добре. Веднага идвам.

В трапезарията Бекет отпи голяма глътка от чаша с вода, а думите на Кат звучаха в ушите му.

Това си беше просто израз, Мърда. Не преигравай. Точно така. Или ако имаш нещо за казване, може би трябва да се стегнеш и да изречеш думите. Какво ще кажеш за това?

Почти счупи чашата, когато я тресна на масата твърде силно. Какво, по дяволите, щеше да каже въобще?

Трудно е да проумееш подобни небивалици, когато главата, гърдите и инстинктите ти са същинска заплетена бъркотия.

— О, боже мой, донесъл си тайландско — каза Кат зад него. — Мирише невероятно.

Бекет се почеса по главата, надявайки се това, което бе избрал, да е наистина добро.

— Нещо различно от това, което ядем напоследък.

Кат обви ръце около него изотзад и се сгуши в гърба му.

— Да, вярно е. Благодаря ти много. Не мога да повярвам, че не съм те чула да ставаш.

Той притисна ръцете ѝ плътно към себе си, обожавайки откритостта, докосването, топлината ѝ. Тя винаги прогонваше

гадостите, или поне ги заглушаваше за известно време.

— Изтощих те.

Кат го шляпна по задника и се разсмя.

— Млъкни. Не би трябвало да се хвалиш.

— Така ли? — Той я наблюдаваше как отваря няколко от кутиите и си открадва късче броколи от пияните нудли. — Защо не?

Тя му се подсмихна.

— Защото е... самодоволствено.

Бекет се ухили.

— Виждаш ли, изтощих те толкова много, че си измисляш думи.

— Боже мой. Хайде да ядем вече.

Те седнаха в единия ъгъл на масата, а не един срещу друг, така че коленете им се допираха. Но Кат, изглежда, нямаше нищо против.

— Благодаря, че си извадил чинии и всичко останало. Макар че аз трябваше да го направя. Изоставила съм задълженията си на домакиня.

Той сви рамене.

— Нямам нищо против. Беше ми приятно да се разходя.

Като се изключеше, че за малко не отнесе някакъв човек на улицата. Как, по дяволите, въобще се беше случило това, така или иначе? Вътрешностите му се вледениха.

— Задръж за минута — каза той, като стана и отиде до сака си на масичката за кафе.

Винаги носеше със себе си нещо като „извънредна“ чанта, когато пътуваше, пълна с вещи от първа необходимост, и екипировка за оцеляване, ако се случеше да се озове в ситуация, при която трябваше да изчезне бързо.

— Какво правиш? — попита тя.

Той извади преносимия детектор за бръмбари, който Бекет бе дал на Кат, за да използва след срещата в кафенето.

— Някакъв тип се блъсна в мен на улицата.

Бекет го включи и бавно плъзна малкото черно правоъгълно устройство над ръката, рамото, гърдите и корема си. Светлините на индикатора дори не премигнаха.

— Нарани ли те? — попита Кат, като се приближи.

Лицето ѝ бе намръщено.

— Прокарай го по гърба ми? — помоли той и ѝ го подаде.

Тя го взе и се премести зад него.

— Не, добре съм. Честно казано, дори не се замислих за това на улицата — въздъхна Бекет. — Но като се има предвид всичко, трябваше да направя това в минутата, в която се прибрах.

— Не отчита нищо — заяви тя, като го изключи и да го пусна върху чантата му. — По-добре да проверим, отколкото да съжаляваме, а?

— Да.

Бекет прокара пръсти по бузата ѝ, ненавиждайки загрижеността, която видя в очите ѝ, след като бе толкова открита и игрива само преди минути. Поне бе успокоил тревогата си.

— Съжалявам.

Кат се усмихна и сви рамене.

— Няма проблем. Хайде, нека хапнем.

Обратно на масата, те напълниха чиниите си с пияни нудли, пад тай, пад си ю и скариди с босилек^[2].

— Всичко е толкова вкусно, Бекет. Благодаря. Страхотен избор — каза Кат, разчупвайки една скарида.

— Наистина ли? — Колко глупаво бе това, че коментарът ѝ го накара да се чувства толкова добре? — Пак заповядай.

Бекет се затрудни с това да открие тема за разговор. Извън цялата тази ситуация дали изобщо имаха нещо общо? Всъщност имаха поне едно нещо — Ник.

— Какво е усещането да растеш с Ник? — попита той накрая.

Усмивката на Кат беше моментална.

— Аз съм момиче с двама по-големи братя. Беше чисто мъчение. — Те се засмяха и тя избърса устата си и отпи. — Всъщност не бяха толкова зле, предполагам. Що се отнасяше до мен, Ник вървеше по тънка линия между усещането, че е страхотно покровителствен и непоносимо покровителствен. Джереми беше същият непукист, докато растяхме, какъвто е и сега, както и съвсем същия флиртаджия. Семейството ни правеше доста неща заедно — почивки, неделни вечери, игрови и филмови вечери, така че всички бяхме доста близки.

— Звучи хубаво — каза Бекет.

Той отхапа голяма хапка от нудлите и се зачуди какво ли би било да бъде част от семейство като това.

— Така беше — каза тя с топла, нежна усмивка на лицето си. — Макар че Ник адски шокира мама и татко, когато реши да отиде в армията. Мили боже, все още помня онази нощ. — Тя спря, за да хапне от пад си юто.

— Беше есенният семестър от последната му година в колежа. Той прекъсна, без изобщо да го обсъди с тях. Бях изненадана, че баща ми не получи insult, толкова много откачи.

— Това стана след единадесети септември, нали? — Бекет си спомни, че Ник бе разказал тази история.

Кат кимна.

— Да. Глупаво, смело момче. Разбихах защо иска да го направи, но когато мисля за нощта, в която ни събщи, все още мога да усетя страха, който се надигна в гърдите ми. Бях наполовина убедена, че ще отиде и никога няма да се върне. — Тя ровичкаше в чинията си.

— И това почти стана.

Бекет сложи ръка на рамото ѝ.

— Има голяма разлика между почти и в действителност, Кат. Той се върна и е добре.

Това, което не ѝ каза, бе, че също така има голяма разлика между това да се върнеш и наистина да живееш. Много момчета имаха проблем с адаптирането към реалния свят, когато се върнеха, което бе и причината някои да страдат от проблеми като тези на Изи. Бекет не можеше да каже, че самият той се е справил особено добре с прехода, което бе очевидно от почти празния му дом, липсата на приятели и от цялостната изолация, която бе изградил в живота си след армията. Това, което правеше тук — да вечеря с момиче, което наистина харесваше — не беше нещо, което бе правил от много време, повече отколкото искаше да признае. Забежки? Да. Среща на вечеря? Не и от много, много дълго време.

— Да. Прав си. Особено сега, когато откри Бека.

Усмехнат, Бекет кимна.

— Тя има странната способност да сваля нивата му на стрес.

Кат се засмя.

— Да, така е. Трябва да я обичаме заради това.

— Тя е добър човек. И двамата с Чарли — каза Бекет, като се замисли над това колко странно бе, че някога Франк Мерит бе играл

огромна роля в живота му. А сега и децата му. И че ако Франк не бе умрял, Бекет вероятно никога нямаше да срещне Бека и Чарли.

Животът понякога имаше извратено чувство за хумор. Това беше дяволски сигурно.

— О, преядох — Кат се облегна, пускайки салфетката в чинията си.

— Почти нищо не си изяла — каза Бекет намръщен.

— Хапнах по-малко от всичко. Освен това трябва да си оставя малко място за сладолед.

Тя се ухили.

— Каква е тази работа с всички от семейство Рикси и сладоледа, така или иначе?

Защото Ник и Джеръми бяха толкова вманиачени, че фризерът им често бе зареден с дузина различни вкусове.

Очите ѝ се разшириха.

— Това е сладолед — каза тя, сякаш това обясняваше всичко.

Бекет се засмя.

— Докато растяхме, майка ни ни организираше импровизирани партита с мелби събота вечер. С най-различни аромати, захаросани глазури, шоколадови и карамелени сиропи, сметана, череша, каквото се сетиш. — Тя подпря брадичка на ръката си. — Боже, беше забавно. Майка ми беше толкова страхотна. Караше напълно обикновени неща да изглеждат като най-забавните, които някога си правил.

— Звучи сякаш ти липсва.

— Така е — каза тя, а после сведе поглед към масата. Тя започна да примигва бързо и...

— Хей, ти... ела тук — каза той, когато забеляза сълзите в очите ѝ.

Той избута стола си назад, хвана ръката ѝ и я дръпна в скута си. Дългите ѝ кафяви мигли бяха мокри от непролетите сълзи.

— Боже, Кат, съжалявам.

Сядайки в скута му, тя поклати глава.

— Недей — каза тя със стегнат глас. — Понякога просто ме връхлита това колко много ми липсва. Въпреки че нямам нищо против да говоря за нея. Ако някога имам деца и успея да бъда поне наполовина толкова добра майка, ще бъде страхотно.

Бекет обхвана брадичката ѝ с пръсти.

— Ще бъдеш фантастична майка.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Така ли мислиш?

— Не се съмнявам — каза той.

Той наистина го мислеше, но след това мислите му се отнесоха. Защото, за да има деца, тя трябваше да забременее. А за да забременее, трябва да прави секс с мъж. А на него със сигурност не му хареса идеята тя да прави секс с друг мъж.

Но децата не бяха нещо, за което някога си бе позволявал да мисли особено.

Май поставяше каруцата пред коня, а? Защото няколко дни фантастичен секс по никакъв начин не се равняваха на това да имаш семейство.

Беше повече от секс.

Да, добре. Вероятно. Но все пак...

— Ще хапнеш ли малко сладолед с мен? — попита тя, дъхът ѝ погъделичка гърлото му.

Бекет се засмя.

— Е, кой казва не на сладолед?

Тя се поизправи усмихната.

— Така е, нали? И ти благодаря. — Кат го целуна по бузата, плъзна се от скута му и разчисти чинията си. — Не бързай да приключваш. Ще приготвя всичко, което ни трябва.

Минути по-късно Бекет бе приключил с вечерята си, а Кат изпълни масата с купи, лъжици за сладолед, кутии със сладолед, бонбони и бутилка с шоколадов сироп.

Тя протегна ръце очевидно горда от себе си.

— Ще си правим мелби.

Усмихнат, Бекет кимна.

— Виждам.

Но той бе по-доволен, отколкото признаваше. Защото тя не просто правеше мелби заедно с него, тя го включваше в семейна традиция, на която очевидно държеше. И това го накара да се почувства горд.

През следващия час те седяха на масата, хапваха, разговаряха и хвърляха бонбони М&М един към друг, за да разберат кой може да улови повече с устата си. Бекет бе супер добър в това, за голямо

нещастие на Кат. А после се върнаха в леглото и Бекет се постара да удържи на обещанието си да не могат да стоят на краката си.

Беше възможно това да е най-страхотната нощ в живота му.

[1] Ловци събирачи е общество, при което основното средство за препитание е директното набавяне, сдобиване и т.н. на растения и месо от животни (лов) от природата. Съответно лов и събирателство е методът за препитание благодарение на ядливи растения, плодове и ловуване на животни от дивата природа. — Б.пр. ↑

[2] Тайландски ястия — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

От момента, в който Марз и Емили ги бяха взели, между Кат и Бекет отново се настани странно напрежение. Не ѝ се струваше, че Бекет ѝ е сърдит. Нито пък че съжالياва за нощта, която бяха прекарали заедно, както в началото. И когато го бе попитала дали е добре, той просто бе отвърнал, че срещата със Сенека тревожи ума му.

Не можеше да го вини за това.

Затова въпреки факта, че не разговаряха повече по време на пътуването обратно до Балтимор, отколкото, докато идваха насам, което ще рече, че въобще не говореха, Кат трябваше да отпусне малко кредит на Бекет. Защото тяхната откраднатата нощ заедно бе наистина невероятна. Романтична и закачлива, и изпълнена със страхотна храна, забавни разговори и най-добрият секс в живота ѝ.

Освен това имаше по-важни неща, за които да мисли тази сутрин, като тежката скръб, която обгръщаше раменете на госпожа Гарза като мантия. Тя беше дребна дама с прошарена, дълга до раменете коса и говореше с лек испански акцент. Но Кат почти не можеше да погледне в тъмните ѝ кафяви очи, без да почувства как собственото ѝ сърце е на път да се пръсне. Не беше сигурна, че някога е виждала повече мъка в очите на друг човек. Жената не само бе загубила сина си, а и наскоро бе научила за всичките му престъпни дейности. И двете неща биха причинили невероятно количество мъка, с което една майка да се справи.

След няколко сковани опита за разговор, Кат накрая изтръска несъществуващия мъх от черните си панталони и сива копринена блуза и извърна поглед към пейзажа през прозореца.

Така че пътуването до гробището беше тихо и дълго, заради мълчанието, което изпълваше пикапа и трафика, който беше задръстил околновръстните пътища на Вашингтон и Балтимор. Щяха да се срещнат с Ник и всички останали на гробището за ветерани, където щеше да бъде погребан Мани. Малката служба щеше да се проведе на гроба, защото Емили се опасяваше, че ако бдението и службата се

извършат в погребален дом или църква, това може да привлече вниманието на враговете на Мани.

Кат ненавиждаше това, че Ем и майка ѝ не могат да почетат Мани по начина, по който биха го направили при нормални обстоятелства. Емили разказваше истории за голямото си семейство през цялото време и Кат не се съмняваше, че всички щяха да присъстват, ако нещата бяха нормални. Но не бяха. Ни най-малко...

Те отбиха по дългата алея на гробището в десет без двадесет и пет, обезопасиха портала и продължиха по лъкатушещия път през привидно пусти полета. Едва различаващите се надгробни плочи, лежащи в зелената трева, и липсата на изправени паметници, придаваше на мястото самотно усещане. Изградено върху земите на старата ферма, мястото беше огромно и Бекет насочваше Марз до правилния участък от гробището, като използваше карта, която бе получил на портала.

Крайната им цел се открие още преди да са паркирали, обозначена от син навес, покриващ самотна редица от шест стола пред обточено с плат спускателно метално съоръжение, върху което щеше да бъде поставен ковчегът на Мани. Насип, покрит с брезент, бе разположен встрани — без съмнение, това бе пръстта от дупката — и два големи венеца от цветя стояха на телени стативи.

Те бяха първите пристигнали.

Тихо, сякаш мълчание обгръщаше мястото и тях самите, те слязоха от пикапа. Марз бързо заобиколи и предложи ръката си на г-жа Гарза, докато слизаше от задната седалка, и той, и Емили застанаха от двете страни на по-възрастната жена, за да ѝ помогнат да стигне до гроба. Кат и Бекет се забавиха, за да им дадат малко пространство.

Тя погледна Бекет, който изглеждаше толкова красив, и не толкова секси, в тъмносивото си спортно сако върху черната тениска, като и двете подчертаваха размера на раменете му. За щастие, бе сложил сакото в чантата си. Тъй като не бяха планирали да прекарат нощта във Вашингтон, не разполагаше с друга тениска. Макар че Кат никога не го беше виждала в нещо друго, освен тениска и, по дяволите, беше впечатлена. Тя въздъхна.

— Толкова ми е мъчно за Ем и майка ѝ — каза тя.

Бекет кимна и я взе в обятията си.

Тя почти се разтопи срещу него, толкова бе облекчена да усети докосването му. Тази сутрин не бе така открито нежен, както предишната нощ.

— Всичко наред ли е между нас?

— Да, ангелче. Наред е. Извинявай... понякога страшно много се заплитам в мислите в главата си — Той я дари с една малка сладка целувка.

— Не е нужно да се извиняваш. Знам, че днес е голям ден. Просто се радвам.

С глава върху гърдите на Бекет, тя се загледа в пейзажа, който иначе би бил красива гледка на открито поле на фона на редица от яркозелени дървета, всичките осветени от утринното слънце. Полето, изглежда, бе един от най-новите участъци на гробището, ако се съдеше по малкия брой надгробни плочи. Между тях и покрайнините на гората бе разположено продълговато овално езерце. Цялата картина сякаш им се присмиваше със своята красота и жизненост.

От пътя се чу ревят на автомобилни двигатели. Кат и Бекет се обърнаха и видяха редица от автомобили бавно да отбиват в алеята. Класическият спортен автомобил на Ник, следван от джипа на Джеръми и един обикновен син седан. Те спряха зад пикапа на Шейн, а след това всички слязоха, пръскайки се по тревата. Петимата мъже носеха официални панталони, ризи и вратовръзки, дори Джеръми, който беше намерил и сако, а трите жени бяха облечени в дънки и хубави ризи. Кат все още се чувстваше зле, че не бе успяла да им донесе дрехи навреме за погребението. Ванс слезе от седана, облечен в строг тъмносин костюм и сериозно изражение на лицето си.

Всички едва бяха успели да се поздравят, когато катафалката се появи по пътя, подмина автомобилите и паркира пред пикапа на Шейн. И точно тогава една мисъл осени Кат. Кой щеше да носи ковчега?

Докато погребалният агент отваряше задната врата на катафалката, Кат се завъртя към Бекет и Ник.

— Вие ли момчета ще...? — Тя кимна към ковчега, който се виждаше в задната част на дългото черно превозно средство.

Бекет и Ник си размениха наситени с емоция погледи, след което Ник кимна.

— Да. Заради Емили и Дерек.

На Кат ѝ се стори, сякаш я бяха ударили в корема, така че можеше само да си представя как се чувстваха момчетата, след като им се налагаше да почетат мъж, който не само бе унищожил живота им, но и бе наранил хората, които всеки от тях обичаше най-много.

— О, боже, Ник. Съжалявам — каза тя, като го дари с кратка прегръдка.

Той обви ръка около рамото ѝ и тя се отдръпна, за да срещне погледа му.

— Съжалявам за всичко... тази седмица.

— Аз също — каза той.

Когато Марз се присъедини към тяхната група, Кат прегърна и Бекет. С ръка на врата му, тя го принуди да приведе ухо към нея, за да може да каже нещо само на него.

— Това е толкова несправедливо към вас. Наистина съжалявам.

Той я целуна по бузата.

— Ще се справим, ангел. Не се притеснявай.

Тя кимна леко, когато чу глас зад нея да пита:

— Вие ли, господа, сте носачите?

Кат се обърна и видя висок мъж в черно да им отправя тънка усмивка.

— Да — каза Ник, като последва мъжа до катафалката.

Бекет, Марз, Шейн, Изи и Джеръми тръгнаха след него.

Шестимата се наредиха до отворения багажник на автомобила, по трима от всяка страна, и бавно издърпаха въглено сивия ковчег навън. Розови клонки го покриваха отгоре, а цветът им бе наситен и ярък върху капака.

Някой хвана лакътя на Кат и се облегна на нея.

— Обичам Емили — прошепна Бека. — Но да гледам как Ник прави това, къса сърцето ми. Ужасно ли е от моя страна?

— Не — каза Кат, срещайки ярките сини очи на Бека. — Ни най-малко.

Жените тръгнаха, след като носачите ги подминаха, а после се отправиха в бавно шествие към гроба, където Емили и майка ѝ вече бяха седнали. Г-жа Гарза избухна в сълзи, когато мъжете поставиха ковчега върху механизма за спускане. Те тъкмо се бяха насочили към малкия ред от столове, за да седнат, когато в далечината прозвуча двигател.

Ник погледна към Емили.

— Очакваш ли още някого?

— Не — каза тя, бършейки очите си.

Екипът сгъсти редиците си, когато черен събърбън взе завоя и се появи в полезрението им.

— Това не ми харесва — каза Бекет.

— Може би е тук, за друго погребение — каза Ник с предпазлив тон, очите му бяха фокусирани върху големия джип.

— Пич, това не е ли същият модел автомобил, като тези, които участваха в нападението над „Хард Инк“? — попита Джеръми, застанал до екипа и близо до Чарли.

Почти никога не можеше да видиш гняв върху лицето на Джеръми, но сега той бе там.

И младият Рикси бе абсолютно прав.

— Да — каза Ник, наблюдавайки джипа като ястреб, тъй като той продължи покрай колите им.

Кат въздъхна притеснено.

Тогава събърбъна бавно спря пред катафалката.

— О, не — прошепна Кат като сърцето заседна в гърлото ѝ, а стомахът ѝ се сви.

Ник и Бекет си размениха мрачни погледи, после Ник огледа групата.

— Всички без оръжие остават от тази страна на ковчега. Марз и Ванс, застанете отзад и охранявайте групата. Шейн, Бекет и Изи, вие сте с мен.

— Има ли проблем? — попита свещенослужителят, с намръщено лице.

— Надяваме се, че не, сър — каза Марз. — Но все пак, ако може, застанете от тази страна.

Той почти насилствено принуди човека да се размърда.

Ужас се спусна по кожата на Кат, адреналин нахлу в кръвта ѝ. И двете я разтрепераха дори докато изпълняваше указанията на Марз и заставаше зад ковчега — единственото прикритие в непосредствена близост, с което разполагаха. Марз и Ванс формираха човешка блокада пред тях, докато останалата част от мъжете се запромъкнаха към бордюра. Ник издърпа пистолет от кръста си, но това бе всичко, което успя да види Кат през защитната редица на техните пазители.

— Какво става? — попита г-жа Гарза с изтънял от плач глас. — Кой е тук?

— Не съм сигурна, мамо — каза Емил и.

Кат и Бека стиснаха ръце, а после Бека сграбчи дланта на Сара, докато Джена прегръщаше другата ѝ ръка. Всеки от мъжете, на които и четирите държаха най-много, току-що бе тръгнал, за да провери някаква неизвестна заплаха и това бе най-отвратителното, най-безпомощно чувство, което Кат някога бе изпитвала.

И в този момент я осени прозрение.

Ако нещо се случеше с Бекет, сърцето ѝ щеше да бъде разбито. Защото... защото... боже мой. Беше започнала да се влюбва в него, а може би вече се бе влюбила. Беше щуро и бързо, и вероятно дори безразсъдно, но не и по-малко истинско заради това.

Тя бе влюбена в Бекет Мърда. И той бе в опасност. Просто го знаеше.

Докато се изправяше пред онова, което ги връхлиташе, тялото на Бекет изключи всичко, което не беше от първостепенна важност. Гневът, че се налага да отдаде каквито и да било погребални почести на Гарза, липсваше. Липсваше съчувствието му към Емили и майка ѝ. Размишленията му дали ще се получи между него и Кат, и дали нямаше да е по-добре, ако все пак бе изразил чувствата си миналата вечер, липсваха.

Всичко бе изчезнало засега.

С ръка на кръста, той стисна дръжката на оръжието си, мускулите му бяха готови за всичко.

Три врати бавно се отвориха. Двама мъже излязоха от страната на пътника, един от шофьорското място. Бекет не разпозна нито един от мъжете, които бяха най-близо до тях. Единият беше по-възрастен, с ястребови черти, предпазливо изражение и предимно черна коса, въпреки възрастта си. Другият беше по-млад, афроамериканец и изражението му изразяваше всевъзможни варианти на „О, мамка му“. И двамата изглеждаха така, сякаш искат да извадят оръжията си, но по някаква причина не го правеха.

Тогавата третият се появи иззад Събърбъна, с леко повдигнати ръце в жест на капитулация.

— Господа — каза той. Шибания Джон Сенека. — Не мисля, че оръжията ще бъдат необходими, нали?

Бекет се втренчи в мъжа за един продължителен момент, преценявайки всеки възможен детайл. Позата на мъжа беше отпусната. Открито поддържаше визуален контакт. Държеше ръцете си така, че да ги виждат. Нищо заплашително. Нищо подозрително. Освен, разбира се, появяването му на погребението на Мани Гарза. Такъв ли е бил планът му през цялото време? Само че с каква цел? Бекет направи триста и шейсет градусов оглед наоколо. Всичко изглеждаше спокойно и все пак, така беше и само преди минути. Не че вярваше в това дори за една секунда.

— Какво правите тук? — попита Ник.

Сенека посочи другите двама мъже.

— Същото като вас, предполагам. Отдаваме почитта си. Гарза бе мой служител и работеше и с двамата ми колеги тук. Бих попитал същото и вас.

Той изви сребрилата си вежда. Въпреки доста жилавото му телосложение, мъжът предизвикваше респект, внимание, интерес.

— Ние сме приятели на семейството — каза Ник.

Той прибра пистолета си и кратко кимна на останалите, казвайки им да направят същото.

Мамка му. На Бекет не му хареса, но изпълни нареждането на Ник. За сега.

По-възрастният от двамата „колеги“ изсумтя невярващо под носа си.

Сенека кимна, сякаш неговият подчинен не бе казал или направил нищо.

— Тогава може би е време да ви представя. Това с Джийн Уошингтън.

По-младият мъж им кимна веднъж и огледа групата, предпазлив и объркан.

— И Гордън Уекслър.

Възрастният мъж също кимна рязко, изражението му бе мрачно и неразгадаемо, а погледът му бе съсредоточен върху ръката на Бекет зад гърба му.

И сутринта премина от „Исусе Христе“ към „Какво всъщност се случва, мамка му“. Мъжът GW, който Мерит бе отбелязал като

основния му контакт с каквото и да беше това WCE, стоеше пред тях. Теория на шестте стъпки отстояние^[1], как ли пък не. Щеше да му отнеме шест стъпки разстояние да скъси дистанцията до двамата задници и да ги очисти. Единственият въпрос беше кой е техният GW.

Когато Ник не предложи да представи екипа си, Сенека протегна отворена ръка към хората, които се бяха събрали при навеса.

— Пристигнахме със закъснение, така че нека не бавим нещата повече.

С изключение на това, че никой не искаше да тръгне пръв, обръщайки гръб на останалите. Напрежението тегнеше като гъста мъгла между тях. Накрая Сенека сложи ръка върху гърба на Ник и го подтикна да тръгне до него и поведе цялата им група обратно към гроба.

Всичко това беше абсолютно и напълно нереално. Кое то беше проклет проблем, защото объркването размътваше мислите и забавяше реакциите ти. Но бе очевидно от стойката на раменете им и начина, по който всеки от екипа държеше ръце отстрани до тялото си, че бяха готови да действат. Готови за всичко.

Разбира се, хората на Сенека също бяха бивши командоси от спецчастите. И те изглеждаха по абсолютно същия начин.

Ако нещо тук се объркаше, щеше да се разрази шибана война на изтощение.

Сенека се наведе и прошепна нещо на Ник, което Бекет не успя да чуе, а след това по-възрастният мъж пристъпи напред към г-жа Гарза и Емили и падна на едно коляно.

— Много съжалявам за загубата ви. И на двете — каза той, местейки поглед между жените. — Името ми е Джон Сенека. Мани бе ценен член на моята компания и добър човек. Моите съболезнования.

— Благодаря ви — каза г-жа Гарза, очите ѝ бяха безжизнени, а дъхът ѝ насечен. — И ви благодаря, че дойдохте.

— Разбира се — каза той, потупвайки ръката ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, госпожо — каза той. — Не се тревожете за нищо.

— Готови ли сме... ъ-ъ... да започнем? — попита погребалният агент с измъчен глас.

— Да, сър — каза Сенека, като се изправи и се насочи зад редицата столове, за да намери място, където да застане в по-далечната

част. Хората му го последваха и застанаха до него, наблюдавайки всяко движение на екипа.

С изключение на Марз, който предпазливо се отпусна на стола до Емили, останалата част от екипа застанаха прави от другата страна на столовете. Всички жени стояха от дясната страна на Изи, леко извън навеса. Но това оставяше телата на мъжете между тях и групата на Сенека, което не накара Бекет да се почувства много по-добре. Искаше му се да ги събере всичките, да ги скъта на сигурно място в Събърбъна, който вероятно беше брониран, и да изчезне оттам възможно най-бързо. Без съмнение, той не бе единственият, който се бореше с тези импулси.

Свещеникът започна службата, ала Бекет не чу почти нищо от нея. Извивайки тялото си настрани, той отново проучи и обходи с поглед разстоянието от редицата дървета до полето от едната страна на гроба, чак до пътя, колкото можеше да види от него от текущото им местоположение. Проклето да беше замъгленото му дясно око, но поне знаеше, че не е единственият, който бе станал бдителен.

Мъжът редеше монотонно, сякаш цяла вечност, засилвайки напрежението като пара в чайник и Бекет беше почти изненадан, че навесът не хвъркна във въздуха, защото освен самия Джон Сенека, другите двама мъже с него изглеждаха също толкова напрегнати, колкото се чувстваше Бекет. Дали заради това, че екипът му ги бе посрещнал на бордюра с извадени оръжия? Или защото нещата щяха да ескалират? Или защото един от тези мъже бе техният GW и знаеше точно кои, по дяволите, са те, което бе напълно възможно.

Когато свещеника най-накрая спря да говори, той взе американското знаме, сгънато на триъгълник, лежащо върху ковчега, и го поднесе на г-жа Гарза. Тогава на Бекет му хрумна, че в случая би трябвало да се поднесат и други военни почести. Почетна гвардия. Отряд с оръжия, които да изстреля двадесет и един почетни изстрела. Нещо. Но си спомни как Марз бе казал, че Емили е решила да се придържа към възможно най-базовата церемония за по-лесно и по-безопасно. Не можеше да се каже, че тя е в позиция да организира опелото, както би направила при нормални обстоятелства, така или иначе.

И тогава всичко приключи.

Никой не помръдна. По дяволите, Бекет не беше сигурен, че някой изобщо дишаше. И той не изостави непрекъснатия си оглед дори за секунда.

Но всяка минута, през която стояха по средата на това поле, караше кожата му да настръхне. И нещо, което наистина се опитваш дяволски усилено да не пренебрегваш, когато правиш онова, което той бе правил през по-голямата част от живота си, бе да игнорираш това усещане.

Беше го изпитал на онзи черен път в Афганистан през онзи ден. И не се беше вслушал достатъчно внимателно. Сега, когато Кат и другите жени стояха на няколко крачки от него еднакво изложени на опасност, нервната му система бе като електрически проводник. Суров, оголен и пълен с експлозивна енергия.

Г-жа Гарза издърпа една роза от украсата върху ковчегата, целуна я и сама я сложи върху лъскавата сива повърхност.

— Сега ме заведи в колата — каза тя с пресипнал глас. — Моля те.

— Разбира се, мамо — отвърна Емили.

Тя притисна ръката си към капака за един дълъг миг, после нежно стисна ръката на майка си, за да ѝ предложи подкрепа. Марз отиде от другата страна на по-възрастната дама, като очевидно се разкъсваше между това да тръгне с жените и да остане, в случай че нещо станеше между мъжете. Свещеникът тръгна с тях.

— Тръгвайте към колите — нареди Бекет на Кат и другите жени.

Кат се намръщи, а изражението ѝ бе отразено и върху лицата на останалите.

— Но...

— Кат, моля те — каза Бекет.

Погледът ѝ се стрелна между него и хората на Сенека и Бекет забеляза по проблясъка на гняв в очите ѝ и стиснатите ѝ устни, че ѝ коства огромно усилие да не се възпротиви и вместо това да се отдалечи. Но освен това знаеше, че причината за това е, че тя не иска да го остави там сам. Това беше очевидно в последния умоляващ поглед, който му отправи.

— Хайде, всички — каза Ванс, придружавайки групата надалеч.

Бекет срещна погледа на Ник и в очите на другия мъж ясно се виждаше, че обмисля най-добрия начин, по който да проиграе тази

ситуация. Просто да продължат деня, както го бяха планирали? Или да свършат това, което смятаха да правят в онзи паркинг гараж този следобед, без предимството да изберат възможно най-благоприятните за тях обстоятелства, без подкрепата на гарваните. Единствената положителна страна в случая беше, че като се вземеше предвид екипа и съюзниците им, те превъзхождаха числено мъжете на Сенека, ако приемем, че той не бе оставил други хора по пътя насам, които да ги наобиколят.

— Джеръми, ти и Чарли също — каза Ник, кимайки настрани.

Това, което най-много привлече вниманието на Бекет в този момент, не беше недоволното оттегляне на по-младия Рикси, след като му бе казано да се върне в джипа си, а проблясъкът на внезапното просветление в очите на Гордън Уекслър.

Здравей, GW. Дълбоко вкоренено желание за отмъщение и правда нахлу във всяка клетка от тялото на Бекет.

Сенека пристъпи напред и прикова Ник с твърд поглед.

— Както казах и по-рано, аз съм също толкова изненадан да се натъкна на вас тук. Нямах представа, че сте имали някаква връзка с Гарза. Но след като така и така сме тук, може би трябва да поговорим. — Думата веднага, изглежда, се подразбираше в тона му.

Ник срещна очите на всеки един от мъжете в екипа си и кимна.

— Мисля...

Отекнаха два изстрела, които прогърмяха в утринния въздух и всичко под навеса се обърка.

[1] Идеята е, че в свят с над шест милиарда души всички те са свързани помежду си само чрез няколко стъпки. Тоест познавате някого, който познава някого, който познава някого, който познава... някого на тази планета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Мамка му! Сенека ги беше прецакал в крайна сметка.

Викове. Письци. Хвърлени обвинения. Нов изстрел, този път толкова близо, че изсвистя до рамката на навеса точно над Бекет.

Всички се хвърлиха в търсене на прикритие, но накъде, по дяволите, бе най-добре да насочат оръжията си? В посоката, от която идваха изстрелите при линията на дърветата? Или към тримата агенти на Сенека пред тях?

Мъжете се разпръснаха, лягайки по корем, навеждайки се зад столовете, състезавайки се за ограниченото прикритие. Сенека извика, когато Уекслър се скри зад насипа от пръст, извади пистолета си и стреля по посока на навеса. Някой извика, но Бекет не може да каже кой е, докато се мяташе зад ковчега. Ник също се хвърли там с него. Изи, се насочи към самотното дърво вляво, като откри огън, докато се придвижваше.

Бекет погледна наляво и видя, че жените тъкмо бяха стигнали до превозните средства. Той откри прикриващ огън към редицата от дървета, докато те бързаха да се качат в колите, а Джеръми и Чарли стояха по средата между навеса и джипа, застинали на място, като елени под светлините на фарове. Още изстрели прокънтяха и най-малко един рикошира от ковчега. Хванати в капан на открито, двамата мъже паднаха по корем на земята.

Погледът на Бекет потърси Кат и я намери свита на пътя зад пикапа на Шейн. Мамка му, тя все още бе на открито, защото пътят минаваше успоредно на гробищния парцел и дърветата.

— Кат, стой долу! — извика той над суматохата.

— Стой долу! Стой долу! — извика Сенека, гласът му прозвуча странно, почти неясно, но достатъчно силно, за да привлече вниманието на Бекет в другата посока.

Той видя как Уошингтън, приведен в ъгъла на навеса, насочва оръжието си към Шейн, който пълзеше към прикритието на ковчега.

Бекет не се поколеба. Той стреля и уцели Уошингтън право в гърдите. Червено петно разцъфна върху ризата на мъжа, когато той се преобърна.

Откъм дърветата дойдоха още изстрели. От Уекслър. От Сенека... към Уекслър? Какво, мамка му, ставаше тук?

Бекет сграбчи ръката на Шейн и издърпа тялото му зад прикритието.

— Благодаря ти, човече — каза Шейн. — Исусе. Сенека има огнестрелна рана в корема. Беше Уекслър.

— Мамка му — каза Бекет, тъй като от тази страна на ковчега бе незащитен откъм дърветата. — Нека да сложим край на това, после ще можем да му помогнем.

— Разбрано — каза Шейн.

И тогава Бекет чу нещо, което го смрази до мозъка на костите.

Кат крещеше:

— Спри! Спри! Коул, спри! — Бекет се завъртя и я видя приклепнала до бордюра, с ръце, захлупили устата ѝ.

— Стой долу! — изкрещя Бекет.

Следвайки погледа на Кат, той погледна през полето... и видя стрелец до брега на езерото. Дали беше сам?

— Той ще ме послуша! Коул, не! — извика тя. Марз я хвана, за да я издърпа зад пикапа. — Моля те! Сега ще говоря с теб! Обещавам!

Чакай малко. Коул? Присвивайки поглед, Бекет се фокусира върху мъжа в детайли. Кестенява коса. Кафява риза. Сини дънки. Лед се спусна по вените на Бекет. Нейният преследвач... бе същият мъж, който го бе закачил за рамото на улицата миналата вечер. Значи не е било шибан инцидент. Сбъркан психопат.

— Какво, по дяволите, става? — извика Ник зад него.

Но Бекет нямаше време да му отговори.

Той се показва, като се надяваше да привлече огъня към себе си и далеч от Кат. Той стреля два пъти по задника, но мъжът се скри зад някакво прикритие.

— Не! Не! — чу се мъжки глас зад гърба му.

Беше Джеръми. Бекет погледна през рамо навреме, за да види как Уекслър издърпва Чарли от земята за косата, а Джеръми се препъва след тях.

С помията, която се изливаше отгоре им от всички страни, агентът успя да издърпа тялото на Чарли пред себе си, преди Ник да стреля. Ник и Уекслър се разкрещяха един на друг, докато вторият влачеше Чарли назад и предупреждаваше Джеръми да стои настрана.

Бекет трябваше да се довери на Ник, че ще се справи с тази ситуация, защото нито един от двамата им не можеше да се съсредоточи върху двата фронта едновременно.

— Той е зад онази скала — извика Изи и посочи един камък в най-близкия край на езерото.

Коул изстреля три изстрела.

— Коул, говори с мен! — извика Кат.

Марз бе пхнал ръцете си под мишниците ѝ.

— Твърде късно е за това, Катрин! — чуха се далечни, изкрещени думи. Бам. — Ти ме докладва! — Бам, бам. — И знам, че си го чукала в леглото ни!

Зад тях също се чува викове. Джеръми. Уекслър. Ник.

— Трябва да го измъкнем оттам! — извика Изи.

— Неее! — изкрещя Джеръми.

Бекет хвърли бърз поглед и установи, че Джеръми някак си е успял да се вкопчи в краката на Чарли, очевидно изненадвайки Уекслър, защото Чарли падна на земята като чувал с картофи.

Джеръми го блъсна силно.

— Бягай, Чарли! Бягай!

Чарли запълзя по ръце и крака към Ник... точно насреща му.

Уекслър изрита Джеръми в главата силно. Веднъж, два пъти, докато накрая Джер не остана почти неподвижен. Той тръсна глава, сякаш бе замаян.

— Ще ме спипате, но аз ще хвана него! — изкрещя Уекслър, забивайки дулото на пистолет в черепа на Джеръми. Използвайки груба сила, той го издърпа нагоре с една ръка, за да го използва като щит по същия начин, както с Чарли.

От другата страна на Бекет последваха два едновременни изстрела. Един по-близо и един по-далеч. В далечината прозвучаха сирени.

— Стрелецът е свален! — извика Изи. — Повалих го. Иди да помогнеш на Ник.

Облекчение заля Бекет. Сега трябваше да се справят с Уекслър, който бързо отстъпваше назад към седана на Ванс заедно с Джер. Къде, по дяволите, беше Ванс, така или иначе? Отърсвайки се от мисълта, Бекет се стрелна към Ник, умът му съставяше план...

— Не, не, не! Бекет! — каза Марз.

Какво, по дяволите? Бекет замръзна на мястото си и последва звука от вика на Марз.

Коленичил зад нея, Марз притискаше Кат към гърдите си. Петно от кръв напояваше сивата коприна в центъра на блузата ѝ. Тя се взираше в него, сякаш бе изненадана.

— Не! — извика Бекет, хуквайки към нея, сърцето заседна в гърлото му и той едва можеше да диша. Не и Кат. Не и Кат. Не и Кат.

Той се движеше, сякаш на забавен каданс. Въпреки големите крачки, които правеше, разстоянието помежду им сякаш се разтегна. Звуците се изкривиха и забръмчаха зад него. Всичко в периферното му зрение се размаза. Всичко, освен Кат.

Най-накрая, най-накрая той стигна до нея. Когато Бекет падна на колене пред Кат и Марз, звукът от свистящи гуми се извиси отнякъде. Миг по-късно покрай тях профуча кола. Но Бекет едва я видя, защото очите му бяха приковани към лицето ѝ. Красивото ѝ бледо лице се взираше надолу към бързо напояващата се риза.

— Кат? — Бекет обхвана бузата ѝ и леко наклони главата ѝ към него. Кожата ѝ беше хладна на допир.

— Бекет. Съжаля... вам. — Очите ѝ не бяха особено фокусирани.

Той надникна през рамо, нуждаейки се от помощ. Надявайки се на чудо.

— Бека! Шейн! — Той се обърна към Кат. — Без съжаления. Ти си добре. Ти си добре. Разбра ли? Нека я сложим да легне, Марз.

Погледът на Марз беше твърд като скала.

— Разбрано.

Внимателно Марз се отдръпна изпод нея и я положи върху асфалта, ръката му придържаше главата ѝ.

— Ранен ли си? — попита го Бекет, приближавайки се до Кат.

— Добре съм — каза Марз. — Ето го и Шейн. Продължавай да ѝ говориш, Би.

Бекет сграбчи ръката ѝ, когато Шейн падна на колене.

— Ще погледна раната, Кат. Става ли? — попита Шейн.

— Доб... ре — цялото ѝ тяло трепереше.

— Разкажи ми някоя история — каза Бекет.

— Как... ва история?

Шейн разкъса перлените копчета чак до корема на Кат.

— Каквато и да е, ангел. Искам да знам всяка проклета история, с която разполагаш — каза Бекет, докато Шейн разтваряше коприната. О, господи, не. Входната рана се намираше съвсем леко вдясно от центъра на гърдите ѝ, а кръвта бликаше нагоре и навън.

Шейн извади нож от кобура на ботуша си и отрязва квадратно парче плат от долния край на ризата си. Той покри раната, но кръвта го напои веднага.

— Имам нужда от още памук — каза той на Марз. — И найлон, ако можеш да намериш. Трябва да държим раната запечатана.

— Ммм... аз... аз не... толкова се радвам... че те срещнах — промърмори тя.

— Аз също, но искам да чуя история — каза той, като адски се мъчеше да не рухне.

Нямаше да ѝ позволи да каже нещо, което да прилича на сбогуване. Нямаше шибан начин.

Той стисна ръката ѝ в своята.

Бека се плъзна на колене от другата страна на Шейн, съсредоточавайки се изцяло върху гърдите на Кат.

— Очаква се линейката да пристигне до две минути, Кат. Ще останеш будна с нас, нали? Две минути не са проблем.

— Не знам. Умор... ена съм — гласът на Кат бе по-слаб, по-дрезгав.

Бека отстрани напоеното парче плат, като свали жилетката си и бързо я сгъна.

— Притискай, Бекет — каза тя, като постави плата върху раната.

Кат изстена, докато Бека вадеше мобилния си телефон и по тоновете, които прозвучаха, стана ясно, че набира 911.

— Линейката на местното спешно отделение може да не е достатъчна — каза тя на Шейн, който я изгледа с наситен с емоция поглед и кимна.

Като търкаше ръката ѝ, Бекет се опита да възстанови част от топлината на кожата ѝ.

— По-късно ще имаш достатъчно време, за да спиш. Но сега трябва да останеш с мен. Става ли?

Моля те? О, господи, моля те? Не я бе открил само за да я загуби. Не беше възможно.

— Продължавай да й говориш, Бекет — каза Бека. — Да, аз съм медицинска сестра в спешно отделение и се обаждам във връзка с престрелка с множество ранени в гробището за ветерани Гарисън Форест. Разполагате с линейка на по-малко от две минути разстояние, но тук имам проникваща травма на гръдния кош с възможни...

Бекет усилено се опита да не обръща внимание на списъка от адски плашещи медицински термини, изливащи се от устата на Бека. Той се наведе над бледото лице на Кат. Дори и зеленината на очите ѝ бе помръкнала.

— Момче или момиче искаш, когато станеш майка?

Ъгълчетата на устните ѝ трепнаха, сякаш щеше да се усмихне.

— По едно от... всяко. Така... нито едно... няма да има числено превъзходство.

Бека продължи до него.

— Мисля, че тя трябва да бъде приета в Шоковия травматологичен център на Университетската болница на Мериленд. Да... Да... Има предостатъчно място за кацане тук. Добре, благодаря ви.

Тя пусна телефона си на земята.

Марз се върна със суитчър, шарено мексиканско одеяло и една шепа найлонови торбички за пазаруване.

— Взех тези от джипа на Джержъми.

Шейн опъна найлона и даде знак на Бекет да вдигне ръката си, така че да може да покрие импровизираната превръзка.

Бекет местеше поглед между Бека и Кат, опитвайки се да възприеме думите на първата, докато се фокусираше върху последната.

— Така ли? Да нямат числено превъзходство както при теб, а?

Исусе, кожата ѝ изглеждаше сякаш някой я е поръсил с прах. Дори устните ѝ бяха пребледнели.

— Не както... при мен. Студ...

— Студ? Студено ли ти е? Ще поправим това — каза Бекет. — Марз, одеялото?

Другият мъж кимна и бързо го разпъна върху долната част на тялото ѝ.

Сирени от множество превозни средства се приближаваха все повече. Гласове. Викове. Но Бекет не можа да проследи никое от тях, не и когато клепачите на Кат все повече натежаваха.

— Остани с мен, Кат. Хей. — Той разтърси леко ръката ѝ. Клепачите ѝ се повдигнаха.

— Остани с мен. Става ли? Имам идея. Ще изпееш ли азбуката с мен?

Един Бог знаеше какво го накара да ѝ предложи нещо подобно, но в момента мозъкът му работеше на абсолютен първо сигнал.

— Съгласна?

Тя едва кимна. И Бекет започна да пее.

— А, Б, В, Г... — отмествайки косата от челото ѝ, той отново разтърси ръката ѝ. — Запей и ти, сега. А, Б, В...

— Г... Д... Е... И... К... К... Бек?

Клепачите ѝ се спуснаха. И не се вдигнаха повече.

Нещо се разкъса дълбоко в Бекет. Никога не бе изпитвал по-голяма болка в живота си. Дори когато баща му го удряше. Или когато баща му се бе опитал да го намушка. Нито пък, когато граната бе разкъсала крака му на парчета.

Парамедиците се появиха до тях с екипировка в ръка. Някой сграбчи раменете на Бекет, принуждавайки го да се отдръпне. Едва не падна по задник, но Изи му пазеше гърба. Буквално.

— Държа те — каза И. — Хайде, грамадане. Направи им място да си свършат работата.

Бекет направи каквото му беше казано, но това не му пречеше да поиска да унищожи с голи ръце автомобилите, между които лежеше Кат, само защото се налагаше да е далеч от нея дори за една секунда.

Защото... ами ако тази една секунда бе последната, която му оставаше с нея?

— О, господи — изстена той.

— Тя ще се оправи, Бекет. Не се тревожи — каза Изи.

Кимайки, Бекет успя да каже:

— Да. Ще се оправи. Разбира се. Уби ли стрелеца или, хм, само го рани?

До някаква степен Бекет искаше да отиде до мястото, на което лежеше тялото на онова скапано лайно, и да го разкъса на парчета. Просто за да е сигурен, че никога повече няма да може да навреди отново на Кат. От струга страна, този Коул бе толкова маловажен, толкова незначителен, че Бекет не искаше да отмества вниманието си от Кат дори и за секунда, за да мисли за шибаняка.

Очите на Изи блеснаха.

— Умря на място. Вярвам, че това не е проблем?

Единственото нещо, което не се хареса на Бекет в случая, беше, че не го бе направил собственоръчно. Докато гледа кучия син в очите. И наблюдава как страхът го залива докато животът се оттича от него.

— Не — успя да каже със стържещ глас.

Изпусна дълбок дъх, докато наблюдаваше как медиците работят върху Кат.

— Какво, ъ-ъ, какво друго се случи?

Не беше съвсем сигурен, че може да се справи с информацията точно сега, но се налагаше.

Изи въздъхна, докато Марз се присъединяваше към тях двамата.

— Джеръми, Ванс и Сенека са ранени доста сериозно — каза Изи, търкайки с ръка късо подстриганата си черна коса. — Ник има повърхностна рана на ръката. Не е сериозна. А Уошингтън е мъртъв.

Звукът от свистящи гуми се върна обратно в съзнанието на Бекет.

— Уекслър? Той избяга ли?

— Да — отвърна Изи. — Ник каза, че го е ранил поне веднъж, но той е взел колата на Ванс, откраднал е ключовете и се е измъкнал.

— А, ъ-ъ, останалите жени? — попита Бекет, като копнееше повече от всичко на света, Кат да седи на задната седалка на пикапа на Шейн точно както тази сутрин, изглеждайки толкова елегантна, изтънчена и направо великолепна в прилепналата си блуза и официален панталон.

— Всички са добре — каза Изи с напрегнат глас.

Погледът на Бекет остана прикован в Кат, а умът му се опитваше да следи всичко, което казваха Бека и парамедиците.

— Колко зле е Джеръми? — попита той.

Въпросът го накара да събере две плюс две за първи път. И двамата най-близки роднини на Ник бяха сериозно ранени. Исусе Христе!

— Травма на главата. В безсъзнание е. Шибаният Уекслър го фрасна с пистолета и го хвърли на улицата като някакъв боклук.

Мамка му, мамка му, мамка му. Не откачай, Мърда. По дяволите, стегни се.

— И двамата ще се оправят — каза той по-скоро на себе си, отколкото на Изи или Марз. Но и двамата изразиха съгласието си.

Ротори прозвучаха някъде над тях. Не бяха много далеч, ако се съдеше по звука. Бекет вдигна поглед, докато хеликоптер в черно и златно не се появи в полезрението му над короните на дърветата. Докато се снижаваше, изтласкваната от перките въздушна струя завихри вятъра около тях. Машината се приземи достатъчно далеч в полето, че да ги предпази от летящи отломки. След това два екипа от по двама души забързаха към тях с носилки на ръце. Единият се отправи към Джеръми, който очевидно лежеше на мястото, на което бе паркирана колата на Ванс.

Парамедиците от линейката изстреляха списъка от състояния и наблюденията си, а после направиха място на травматологичния екип. Новопристигналите натовариха Кат върху носилката за броени минути. Бекет ги последва, но мъжът най-близо до него поклати глава.

— Освен ако не сте ранен, нямаме място за вас — извика той. — Ще трябва да ни последвате с кола. Съжалявам.

Думите му подействаха, сякаш някой бръкна в гърдите му и изтръгна сърцето му. Той спря абсолютно отчаян.

Надолу по пътя вдигнаха друга носилка от тревата. Бекет хукна натам към изпадналия в безсъзнание Джеръми. От самата мисъл на Бекет му прилоша.

— Как е той? — извика той над шума от двигателя от хеликоптера.

— Все още не знам — каза Ник със суров глас. — Исусе.

Бекет сграбчи ръката на Ник — тази, която не кървеше.

— Кат.

Мъка проблесна в странните му бледи очи.

— Колко е зле?

— Доста — каза Бекет.

— Трябва да отлитаем — изкрещя един от членовете на екипажа.

Те се втурнаха натам с носилката на Джеръми.

Ник се завъртя.

— Трябва да дойда. Те са мои брат и сестра.

Човекът се поколеба, но после забеляза кръвта, спускаща се по бицепса на Ник.

— Колко зле сте ранен?

— Драскотина.

Кимайки, човекът каза:

— Става. Хайде.

— Грижи се и за двамата — извика Бекет, когато Ник тръгна след медицинците.

И двете носилки изчезнаха във вътрешността на голямата птица, вратата се затвори и двигателят стартира. После се издигнаха нагоре, извисявайки се високо, изчезвайки напълно над дърветата сред яркото синьо майско небе, отвеждайки със себе си всичко, което Бекет бе искал, но никога не бе вярвал, че може да има.

ГЛАВА 23

В някакъв момент бяха пристигнали още автомобили със специален режим на движение, защото две линейки и три полицейски патрула бяха запушили пътя зад тяхната линия от коли. Четирима полицаи се бяха скупчили около някого върху носилка — Ванс, ако трябваше да предполага Бекет. Давайки им пространство той се втурна към отворените врати на другата линейка с Марз, Изи и Шейн плътно зад него.

Сенека лежеше върху носилката с вдигнати колене, докато един медик обработваше нараняванията му.

— Как е той? — попита Бекет.

— Ник? — извика Сенека със слаб, дрезгав глас.

Бекет се качи в тясната линейка.

— Какво има? Ник трябваше да си тръгне. Имаме пострадали от нашите хора.

— Хей, не може да сте тук — извика парамедикът.

Сенека махна на Бекет да се приближи, докато сваляше кислородната маска. Движенията му бяха хаотични, а погледът му изглеждаше замъглен.

— Господине, моля ви — настоя парамедикът, опитвайки се да върне маската на мястото ѝ.

Възрастният мъж не му позволи.

— Исусе, остави ме на мира. Трябва да кажа нещо! — настоя Сенека.

Стискайки зъбите си, той повдигна ръка и потърси нещо в джоба си.

— Г-н Сенека, не можете...

— Виж, синко — обърна се той към парамедика, — притежавам белези, които са по-стари от теб. Наясно съм, че имам някаква коремна травма. Остави ме... да кажа... моята част — задъха се преди да продължи. — Вземи това — каза на Бекет, подавайки му мобилен телефон. — Паролата е 1445. Всички контакти на Уекслър са тук.

Обади му се сега. Използвай... парите... преди да се покрие на дълбоко — мъжът простена и се сви на една страна. — Документите в моята кола... за вас са.

— Съжалявам, господине — парамедикът се обърна към Бекет, а очите му светнаха гневно. — Трябва да си вървите. Веднага! Край на разговора — с тези думи свали твърдия си поглед към Сенека, който се отпусна върху носилката.

Бекет слезе от линейката и откри едно ченге да говори с Изи и Шейн. Вратите се затвориха след него и тя потегли.

Той се вгледа в телефона в ръката си, а умът му препусна. Отпред в линейката беше Ванс, който ги видя и им махна.

— Исусе! Съжалявам, че не успях да направя повече — каза той, когато Бекет и Марз се приближиха. — Уцелиха ме в рамото при първата размяна на изстрели. Ръката ми е шибано безполезна. — Той посочи превързаното си рамо и бицепс. — Не чувствам пръстите си.

— Просто се грижи за себе си, Ванс. Това е всичко, което има значение — отвърна му Марз.

Ченгето погледна всеки един от тях в очите.

— Направи каквото е нужно. Ще помогна за разчистването на бъркотията. И точно сега не се тревожете за пълните полицейски показания. Кажете на униформените, че сам ще ги взема по-късно.

Бекет погледна към мястото, където останалите полицаи си водеха бележки и отцепваха местопрестъплението. Тялото на Вашингтон все още лежеше в тревата. По-надолу по хълма беше и това на Коул.

Каква шибана бъркотия.

Кат. Сърцето му се разкъса в гърдите при мисълта за нея. Господи, болеше толкова силно, че той едва се побираше в собствената си кожа.

Но имаше неща, които трябваше да направи, хора, за които да се погрижи. Затова се зае с един от проблемите, който наистина се отличаваше от другите и зарови тези скапани емоции толкова дълбоко в себе си, че можеха никога отново да не видят дневна светлина.

Парамедиците затвориха и втората линейка, която потегли, а сирената ѝ огласяваше откритото пространство.

— Трябва да направим това обаждане — каза Марз.

— Да — съгласи се Бекет, а гласът му прозвуча стоманен и безчувствен дори в собствените му уши. — Вземете си минутка и проверете останалите. Успокойте ги, че всичко свърши и всичко е наред.

Поне засега.

Макар че не смяташе, че отново ще бъде наред. Не и той. Същото важеше и за Ник.

Марз кимна и тръгна.

Как си, Кат. Дръж се, заради мен, ангелче!

Мисълта го накара да извади собствения си телефон от джоба си. Написа съобщение на Ник, което гласеше: *Дръжте ме... след което натисна „Изтриване“ и поправи на Дръжте ни в течение. Пазим ви гърба.*

Един дълъг миг по-късно телефонът избръмча в отговор. *Искам шибаната глава на Уекслър на тепсия. И искам да знам каква е шибаната ситуация с другия стрелец.*

Каква ли поредица от сериозни проклетия щеше да включва обяснението пред Ник, защо бе скрил факта, че Кат има преследвач. Само ако си беше отворил устата, както знаеше, че трябва да направи, както вътрешностите му бяха казали, Кат щеше да е жива и здрава в момента. А не кървяща в задната част на хеликоптер. Нямахше да я транспортират към травматологията, за да се бори за живота си.

Бекет написа отговор. *По съвет на Сенека тръгваме след Уекслър, преди да изчезне. Стрелецът беше бившият на Кат. Ще ти разкажа каквото знам, щом се видим.*

Ако приемем, че от този момент нататък Ник се съгласеше да чуе и дума от устата на Бекет. Бог знаеше, че не можеше да обвинява Рикси, ако държи него отговорен, поне за случилото се със сестра му.

Достатъчно, Мърда, укори се Бекет. Изкарай си главата от задника. Точно така.

Шейн и Изи се приближиха тичайки.

— Дадохме им всичките ни имена и координати за връзка — каза Шейн. — И общо обяснение на събитията.

— Ванс ще получи официално изявление от нас — отвърна Бекет, — така че това ни позволява да се ометем от тук. — Останалите кимнаха. — Хайде — подкани ги той.

Отиде до джипа на Джеръми, където откри Чарли, Бека, Сара и Джена, стоящи до вратата на мястото до шофьора, със скръбни изражения. Но Чарли изглеждаше най-зле. Бекет разпозна болката в очите на другия мъж, сякаш се гледаше в огледало. Както и вината — чиста и неподправена.

Бекет застана точно пред лицето му, стисна го леко за врата и прикова погледа му.

— Вината не е твоя. Чуваш ли ме? За нищо от това. — Сините очи на Чарли блеснаха с гняв и недоверие. — Остави го, Чарли, казвам ти. Ако не го направиш, случилото се ще стои между теб и Джеръми като стена. А ти не искаш това. Вложи цялата си енергия в това да помогнеш за възстановяването му и зарежи останалото.

Чарли потърси погледа му и самотна сълза се търкулна от сините му очи. Последва я още една, и още една. Сякаш се опитваше, но не можеше да ги задържи.

— Благодаря — успя най-накрая да каже, но гласът му беше толкова приглушен, че звучеше почти пресипнал. — Може ли да отидем в болницата? — попита той.

— По-добре е да останем всички заедно — отвърна Бекет. — Уекслър е напълно непредвидим и не знаем с кой друг може да работи. Просто ми дай няколко минути, за да свърша нещо, и ще измислим план.

Всеки кимна в знак на съгласие.

— Ти си добър човек, Бекет Мърда — каза му Бека и го прегърна.

По-лъжливи думи не са били изричани, но той задържа устата си затворена и прие добротата на Бека, защото тя заслужаваше поне това.

— Ще проверя Емили и майка ѝ — обади се Марз. — След това можем да се погрижим за обаждането.

Бекет кимна и стана пределно ясно, че се различава от останалите. Шейн държеше ръката на Сара, докато тя се притесняваше, как се справя той. Изи прегръщаше Джена, която не можеше да спре да трепери. Чарли и Бека се бяха облегли един на друг и двамата опитващи се да сдържат собствената си тревога за всеки Рикси, който обичаха. През задната врата на колата на Шейн Марз се наведе, за да провери своето момиче и майка ѝ.

И ето го него, по дяволите, сам. Както винаги. Както заслужаваше. Точно както щеше да бъде винаги.

И защо, по дяволите, все още се налагаше да учи този урок. След тридесет и четири години човек би си помислил, че се е забил в главата му. Той не беше добър. Нараняваше другите хора и ги прогонваше. Беше си по-добре сам.

Опита се да не бъде завиждащ, негодуващ задник. Наистина се опита.

Без да продума, остави групата зад себе си, подмина Марз и се отправи към Събърбъна на Сенека. Да се рови в собственото си древно нещастие, не помагаше на проклетата му душа. Но да се концентрира върху работата? Да, това трябваше да направи.

Нищо на предната седалка. Нищо и отзад. Отвори багажника и зачака капакът му да се вдигне.

В единия ъгъл бе поставена бяла затворена кутия за документи. Той я отвори и прелисти папките, прибрани вътре. Едната от тях беше с етикет *Сметка WCE*.

Сърцето му препусна, докато я вадеше и отваряше. Съдържаше серия от вносни бележки от WCE към сметките не само на Мерит и Кейн, но и към тази на Уекслър, Гарза и поне половин дузина други мъже, включително и Джими Чърч. Върху жълто листче в центъра на най-горния лист беше набързо надраскана бележка *WCE = Паричен обмен Уекслър-Чърч*.

Бизнес партньорство, точно както Проктър енд Гембъл и Хюлед Паркър. Мамка му.

И каква наглост бе необходимостта да използва собственото си фамилно име за този конкретен бизнес, в който Уекслър, бивша зелена барета от армията, се съюзяваше с уличната измет, за да краде от страната си, да разпространява хероин сред сънародниците си и междуременно да избива братята си по оръжие.

На такива като него не трябваше да се позволява да живеят.

— Какво откри? — попита Марз с тих глас.

Бекет му подаде папката.

— Всичко, което някога сме искали да знаем за WCE. — Но почти не отговаряше на очакванията. Или може би така му се струваше, понеже част от хората, които го направиха възможно, не бяха тук, за да празнуват, а вместо това се бореха за живота си.

— Каква беше шибаната вероятност, а? — отвърна Марз, изучавайки съдържанието на папката.

Бекет кимна след дълъг момент. Всяко едно нещо за Сенека днес се оказа вярно. Несъмнено почти бе примамил двама от възможните предатели до Балтимор за погребението и е имал намерението да открие начин да ги задържи в града за срещата, която бяха планирали. Но не бе необходимо Сенека да върши мръсната работа. Уекслър се бе изобличил сам, какъвто може би е бил планът на Сенека през цялото време. Нямаше съмнение, че Уекслър знаеше кои са още в мига, в който видя лицата им. Сигурно е потърсил възможност за бягство още преди Събърбъна да отбие. Но трябваше да изчакат, докато Сенека се възстанови, за да знаят със сигурност нещо от това.

Прелиствайки още папки, Бекет откри лични записки и подробни списъци с контактите на други мъже, чиито имена не разпознаваше. Имаше и внимателно запазени таблици за хероин, откраднат и продаден от различни обекти в Афганистан, както и... мамка му, документ, съдържащ дълъг списък с женски имена.

— Обърни внимание на това — каза Бекет и го подаде на Шейн.

Стоманено сиви очи се врязаха в Бекет и след това в документите.

— Мамка му — изруга Шейн невярващо, а гласът му бе като лед, докато прелистваше от една страница на друга.

Когато Шейн бил тийнейджър, някаква отрепка бе отвлякла осемгодишната му сестра от улицата, на която са живеели. Той и семейството му никога повече не бяха видели малката Моли МакКалън. В резултат на това защитата на жени, които се нуждаят от помощ, се бе превърнала в лична кауза за Шейн. Това го бе подтикнало да помогне на Сара, когато бяха научили, че е принудена да работи като сервитьорка в стриптийз клуба и да има връзка с един от най-силните хора на Чърч, за да плати дълговете на баща си към бандата.

— Боже, не знам дали този списък е благословия, или проклятие — каза Шейн, докато го показваше на Марз и Изи. — Благословия, защото семействата им ще научат какво се е случило с тях. И проклятие, защото кой някога би желал да научи това? Но, по дяволите, ако успеем да открием семействата или докладите за изчезнали хора, можем да намерим снимки. Може би във всичко това или в документите на полковника има информация кой ги е купил.

Шейн прокара ръка през тъмнорусата си коса, а очите му светеха гневно.

Бекет знаеше накъде точно се бяха отправили мислите на приятеля му — да открие и да спаси тези жени. Напълно почтено желание. Но това беше битка за друг ден. Трябваше да бъде. Не че на Бекет му харесваше. Ни най-малко дори.

— Осъзнавате ли — започна Марз, — че с това и микрочипа на полковника, може би разполагаме с всичко необходимо, за да завършим тази мисия.

— Нека не се надценяваме — отвърна Изи с блестящ поглед. — Нуждаем се от Уекслър, преди дори да се доближим до „мисията изпълнена“. Особено след днес.

— По дяволите, прав си. — Бекет хвърли документите обратно в кутията и намери телефона на Сенека. Паролата, която мъжът му бе дал, работеше, както бе казал. И отне само няколко движения на палеца на Бекет, за да открие номера на Уекслър. Той набра.

Едва бе прозвучало първото позвъняване, когато Уекслър излая в отговор.

— Прецака ме.

И не беше ли това интересен поздрав?

— Не е Сенека — отвърна Бекет. — Обажда се Бекет Мърда. И разполагам с дванадесет милиона причини, поради които може да искаш да чуеш какво имам да кажа. — Взе назаем репликата от Ник, и изглежда отново работеше, защото Уекслър не отговори, но също така и не затвори.

— Имаш две минути — изсъска той.

— Искам среща лице в лице, за да извършим проста размяна. Получавах дванадесетте милиона от сметката на Франк Мерит. От теб аз получавам окончателно доказателство, че Кейн е начело на цялата тази афера и е накиснал моя екип. Толкова просто.

— Не можеш просто да изтеглиш дванадесет милиона долара — отвърна Уекслър по начин, който звучеше като трябва да приключвам с теб, идиот.

— Разбира се, че не мога. Но мога да донеса лаптоп, да ти предоставя всички пароли и достъп до информация, да сменя личните ни данни в сметката с твоите и след това да ти позволя да зададеш нова парола и да вземеш лаптопа. Само за да нямаш съмнение, че сме те

измамили, използвайки софтуер, който ще запише паролата. — Бекет знаеше, че Уекслър е захапал въдицата, когато не отговори веднага. — Ние не искаме шибаните пари. Искаме главата на Кейн, задето ни предаде. Нищо повече, нищо по-малко.

— И какво окончателно доказателство за участието на Кейн искаш? — попита Уекслър.

Оживено Марз прошепна редица от предложения.

Бекет кимна.

— Хартieni и дигитални копия на всеки мейл от кореспонденцията между теб и другите замесени в WCE и Кейн. Подробности, в писмен и електронен вид, кой е наредил убийството на Франк Мерит и кой точно екипът ни среща на онзи път в онзи ден, както и всяка информация, до която можеш да се докопаш, касаеща съучастничество в опетняването на репутацията ни и съсипването на кариерите ни. И списък с купувачите на вашите робини.

Чу се недоверчив смях.

— Не искате много, а, шибаняци?

Лед изпълни вените на Бекет.

— Искаме това, което е наше. Честта ни. Репутацията ни. Кариерите ни. Ако искаш да стоварим това пред прага ти, ще го направим. Можем да бъдем доста убедителни, благодарение на отчетността, водена от Мерит, и помощта на шефа ти. Но ние не искаме теб, Уекслър. Искаме Кейн. Изборът е твой. — Бекет се престори, че въздъхва. — Но решаваш сега. Затварям на десет — завърши той и започна да брой наум.

На осем Уекслър каза:

— Имаме сделка.

Тъмно удовлетворение замени леда във вените на Бекет. Този мъж беше в ръцете му.

— Аз определям времето и мястото...

— По дяволите, не. Това разваля сделката. Срещаме се, където и когато аз кажа, иначе няма сделка. Аз изчезвам с изобилие от собствените си пари в брой към тропически рай, където никога повече няма да мисля за това.

Бекет огледа съкипниците си и откри по лицата им еднакво количество съгласие и неудовлетвореност.

— Добре.

— Ще ми отнеме време поне до довечера да събера каквото искаш. Ще ти позвъня на този номер тридесет или шейсет минути преди срещата.

С тези последни думи Уекслър прекъсна разговора.

Поемайки си дъх, Бекет свали телефона и го пхна в джоба си.

— Без значение колко високо се изкачваме, върхът просто продължава да се извисява все повече — отбеляза Шейн.

— Но ако ни достави исканото — отвърна Марз, — ще ударим златна мина.

Бекет се съгласи, но не изпитваше чувство на удовлетвореност или победа, както трябваше да бъде. Защото всичко щеше да е напразно, ако бе възстановил живота си само за да загуби Кат нейния. Изобщо нямаше да е живот, не и без Кат.

Бекет помахна на останалите.

— Ще ви заведе в болницата. Кой иска да дойде? — попита той.

Всички жени вдигнаха ръцете си.

— Отивам и нищо не може да ме спре — отвърна Чарли.

— Аз също — каза Марз.

— И аз — обади се Изи.

Шейн кимна.

— Не бих бил другаде сега.

Перфектно. Харесваше му идеята всички да се съберат заедно.

— Добре, тогава да вървим.

ГЛАВА 24

В мига, в който Бекет влезе в чакалнята на болницата, Ник се изстреля от мястото си, а на лицето му бе изписано всичко.

— Какво знаеш, и защо не си направи шибания труд са го споделиш с мен?

С червени страни и малко диви очи Ник изглеждаше доста зле. И кой можеше да го вини? Беше прострелян и бе видял как брат му и сестра му, единствените му останали роднини на този свят, бяха транспортирани в безсъзнание до травматологията. Сестрата зад рецепцията бе потвърдила, че все още оперират и двамата.

Бекет вдигна ръце и кимна.

— Съжалявам, Ник...

Баааам.

Юмрукът на Ник се заби в скулата на Бекет. Той залитна назад и викове заваляха около него. Не вдигна ръка да се защити, нито пък за да отвърне на удара. Защо му беше? Ник го сграбчи и го притисна към стената до вратата, с което принуди останалите болнични посетители да се разотидат.

— Защищавай се — изкрещя Ник. — Мамка му, защитавай се.

— Не — отвърна Бекет, поклащайки глава.

Внезапно Ник бе отдръпнат от него. Шейн и Марз го държаха през раменете. Всеки човек, който не беше свързан с групата им, напусна чакалнята.

— Спрете! Просто спрете — каза Изи, застанал между тях с разперени ръце, за да попречи на нова схватка помежду им. Не че Бекет планираше такава. — Двама от нашите се борят за живота си. Последното нещо, от което се нуждаем, е да се бием помежду си.

Ник размаха пръст във въздуха.

— Бекет е знаел, че преследват Кат. Не е казал нищо на никого. И я пусна обратно във Вашингтон, където очевидно копелето е прихванало следите ѝ и я е проследило до гробището тази сутрин.

Заслужавам шибано обяснение. — Рикси прикова Бекет с мрачния си поглед. — Ти обеща, че няма да я нараниш.

Бекет се бореше да си поеме дъх. Последните думи бяха като нож, забит в корема му.

— Джеръми знаеше — обади се Чарли с празен глас, сините му очи бяха толкова влажни, че изглеждаха почти сиви. — Казала му е да не те тревожи с това. Издала е ограничителна заповед, затова мисля, че е вярвала, че всичко е под контрол. Щеше да ти каже, след като всичко това приключи.

Клатейки глава, Ник изглеждаше като току-що ударен с тиган.

— Е, мамка му. Някой друг знае ли нещо, освен мен? — попита той.

— Предполагам, че аз също знам нещо — отвърна Бека, гласът ѝ бе напрегнат. — Преди няколко вечери Кат спомена, че последната ѝ връзка е приключила зле и че на бившия ѝ му е било трудно да го приеме. — Тя поклати глава и притисна ръце към устата си. — Въпреки това не знаех нищо друго, заклевам се.

Ник се отърси от другите мъже, които го държаха.

— Исусе Христе — каза той, пръстите му се заровиха в косата му, докато се отправяше към далечната стена от прозорци. Вдигна ръце и ги подпря на стъклото.

Бекет прочисти гърлото си. Отне му няколко опита.

— Тя... дойде в Хард Инк заради този тип, казва се Коул. Бил се скрил в гаража ѝ и я нападнал в петък сутринта преди работа. Отблъснала го, като се съгласила да се срещнат на по питие същата вечер. Вместо това тя си събрала багажа, подаде молба за ограничителна заповед и дошла тук. Добре де, в Хард Инк. И остави проблемите си настрана, за да помогне на всички нас. Аз самият разбрах онзи ден. Умоляваше ме да не ти казвам и обеща сама да дойде при теб, когато разследването приключи. — Бекет притисна длани към очите си и пренебрегна потрепването на бузата си. Въпреки невероятната нощ, в която бе спал с Кат и която му се струваше преди цяла вечност, той беше изтощен до дъното на душата си.

Мълчанието надвисна като тъмен облак над стаята.

— Семейството на Джеръми Рикси — чу се гласът на един мъж, застанал на вратата.

Всички се обърнаха и наобиколиха хирурга, който носеше чифт бледосиня медицинска униформа, кърпа на главата и престилка. Ник и Чарли застанаха най-отпред.

— Аз съм брат му — каза Ник.

Младият индиец огледа групата пред себе си и кимна.

— Джержъми е в процес на възстановяване. Имаше епидурален хематом, който представлява кръвене между черепа и най-външната обвивка на мозъка, причинен от тъп удар в главата. Също така има много малка фрактура на черепа. Източихме кръвта и го преместихме в реанимацията на четвъртия етаж, за да го наблюдаваме за допълнително кръвене и оток. Ще знаем повече, когато се събуди, но няма сериозна причина поради която да смятам, че няма да се възстанови напълно.

О, благодаря ти Господи. Сега, ако можеха да получат също толкова добри новини и за Кат.

— Може ли да го видим? — попита Ник.

Хирургът посочи стойката до стената.

— Указанията за посещения в реанимацията са на разположение там, за да знаете как работим. Веднага след като Джержъми е настанен, някой ще ви уведоми.

Челюстта на Рикси трепна, когато кимна и Бекет си напомни, че не се случва заради него, а заради Ник и неговото семейство.

— Някакви въпроси? — попита хирургът.

— Не, благодаря ви — отвърна Ник, подавайки ръката си на другия мъж. Двамата се здрависаха и лекарят си тръгна.

Всички в стаята въздъхнаха с облекчение. Бека придърпа Ник и Чарли в прегръдката си.

— Ще флиртува и ще побърква и двама ви, преди да се усетите — каза тя.

Чарли кимна бързо, освободи се от ръцете ѝ и се обърна. Покри лицето си с длани и Марз прекоси стаята, отиде до него, постави ръка на раменете му и заговори достатъчно тихо, че Бекет не можа да чуе какво му казва. Дерек притежаваше тази способност — да говори с всеки, да каже правилното нещо и да накара хората да се чувстват добре и спокойни. Бекет би платил щедро, за да притежава тази способност.

И след това, колкото повече време минаваше, напрежението бавно, но сигурно се връщаше обратно. Кога щяха да чуят новини за Кат? Какво им отнемаше толкова време? Какво точно бе наранил куршумът вътре в нея?

Възможните отговори на този въпрос преобърнаха празния стомах на Бекет. Всичко, което можеше да направи, бе да си представя раната, която бе разкъсала красивата ѝ кожа. Кръвта ѝ, разливаща се в пулсиращи вълни. Лицето ѝ, бледо и все по-бледо.

Накрая дребничка сестра, афроамериканка, в розова униформа пристъпи в стаята.

— Семейството на Джеръми Рикси?

Отново всички се изправиха в очакване на новини, въпреки че Ник беше този, който пристъпи напред.

— Аз съм брат му.

— Добре — отвърна тя с усмивка. — Той е добре, така че ще ви заведе...

— Почакайте. Могат да влязат двама души в стаята, нали? — попита Ник.

— Да, точно така.

Ник се обърна и наклони глава настрани.

— Хайде, Чарли. Той ще иска да си там, когато се събуди.

Гледката на чисто и пълно облекчение върху лицето на русия мъж бръкна в гърдите на Бекет. И ги стисна, силно. Не очакваше никаква подобна покана, когато най-накрая Кат можеше да приема посетители. Това знание остави изгаряща дупка вътре в него.

— Сестра ми също я оперират — каза Ник, докато излизаха през вратата. — Може ли някой да ме уведоми, когато хирургът е готов да разговаря с нас.

— Разбира се — отвърна сестрата, гласовете им заглъхнаха в края на коридора.

След това отново се върнаха към чакането. Слънце и сенки се местеха из правоъгълната чакалня, докато следобедът се движеше. Какво ако трябваше да си тръгне, за да се срещне с Уекслър, преди да има новини за нея. Макар че Ник нямаше да му позволи да я види, щеше да го убие да си тръгне, преди да знае, че тя е добре.

Моля те, Господи, тя трябва да се оправи. Бекет притисна длан към гърдите си. Едно неприятно налягане там се увеличаваше през

целия ден и му пречеше да си поеме дълбоко дъх.

Той остана залепен за стената до вратата. Отказваше всяко предложение за храна и напитка, отказваше да седне или да си почине. Сега Кат не можеше да направи нищо от тези неща. Той също нямаше.

Толкова беше потънал в мислите си, че Бека го изненада, когато застана пред него, усмихна му се и го прегърна.

— За какво е това? — попита той, несигурен как да реагира. Накрая отвърна на прегръдката ѝ.

— Изгледа, че имаш нужда — прошепна тя. — Кат е късметлийка да има някой, който толкова много го е грижа за нея.

Беше сякаш думите счупиха нещо вътре в него, нещо, което държеше всичко цяло, нещо, което държеше него цял.

Гърлото му се стегна. Очите му запариха. Сърцето му заблъска в гърдите му.

— Благодаря ти — отвърна той, целувайки бузата ѝ, и се измъкна от прегръдката ѝ. Мамка му, трябваше да се разкара оттук. Далеч от всички тези очи. Преди да направи голям шибан спектакъл със самия себе си. Изхвърча от стаята надолу по коридора към тоалетната.

Крачеше из стаята, забиваше нокти в скалпа си, удряше главата си в стената. Нищо от това не помагаше.

Нищото това не работеше. Нищо от това не помагаше на Кат да се оправи, да бъде тук, в безопасност с него.

О, боже, ще повърна.

Обърна се, подпря ръце на бялата порцеланова мивка и повърна.

Разбира се, това беше моментът, когато някой влезе през вратата зад него.

— Исусе, Би — обади се Марз.

Сухи повдигания разтърсваха тялото му, тъй като нямаше нищо в стомаха му. Двамата с Кат бяха закусили с понички и кафе преди пътуването до Вашингтон, но това беше преди цял един шибан живот.

Когато тялото му най-накрая реши да спре да го обижда, Бекет изми мивката и напписка лицето си с вода. Ръцете и лицето му бяха все още мокри и той се вторачи в белия порцелан.

— Ник е прав. Случилото се с Кат е по моя вина — гласът му звучеше сякаш някой бе издрал гърлото му с шкурка.

— Не, не е...

— Видях го — отвърна Бекет, взирайки се в Марз. — Миналата нощ. Минах през Дюпонт Съркъл и взех готова храна. По пътя обратно шибанякът се блъсна в мен. Тротоарът беше претъпкан, въпреки това бях чист, когато се проверих за проследяващи устройства. Трябваше да съм по-подозрителен... — поклати глава и погледна надолу. Капчица вода падна на върха на носа му.

— Бекет...

— Хирургът е тук — каза Изи, избутвайки вратата зад Марз.

Бекет изскочи от помещението с Марз и Изи до него, и се втурна обратно към чакалнята. Една висока, по-възрастна жена, облечена по същия начин като другия хирург, стоеше вътре.

— О, това е приятелят на Кат — каза Бека.

Бекет едва бе реагирал на думата, когато жената се обърна и повдигна ръката си към него. Двамата се здрависаха.

— Как е тя? — попита той, а подът под него заплашваше да се заклати под краката му.

— Катрин премина добре през операцията. Куршумът е одраскал перикарда на сърцето ѝ, но бяхме в състояние да го поправим. Също така е счупил ребро, което е пробило белия ѝ дроб, и е причинил хемоторакс, това означава, че имаше натрупване на кръв в гръдната ѝ кухина. Погрижихме се за белия дроб и поставихме тръба в гърдите ѝ. Ще следим за отводняването чрез СТ сканиране, за да знаем кога ще можем да я отстраним.

Скалпът на Бекет настръхна.

— Така че... тя е...

— С изключение на всички постоперативни усложнения или проблеми с тръбата в гърдите ѝ, тя трябва да се възстанови напълно — отвърна лекарката, усмихвайки му се.

Вълната на облекчение, която се разби в него, беше толкова силна, че го зашемети.

— Благодаря ви — отвърна той накрая, притискайки ръка към гърдите си. Боже, гърдите го боляха. Някой постави ръката си около него — Марз, който му кимна и в жеста имаше същото облекчение, което Бекет изпитваше. Всички извикаха облекчено и се зарадваха на добрата новина.

— Тя ще бъде настанена в собствена стая, ако желаете да я видите — каза лекарката.

— Да, да, моля — настоя той. — Брат й обаче, той...

— И двамата са на четвъртия етаж, ще говоря с него, след като ви покажа стаята на Катрин.

— Добре — съгласи се той, изучавайки погледите на останалите.

— Предай й, че я обичаме — каза Бека, отправяйки му бледа, но щастлива усмивка.

Той кимна, след което последва лекарката през травматологията към отделението на Кат и най-накрая до стаята й.

— Сега ще говоря с брат й — каза хирургът. — Времето за посещения приключва в шест и половина и започва в осем.

— Благодаря — отвърна той, гласът му не бе повече от шепот. Часовникът на стената до стаята на сестрите показваше пет и тридесет и пет. Нямахше много време, но поне беше нещо.

Стоеше на прага на стаята й, сякаш се намираще на входа на свещено място.

Размърдай се преди Ник да се появи и да изхвърли задника ти навън. Точно така.

Мисълта отлепи обувките му от пода и го изпрати в стаята. Погледът му се прикова в Кат. Върху бледата й кожа. Към тръбата, подаваща се от единия ъгъл на устата й. Към системите, залепени за ръката и китката й. Бели одеяла покриваха гърдите й, но жълто-оранжевият разтворител, който бяха използвали, за да почистят кожата й, беше видим по ключицата й.

Бекет почувства, че се движи на забавен каданс, сякаш никога нямаше да премине разстоянието, което съществуваше между тях. И изведнъж беше там, стоеше изправен до леглото, протягащ се, за да хване ръката й.

В момента, в който пръстите му докоснаха нейните, емоцията го изпълни докрай и го свали на колене. Страх, гняв, вина, съжаление, скръб от дъното на душата му. Притисна челото си към opakото на ръката й и потисна желанието си да захлипа до ръба на леглото. Но тези свиващи стомаха емоции не бяха единствените, които го поразиха. Изпитваше и извисяваща се благодарност, спираща дъха благодарност, че се бе преборила и нещо друго. Нещо всеобхватно, което засенчваше всички други.

Любов.

Любов.

Той... я обичаше.

Не. Беше влюбен в нея. Влюбен в друго човешко същество за първи път в живота си.

Това топло причиняващо болка в гърдите му напрежение, отново гръмна, докато разпознаваше чуждото усещане като това, което беше. Любов. Любов към Катрин Рикси — единствения човек, способен да се промъкне през древните укрепления на сърцето му. Човекът, който го бе накарал да се изправи срещу емоциите си и да ги остави да растат. Човекът, който го бе накарал да осъзнае, че не е живял. Не и наистина.

Човекът, който събуди сърцето му, разбърка душата му и го върна към живота. Който го накара да иска да живее.

— Обичам те — изръмжа той, повдигайки главата си и взирайки се в прекрасното ѝ лице. — Чуваш ли ме, ангелче? Обичам те и съжалявам, и трябва да се върнеш при мен, за да мога да погледна в красивите ти очи и да ти го кажа. Обичам те.

Господи, защо не го бе осъзнала миналата нощ. Защо не ѝ го бе казал, преди да лежи наранена, интубирана и в безсъзнание? Ами ако тя... Не! Дори нямаше да си позволи да завърши тази мисъл.

Влага се стичаше по лицето му. Гласът му се пречупи. Раменете му се тресяха. И може би за първи път в живота си Бекет не се съдържаше. Дори не се опитваше. Дори не го обмисляше.

Той позволи на мъката, тъгата и облекчението да се излеят от него. И най-странното, което се случи, бе, че постепенно му олекна, почувства се по-малко обременен, по-свободен, за да се съсредоточи върху това, което бе най-важно — Кат и любовта му към нея.

Ръката ѝ бе притисната между неговите две и той нежно я повдигна към устните си и целуна кокалчетата ѝ.

— Обичам те толкова много.

Някой прочисти гърлото си зад него.

Бекет надникна зад рамото си, за да открие Ник на вратата с неразгадаемо изражение. Той се изправи на крака и бързо изтри влагата от лицето си.

— Как е Джеръми? — попита, а гласът му звучеше смутен.

Ник отиде в долния край на леглото.

— Изглежда ужасно, но казват, че се справя добре — въздъхна преди да продължи. — Цялата дясна половина на главата му е

бинтована и има синини от ритниците на Уекслър. И той е интубиран — обясни, взиращ се в Кат.

Бекет кимна и преглътна трудно.

— Аз ще... ъм... ще си вървя... — но не можеше да накара краката си да се движат.

— Остани — каза Ник. — Ако я обичаш, трябва да останеш.

Топлина пропълзя по лицето на Бекет. Проклетият Рикси трябва да е чул думите му. Но всичко бе пометено от факта, че Ник не му казваше да си тръгне.

— Обичам я — отвърна той, а погледът му бе прикован в Кат. — Съжалявам...

— Недей — прекъсна го Ник. — Знам. Аз също съжалявам. Държах се като задник с теб. Дори Джер ми го каза.

Бекет се намръщи. Как би могъл...

— Мога да чуя в главата си как ми казва какъв задник съм, задето те ударих. — Бледозелените очи на Ник проблеснаха към Бекет. — Беше прав. Държах Кат настрана за много неща през годините, защото не исках да съм ѝ в тежест. Едва ли мога да я виня за същото проклето нещо. — Той пхна ръце в джобовете на тъмните си панталони. — Разбира се, иска ми се да се събуди, за да мога да кажа всичко това на нея.

Бекет кимна, думите на Ник накараха сърцето му да тежи по-малко в гърдите му.

— Човече, наистина ли се чувствам така?

— Тя знае ли? Как се чувстваш?

— Не — отвърна Бекет, поклащайки глава. — Аз също допреди малко. Или поне не го осъзнавах.

И може би бе така, защото, когато се опита да си спомни точния момент, когато в действителност се бе влюбил в нея, трябваше да се върне до онзи ден на стълбището. Когато се срещнаха за първи път. Когато тя не бе дори малко уплашена от големия непознат мъж, който ѝ бе извадил пистолет в дома на братята ѝ. Когато и да беше, нещо в нея бе проговорило на нещо в него още в самото начало.

Исусе, сега, когато знаеше, имаше чувството, че може да се пръсне, ако не успее да признае на Кат.

— Стрелецът... преследвачът на Кат... — каза Ник с леден глас. — Той...

— Мъртъв е. — Бекет прикова Рикси с погледа си. И не се почувства дори малко зле заради тъмното удовлетворение, което го връхлетя. Ако това го правеше чудовище, щеше да го потиска с всички сили.

— Добре — отвърна Ник и срещна погледа му. — Това е добре.

Последва дълъг момент на мълчание, след който Бекет каза:

— Съжалявам, че ще намеся работата...

— Недей — поклати глава Ник. — Това нещо трябва да бъде решено, преди някой друг да пострада.

— Съгласен — отговори Бекет. — Ще се срещнем тази вечер с Уекслър. Ще осъществим размяна — Сингапурските пари за доказателства срещу Кейн. Уекслър ще се обади в някакъв момент с подробностите. Трябва да знам какво искаш да правя с него.

— Може би трябва да поговорим, преди да вземете това решение — дойде глас от вратата.

Ник и Бекет се обърнаха и видяха да влиза мъж, който затвори вратата след себе си. Кестенява коса, кафяви очи и среден на ръст, посетителят им носеше дълга престилка над бяла риза и панталони в цвят каки. Името върху идентификационната му карта и избродираното име върху престилката му гласяха: Доктор Чаоминг Чен.

— И защо да говорим с вас, доктор Чен? — попита Ник очевидно толкова скептичен, колкото Бекет, що се отнася до самоличността на мъжа.

На пръв поглед спокоен и непринуден Не-Чен се приближи и погледна и двамата им в очите.

— Защото аз съм човекът, с който работеше полковник Мерит в Афганистан. И мисля, че мога да ви помогна.

ГЛАВА 25

Умът на Бекет стана дяволски съсредоточен. Защото техният посетител или ги лъжеше и бе заплаха, или казваше истината и следователно бе най-хубавото нещо, което им се беше случвало през последния месец. Забеляза същите въпроси, отразени в ококорения поглед на Ник.

— И кой си ти всъщност? — попита Ник, напрегнал мускули, но с предпазливо, неутрално изражение.

Мъжът посочи към името върху палтото си.

— Нека засега си остана д-р Чен. аз съм чуждестранен дипломат в Държавния департамент.

Звучеше съвсем правдоподобно. Като изключим, че когато си работил в сферата на Специалните операции и познаваш хора, които работят в Разузнаването, си наясно, че подобни неопределени отговори често са прикритие за онова, което човекът върши в действителност. Мъжете от Специалните части често казваха, че работят за Министерството на отбраната — реплика, която Бекет бе използвал неведнъж в собствения си живот. Освен това имаше приятел, който работеше за ЦРУ и анализираше данни, извлечени от разузнавателни сателити. Когато хората го питаха на разни събирания за препитанието му, той често казваше нещо от сорта на „Работя със сателити“. Ако някой продължеше да настоява, започваше да разказва разсейващо интересни истории за преживяванията, които е имал, докато е работил за НАСА като по-млад.

Та, чуждестранен дипломат в Държавния департамент? Да бе!

— Добре — каза Ник. — Така да бъде. Защо трябва да вярваме, че Мерит е работил за теб?

— Не трябва — отвърна Чен, жестикулирайки с ръце. — Ето защо съм подготвен да ви го докажа. Не сте ли разбрали още, че сребърната гривна на дъщеря му съдържа двоичен код?

Мамка му. Бекет и Ник си размениха погледи.

— Ще приема това за „да“. Аз се погрижих за направата на гривната, за да може Мерит да ѝ я изпрати, затова знам в какви числа се обръщат двоичните цифри — каза той с напълно спокойно лице.

Мерит беше изпратил тази гривна на Бека от Афганистан преди смъртта си. Тя бе смятала, че е прост подарък, но Чарли беше забелязал как висулките във формата на кръгчета и пръчици оформят шестцифрени двоични числа — едно, ако гривната се чете от дясно наляво и второ, ако се чете от ляво надясно. Тези числа се оказаха потребителското име и парола за микрочип, който Мерит им беше изпратил, скрит в стъкленото око на военно плюшено мече. И до днес Бека постоянно носеше гривната.

— И? — каза Ник.

— Кодът се обръща в числата 631780 и 162905 — отвърна Чен със същия безизразно любезен тон, който обикновено използваше.

От мига, в който Чарли беше превърнал двоичните цифри в десетични през първата си вечер в Хард Инк, тези числа се бяха бетонирали в главата на Бекет, защото беше ясно още от самото начало, че ще се окажат важни. Чен ги знаеше? Това беше достатъчно убедително за Бекет. Защото числата представляваха един твърде специфичен детайл, за да ги знае мъжът просто така.

— Исусе — каза Ник и погледът, който хвърли на Бекет, беше изпълнен с недоверие. — Как ни откри? И защо сега?

— Знаех кои сте вие петимата, разбира се. Знаех всичко за екипа на Мерит и какво се случи с вас след засадата. Но не попаднахте под радара ми като хората, които са продължили разследването му чак до миналия понеделник, когато научих, че сграда, притежавана от някой си Рикси — отличително име, споделяно от един от мъжете на Мерит, е понесла щети вследствие на подозрителна експлозия, и че известен оперативен агент от организацията, която Мерит разследваше, е умрял по време на същия инцидент. Като се има предвид дори само онова, което аз самият знаех, не беше трудно да разпозная експлозията на главен газопровод като история, служеща за параван, каквато е всъщност. — Той направи няколко крачки напред и погледът му отскочи към Кат, а после отново към Ник. — Приемането на брат ти и сестра ти в болницата ми подсказа, че най-вероятно ще си тук.

Ииии фактът, че разполага със средствата да научава такъв тип информация, го поставяше директно в сферата на Разузнаването.

Вероятно ЦРУ...

Бекет си пое рязко дъх, когато цяла редица парченца от пъзел почти се наредиха на мястото си.

— Ти си от Отдел Специални Операции.

Елитното паравоенно разклонение на ЦРУ, чието седалище в Афганистан беше в ИОБ Чапман. Тяхната предишна база. Кучи син.

Слаба усмивка заигра на устните на мъжа, но той не отговори на предположението на Бекет, така или иначе.

Ник кимна.

— И така, как можеш да ни помогнеш?

— Кое е нещото, което искате повече от всичко друго? — попита Чен, наклоняйки глава, сякаш ги анализираше.

Бекет пристъпи по-близо, сърцето му препускаше в предпазлива надежда. Защото този мъж по всяка вероятност имаше властта и връзките действително да им даде онова, което искаха. Нещо повече — онова, което заслужаваха.

— Честта ни, репутациите и военните ни досиета да бъдат възстановени. На целия екип.

— И Кейн да бъде изправен пред съд, така че да не може никога повече да застраши други войници, които са под негово командване — добави Ник.

— И двете са в сферата на възможното — каза Чен. — Стига да имате желание да довършите онова, което започнахте с разследването. Всичко се крепи на изготвянето на солиден случай срещу Кейн и тази клика от агенти на Сенека. Мерит започна изграждането му. От вас зависи да го довършите.

Ник и Бекет си размениха погледи и Бекет можеше да види, отразени в очите на Ник, същите надежда и решителност, които и той изпитваше. Да го довършат? Това дори не беше под въпрос.

— Такъв беше планът ни от самото начало — отвърна Ник. — Но защо би ни помогнал, дори да довършим започнатото?

Чен кръстоса ръце и потупа брадичката си с пръст.

— Справедлив въпрос. Мислех, че съм изгубил доказателства, трупани цели четири години. Пуф. Изчезнаха за секунда по време на засада на един слънчев провинциален път. Кейн е подозиран в нечестни сделки и корупция в продължение на години, но има толкова много политически връзки, че никой досега не е бил в състояние да

отправи обвинения, които да се задържат. При едно... нека го наречем, посещение в ИОБ Чапман, до мен достигна мътва за откраднат, конфискуван хероин и за съоръжения за унищожаване, които унищожават по-малко, отколкото са получили. Нямаше две мнения по въпроса — ако тези две истории бяха верни, то те бяха не просто престъпления, а държавна измяна. Ощетяваща самата мисия, която Съединените щати се опитваше да изпълнява там. Признателността на собствената ви държава, че сте поели тази факла, ще ви спечели онова, което искате и в същото време ще направите огромна услуга на страната си.

Вратата се отвори зад Чен и една набита медицинска сестра влезе в стаята.

— Времето за свиждане приключи, господа. О, извинете, докторе.

Той ѝ кимна и се усмихна.

— Тъкмо приключвахме.

Жената остави вратата отворена и се оттегли също толкова бързо, колкото се беше появила.

— Та, по отношение на срещата ни с Уекслър довчера — подхвана Бекет.

Чен кимна.

— Вие ли избирате мястото, или той?

— Той — каза Бекет. — Това беше решаващо условие за него.

— Разбира се, че е било — отвърна Чен. — В допълнение, че е социопат с изявен Наполеонов комплекс и дълбоко вкоренено чувство за малоценност, насочено към дългогодишния му приятел и съперник Джона Сенека, Уекслър е експерт по експлозиви и събаряне на сгради. Може да разчитате, че той не планира вие да напуснете мястото на срещата живи и че ще използва експлозиви, за да се убеди в това.

— Е, това е една шибано ободряваща новина — каза Бекет.

— Господа — обади се сестрата, застанала на вратата с ръце върху хълбоците.

— Да преместим разговора в коридора? — попита Чен.

— Само минутка — каза Ник и заобиколи края на леглото. Хвана ръката на Кат. — Събуди се, за да може да се развикаме един на друг или нещо подобно — каза ѝ той, целувайки я по челото. — Обичам те. Всички ти изпращат много любов.

Челото му се сбърчи в момент на тъга, след което решително възвърна деловото си изражение.

Докато Ник се оттегляше, Бекет се наведе напред.

— Върни се бързо при мен, ангел мой — каза той, след което целуна слепоочието ѝ.

Проклятие, не искаше да я оставя. Действието предизвикваше усещане съвсем близо до това да разкъсат гърдите му. Но тя не можеше да е в пълна безопасност, докато екипът не докараше това разследване до абсолютен край, така че това бе най-доброто, което можеше да направи за нея сега. Той последва Ник и Чен през вратата, отделението и отвъд обезопасените врати в един тих коридор.

— Да знаете какви са способностите на Уекслър, е, както така колоритно се изрази, „шибано ободряваща новина“ — каза Чен, — защото това означава, че знаете какво да очаквате и как да го обезвредите. Шегата настрана — намигна той. — Трябва само да идентифицирате мястото на устройството преди края на срещата.

Бекет си пое дълбоко дъх.

— Имам джобен детектор за химикали и експлозиви в чантата си с екипировка в... жилището — каза той. Импулсът му бе да избегне разгласяването на местоположението на дома им, но вероятно беше безсмислено, като се имаше предвид с кого си имаха работа. Този приятел вероятно знаеше дори какъв размер обувки носи Бекет. Четиридесети и трети, много благодаря. — Само че трябва да тръгна натам веднага, за да съм сигурен, че ще мога да го взема преди срещата.

— Тогава да го направим — каза Ник. — Аз ще водя срещата с Уекслър, докато ти и Изи работите по засичането и обезвреждането.

Исусе. Ами ако не успееш да засекаш и обезвредиш нито едно устройство преди срещата да приключи? Ами ако Уекслър натиснеше детонатора, докато Ник е все още в обхвата на експлозията? Инстинктите на Бекет бяха в конфликт доколко приемлив е рискът. Но какъв избор имаха?

Чен кимна.

— Щом се сдобие с доказателствата, е добре да се срещнем веднага и да решим кой е най-добрият и бърз план на действие срещу Кейн. Има голяма вероятност Уекслър вече да е предупредил генерала, че нещата излизат наяве.

— Звучи логично — каза Ник. — Мога да ти се обадя след...

— Задръж — каза Бекет, докато вадеше вибриращ телефон от джоба си и поглеждаше към него. — Уекслър е. — Сърцето му се разтуптя и той се фокусира усилено, докато отговаряше. Ник и Чен го наблюдаваха с орлов поглед. — Мърда на телефона.

— Уекслър — отвърна другият мъж. — Слушай ме добре. Ела в осем часа на паркинг гаража, който е в строеж, на Ейвиейшън, близо до Дорси, на БВИ.

Бекет склочи поглед с Ник.

— Отворен ли си към идеята да се срещнеш с ръководителя на екипа ми? Ник Рикси?

— Не. Заедно започнахте това, заедно ще го довършим. Ела сам и донеси лаптопа. Ако усетя, че си довел компания или ме разиграваш, си мъртъв, а аз ще изчезна и тези доказателства изгарят завинаги. Разбрахме ли се?

Ник кимна и Бекет каза:

— Да.

Клик.

— Е, изглежда, че аз съм вътре, а ти ще помагаш на Изи — каза Бекет. Хвърли поглед към LED екрана на телефона. — И имаме осемдесет минути да се приготвим за най-важната среща в живота ни.

Чен извади визитни картички и подаде по една на всеки от двамата. Върху белия правоъгълник бе изписано едно-единствено парче информация: телефонен номер. Това беше. Без име, титла, професия или адрес.

— Късмет, господа — каза той. — Ще имате нужда от него.

Последните шестдесет и пет минути бяха такава зашеметяваща надпревара, че Бекет трудно можеше да повярва, че е успял да стигне до гаража и мястото на срещата няколко минути по-рано. Тъй като бе разрешено само на един човек да спи през нощта в стаята на пострадал от травма пациент, Чарли беше решил да остане в болницата и да наглежда едновременно Джереми и Кат. Когато обаче Ник обясни какво вероятно щеше да се случи, всички останали се върнаха в Хард Инк с екипа, за да помогнат и предложат морална подкрепа.

Обратно във фитнеса, Бекет беше провел бърз инструктаж на Ник и Изи как да работят с устройството за засичане на експлозивни, а Марз подготви един свободен лаптоп с всичко, от което Бекет щеше да

се нуждае, за да накара размяната да изглежда правдоподобна и записващ софтуер, който можеше автоматично да изпраща имейли с последователността от натиснати клавиши на клавиатурата. Това означаваше, че ще се сдобият с всички пароли, които Уекслър сложи на сингапурската сметка и следователно щяха да могат да отменят промените, които евентуално ще направи по нея.

Защото нямаше абсолютно никакъв проклет начин да оставят Уекслър да заграби целия пай, че и да го изяде.

Бекет насочи джипа си към тъмното пространство, направи обратен завой и паркира с предницата напред близо до същия вход, от който беше влязъл. Подозираше, че ще иска да се възползва от бързия и лесен достъп до изхода още преди нощта да е приключила.

Изключи двигателя и фаровете си, но остави вътрешните лампи включени, за да осигурят поне малко осветление за размяната. До задницата на джипа отвори капака на багажника и постави лаптопа върху равната повърхност на товарната площ вътре.

Бекет огледа гаража около себе си, докато наместваше бронжилетката, която носеше под ризата си. Празен. Тих. Спокоен.

Нямаше какво друго да прави, освен да чака.

Гаражът беше разположен насред гори, на четирилентов път, който опасваше летището. Коли и таксите профучаваха на всеки няколко минути, но цялостната атмосфера на мястото беше мрачна и усамотена. Нямаше да му е трудно на ума му да му спогоди номер и да се опита да го убеди, че наистина е съвсем сам тук, но той знаеше, че не е така. Досега Ник и Изи трябваше да са прекосили горите до най-близката завършена паркинг постройка, за да започнат търсенето на експлозивите. Марз, Шейн и Деър щяха да заемат снайперистки позиции от всички страни, макар че къде точно, Бекет не знаеше. А Гарваните чакаха в засада в двете посоки на Ейвиейшън, за да се уверят, че Уекслър няма да се измъкне.

В най-добрия случай задникът на Уекслър щеше да бъде прехвърлен на грижите на Чен. В най-лошия? Е, Бекет дори не искаше да спекулира какво щяха да направят Гарваните, ако им се даде неограничен достъп до мъжа, който носеше най-голяма отговорност за смъртта на двама от събратята им миналия уикенд.

Когато часовникът на телефона му отчете минута след осем, вътрешностите на Бекет направиха задно салто. Ами ако Уекслър не се

появеше? Ами ако вече се беше покрил надълбоко? Както и Кейн? Ако нито един от двамата мъже не можеше да бъде подведен под отговорност за всички злини, които бяха сторили, както на него, така и другарите му, каква победа щеше да е това? И как някой от тях би могъл да се чувства наистина в безопасност, докато знаеха, че тези двама мъже се разхождат на свобода?

Не. По един или друг начин тези двамата щяха да си получат заслуженото. Бекет само се надяваше...

Светлини завиха по пътя, който водеше към гаража, а след това шумът от двигателя на кола достигна до него във вътрешността на постройката.

Време беше играта да започне.

Черен Лексус навлезе в гаража, купето му бе прекалено тъмно, за да е сигурен човек, че шофьорът е Уекслър или да потвърди, че е дошъл сам. Колата се завъртя, за да паркира подобно на Бекет. Когато двигателят спря, остави след себе си още по-ясно изразена тишина от преди. Беше толкова тихо, че Бекет можа да чуе вътрешния механизъм на дръжката на вратата, когато шофьорът я отвори и пристъпи навън.

Определено беше Уекслър.

— Закъсня — каза Бекет.

Уекслър игнорира коментара.

— Донесе ли лаптопа?

— Тук е. Донесе ли всичко, което поисках, както в електронен, така и в книжен формат? — изстреля в отговор Бекет.

Мъжът пристъпи към багажника си и го отвори.

— На твое разположение — каза Уекслър и направи жест към вътрешността.

Бекет заобиколи отдалеч багажника, докато очите му не попаднаха върху онова, което беше вътре. Два бели архивни кашона, пълни с документи. С изключение на това колата беше толкова чиста, че трябва да беше взета под наем.

Уекслър протегна длан.

— Тази флашпамет съдържа всички електронни копия.

— Ще потвърдя какво има вътре на лаптопа — каза Бекет, отбелязвайки наум колко спокоен и отпуснат изглеждаше мъжът — което бе логично, ако Уекслър се чувстваше уверен, че Бекет няма да излезе жив оттам, без значение какво се изрече или извърши

междувременно. Докато Бекет се връщаше до отворения капак на багажника си и лаптопа, който седеше вътре, Уекслър го следваше отблизо. Твърде отблизо всъщност. Като се имаше предвид, че този мъж бе изиграл роля в убийството на приятелите му, разрушаването на кариерата му и атаката срещу Хард Инк, на Бекет му коства всяко зрънце дисциплина, което притежаваше, за да избута настрана справедливия си гняв и да не изцеди живота на Уекслър от тялото му с голи ръце.

Вместо това вкара флашпаметта в USB преходника, отвори външното устройство и се вгледа в серията от директории, които се появиха на екрана. Кликна два пъти върху една от тях, озаглавена *Имейли*. И наистина, папката съдържаеше точно това, което Бекет бе поискал — уличаващи във вина електронни съобщения с Кейн за работата на WCE, датиращи от началото на WCE споразумението, отпреди почти четири години.

Отвори още няколко. Всичко изглеждаше в ред. Бекет пусна флашката в джоба на дънките си. За момент се напрегна, за да чуе нощните звуци, които долитаха към вътрешността на гаража. Изи щеше да изсвири като птица, когато е готов със задачата си. Това щеше да е сигналът на Бекет за отбой.

За момента — нищо.

— Входът към банковата сметка. Веднага — каза Уекслър, наведен над Бекет от едната му страна.

Бекет кликна върху прозореца на интернет браузъра, вече отворен на страницата за вход в банковата сметка, и въведе нужната информация за достъп до сметката на Мерит с дванадесетте милиона долара баланс в нея. Щом се озова вътре, кликна върху „Редактирай профила на сметката“. Направи жест към машината и каза:

— На твое разположение.

Уекслър пристъпи напред подобно на изгладнял мъж пред отворен бюфет, алчно заграби машината, прегърби се над нея и защрака неумело по клавиатурата. Без да откъсва поглед от него, Бекет се върна до Лексуса. Използвайки светлината на багажника, се увери, че документите в двата кашона бяха онова, което Уекслър беше заявил, че са. Беше донесъл физическите доказателства, които без съмнение той вярваше, че ще бъдат унищожени в експлозия, заедно с Бекет.

Бекет бързо скри малко проследяващо устройство в багажника — просто като предпазна мярка, в случай че Уекслър успееше да се измъкне на Гарваните. Това беше малко вероятно, но винаги бе най-добре човек да се подготви за възможно най-лошия сценарий в мисии като тази.

Мърда сложи единия кашон върху другия, вдигна и двата, изкара ги от багажника и ги премести отзад в джипа. Надали можеше да се държи по-лежерно, въпреки факта, че съдържанието на тези кашони щеше да е ключът към възстановяването на голяма част от онова, което бе отнето от него и от другарите му.

С недоволен поглед Уекслър извъртя стойката, както и лаптопа, за да се увери, че Бекет не може да види какво въвежда. Не че имаше значение. Брилянтността на Марз се беше погрижила компютърът да им изпраща цялата информация, от която се нуждаеха.

— Предполагам, че Сенека не е легендата, която го изкарват, а? — обади се Бекет и кръстоса ръце, наблюдавайки мъжа, докато работи.

— И защо? — попита Уекслър.

Щрак. Щрак.

— Просто ми се струва, че надали щеше да си организираш собствена черна операция зад гърба му, ако е и наполовина толкова рок звезда, колкото го обрисуват историите.

Уекслър поклати глава, подхилквайки се под нос.

— Сенека може и да е всичко, което си чувал за него, но е дяволски сигурно, че не е стигнал до това положение сам. Без значение какво казват останалите и какво признава той самият.

Щрак.

— Разбирам. Значи е бил от онези типове, които винаги си приписват заслугите — продължи да го подстрекава Бекет. Честно, беше любопитен как Уекслър оправдаваше пред себе си всичко, което бе сторил. Плюс това, както беше неумел с клавиатурата, опитите му едновременно да говори и да пише го забавяха дори повече. А всяка допълнителна секунда, която успееше да осигури на Изи и Ник, беше добре дошла. — Най-зле е да работи човек за такива. Скъсваш си задника и си рискуваш живота, а те междуременно си почиват и обират цялата слава.

Уекслър вдигна поглед към него.

— Точно така беше. Двадесет шибани години.

Проклет да беше, ако Чен не бе прав за мъжа, и то до последния детайл.

— Готово! — каза Уекслър. — Чакай — наведе се напред смръщен.

— Ще те накара да си влезеш в електронната поща и да потвърдиш промените в сметката през линк, който ти изпращат. Това е допълнителна мярка за сигурност.

Раздразнен, Уекслър кимна и се върна към кликането и щракането. Наведе се още повече напред и се намръщи.

— Проблем? — попита Бекет.

— Вече не — отвърна Уекслър.

Изправяйки се, той насочи пистолет в упор към гърдите на Бекет и стреля два пъти. Заглушителят попречи на оръжието да издаде звук.

Което увеличи изненадата на Бекет, когато сачмите го улучиха точно над сърцето.

Бронежилетката си свърши работата и попречи на оловото да проникне в тялото му. Комбинацията от близкия обсег и ускорението, с което куршумите бяха напуснали дулото обаче, го накараха да се залюлее назад, докато не се строполи силно по гръб, при което главата му отскочи от бетона. Фронталният сблъсък с куршумите отне способността му да диша, а падането изкара от дробовете му и малкото въздух, който му беше останал. Зрението му стана на петна, главата му забуча. Успя да се задържи достатъчно в съзнание, за да чуе изстрели, достатъчно, за да види как Уекслър хвърля нещо в джипа му, достатъчно за инстинктите му на съхранение да изреват „Размърдай си задника, войнико и се омитай!“.

Гумите на Уекслър изсвистяха срещу новия бетон.

Изнемощял, Бекет насили тялото си да се изправи. Болка излизаше на талази от гърдите му, а умът му се въртеше около факта, че Уекслър беше хвърлил нещо в багажника му. Документите! Запрепъва се към задницата на колата, грабна двата кашона и побягна.

Вероятно беше направил не повече от осем изпълнение с агония крачки, когато експлозията избухна. Взривът го уцели в гърба и той полетя напред. Безтегловен. А после гравитацията се завърна с шибана пълна сила. Тръшна го толкова силно върху бетона, че ушите му запищяха. Или може би това беше в резултат на експлозията, случила се в такова затворено пространство.

Което и от двете да беше, то му попречи да чуе другарите си, докато Ник и Марз не се появиха пред лицето му, грабвайки го за ризата и издърпвайки го далеч от пламтящите отломки. Устните им се движеха, но липсваше звук. После Шейн се появи пред погледа му и изглежда го попита нещо.

Бекет поклати глава.

— Не те чувам! Не чувам! — каза той.

Мамка му, болеше го навсякъде.

— Документите? — попита. — Документите оцеляха ли?

Имаше флашпаметта, разбира се, но нямаше идея дали Уекслър наистина бе направил каквото го беше помолил и бе осигурил всички документи и в двата формата. И не беше искал да поема риска. Не и след като доказателствата бяха техният печеливш билет за измъкване от цялата тази каша.

Исусе, как звънтенето в главата му успяваше да заглуши всеки друг звук и да е толкова силно?

Шейн размаха ръка пред лицето му, принуждавайки го да се съсредоточи. Другарите му направиха знак, сякаш да го попитат дали може да се изправи на крака. Бекет кимна и се надигна в седнало положение...

Само че... Мене. Не, всъщност въобще не можеше да го направи. Не и сам.

Изи и Шейн бяха точно там, помагайки му да се изправи на крака. Бекет изстена, когато тялото му запротестира от движението. Но нищо от това нямаше значение. Онова, което имаше значение — и което все още не знаеше — бе дали беше спасил доказателствата. Дали бяха задържали Уекслър. Дали беше свършил работата, която бяха имали нужда да свърши.

Марз се появи пред него с двата кашона в ръце и голяма усмивка на лицето си.

— Наши са? — попита Бекет. — Всичко оцеля?

Марз кимна през смях и тогава някой потупа Бекет по рамото. Ухилен, Шейн сложи пръст на устните си и направи жест с ръка да намали децибелите.

О.

— Крещя ли? Не чувам абсолютно нищо.

Шейн кимна и го стисна за рамото.

Бекет простена при лекия допир.

— Шибанякът стреля по мен. Два пъти. В упор. Усещането е сякаш... някой се е целил в оградата... използвайки гърдите ми за тренировка по батиране.

Мамка му. Къде се беше изпарил всичкият въздух?

Лицето на Шейн се смръщи. Докато Ник и Изи крепяха ръцете му над раменете си, Шейн разкъса ризата на Бекет. И наистина, две сплескани сребристи сачми бяха забити в предницата на жилетката от кевлар. Исусе, щеше да му се наложи да изгълта цяло шишенце с ибупрофен довечера.

Движение привлече погледа на Бекет. Деър се появи тичешком с мобилен телефон, притиснат към ухото му. Той оформи с устни думи, които Бекет не успя да различи и в следващия момент Шейн и Марз си стиснаха ръцете с Деър, усмихваха се, смееха се... тържествуваха?

— Какво? Какво е станало? — попита Бекет.

Марз вдигна пръст и приклепна до кашоните. Минута по-късно се изправи и протегна напред лист хартия.

Бекет запремигва, за да го прочете на светлината от огъня, обгърнал овъглената черупка на джипа му.

Всички документи са спасени. Уекслър е мъртъв.

Погледът на Бекет се вдигна рязко към този на Марз.

— Пипнахме го?

Марз кимна.

— Сигурен ли си? Наистина ли сме...

Да, оформи с устни Марз. А после завъртя очи и отново задраска по хартията, подчертавайки думите си два пъти, за акцент.

Пипнахме го. И най-накрая всичко приключи, мамка му.

ГЛАВА 26

Когато отбиха в чакъления паркинг зад Хард Инк, Бекет вече знаеше три неща.

Първо, че искаше да удари Шейн МакКалън в лицето, задето го караше да стои буден през целия път до вкъщи, след като толкова много му се спеше, че чак го болеше. Всеки път, щом клепачите на Бекет започнеха да се спускат надолу, Шейн го разтърсваше да се събуди и сочеше главата му. Всичко, което Мърда имаше да каже, беше:

— Мамка ти, сътресение.

Защото определено си беше заслужил няколко часа забвение.

Второ, че му се искаше слухът му да не беше започнал да се връща, та да не му се налага да слуша как Марз опропастява „Окото на тигъра“, химн на осемдесетте, по памет — благословен да е, но момчето не можеше да пее дори ако животът му зависеше от това. Бекет беше готов собственоръчно да го удари отново по главата просто за да провери дали ще успее да накара тази лудост да спре.

Трето, че нощта им бе на път да стане още по-приятна, защото Чен стоеше пред задната врата и ги чакаше. Преди да тръгнат, Ник беше предупредил Гарваните, които останаха да пазят сградата, че мъжът ще идва и има разрешение да премине през блокадата. Ник се беше обадил на Чен, докато се измъкваша от гаража, за да му съобщи, че начинанието им е било успешно. И ето че той вече беше тук.

Бекет се сепна, когато Ник му отвори вратата, най-вече защото всъщност не бе осъзнал, че пикапът е спрял. Все още имаше чувството, че се движат или може би причината беше в това колко лошо го бяха поступали. Поне краката вече го държаха без светът около него да се върти като въртележка. Не че приятелите му му позволиха да върви сам. Марз и Ник застанаха от двете му страни, ръцете им обгръщаха гърба му по целия път през паркинга и нагоре към фитнеса.

Подкрепяха го. Носеха го. Хващаха го, когато падаше.

И ако това не беше метафора за всичко, което някога бе искал, но никога не бе имал. Сега го имаше обаче. Но с всичките нужни доказателства вече в ръцете им, какво ли предстоеше да се случи?

Вътре откриха Бека, Емили, Сара и Джена да стоят на компютърните маси и да ги чакат. Точно преди Марз да започне да спуква тъпанчетата на всички, той се беше обадил на Ем, за да ѝ каже какво бе станало. Жените скочиха от местата си и забързаха през стаята, и докато четирите двойки около него празнуваха, че отново са заедно, наред с победата им, болката в гърдите на Бекет нямаше абсолютно нищо общо с факта, че беше прострелян.

Кат. Как беше тя? Беше ли се събудила? Имало ли е някакви усложнения? Беше ли изплашена и сама, чудейки се защо той не е там? Поне Чарли беше там. Той щеше да ѝ каже какво става. Макар че това не накара Бекет да копнее по-малко да бъде до нея.

Мамка му.

— О, Боже, Бекет — възкликна Бека, докато погледът ѝ се спускаше по него. — Иска ми се да те прегърна, но не искам да те нараня.

Той успя да кимне, протягайки ръка напред, за да я държи на разстояние.

— В момента съм една огромна синина. Нека отложим за друг път обаче.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Говорих с Чарли. Кат още не се е събудила, но сестрите казват, че показателите ѝ са силни.

О, по дяволите. Сега очите му запариха.

— Благодаря — отвърна той.

— Ем отиде да ти вземе малко ибупрофен, големи човече — каза Марз. — Хайде да те настаним да седнеш, преди да паднеш и да пробиеш дупка в пода.

Бекет се изкиска и простена.

— Не ме карай да се смея.

Скоро всички се бяха събрали около бюрото на Марз, включително Айлийн, която не спираше да скача в скута на Марз и Сай, чиято глава изникна от един от кашоните им с провизии пред бюрото. Вместо да побегне, той седна и се загледа в тях предпазливо с едното си жълто око.

Ник протегна ръце.

— Е, запознай се с бандата — каза той на Чен. — Можеш да говориш свободно пред всеки от тях. Всички сме в това заедно.

Облечен в същите дрехи като по-рано — с изключение на медицинската престилка, Чен обходи с поглед групата и кимна.

— Твоя воля — той седна на един сгъваем стол и подпря лакти на коленете си. — Време е за въпроса за един милион долара — каза той. — Какво взехте от Уекслър?

Изи вдигна кашоните върху бюрото на Марз и всички прекараха следващия един час да се ровят из тях. Имейлите описваха в детайли криминалните занимания на WCE, както и фактът, че Кейн е знаел за тях и участието му в гореспоменатите криминални занимания. Установиха, че Кейн е движел афганистанската страна на черната операция на WCE, докато Уекслър е ръководил американската, макар че предвид тона и подбора на думи в съобщенията, Уекслър, изглежда, е бил в ролята на подчинен във взаимоотношенията им.

Включени сред съобщенията бяха разговори с и за Франк Мерит. Кейн първоначално бе вербувал Мерит за операцията, без да осъзнава, че Чен вече го беше вербувал да разследва онова, което ЦРУ подозираше, че е масивен корупционен заговор, кражба и контрабанда. Следователно Мерит бе играл и на двата фронта още от самото начало и Бекет дори не можеше да си представи какъв тип стрес вероятно бе лежал върху плещите му — особено след като Кейн и Мерит са били приятели още от Уест Пойнт. Накрая подозренията на Кейн за Мерит бяха нараснали — не беше съвсем ясно защо от това, което бяха прочели до момента, но генералът бе споделил намерението си да премахне възможен пробив в организацията с думите „*М е заменим. Ще се погрижва за проблема до края на седмицата*“.

Имейлът датираше три дни преди засадата, която бе променила живота на всеки един от хората в стаята.

Следващата седмица друг имейл до Уекслър продължаваше с ужасяващото: „*Не довърших всички, както беше по план. Ще се погрижва административно. Ще е по-бавно и по-мърляво, но също толкова ефективно.*“.

Мамка му.

За пръв път, откакто се беше върнал в щатите, Бекет осъзна точно колко голям късметлия беше, че е успял да се измъкне жив. Да

бъде жив. Защото, ако Кейн бе постигнал своето, Бекет никога нямаше да получи шанса да се влюби в Катрин Рикси.

Докато се ровеха из съдържанието на кашоните, откриха, че голяма част от съобщенията бяха формулирани по подобен начин — достатъчно двусмислено може би за да изглеждат безобидни. И достатъчно детайлни, че ако знаеш за какво се отнасят, можеш да видиш колко дяволски зъл беше Ландън Кейн в действителност. Ала в комплект със записите на Мерит, тези нови файлове определено бяха изобличаващи.

След това Марз показа на Чен всичко, което бяха събрали срещу Чърч, WCE и Кейн — от собственото си търсене, от микрочипа на Мерит, от Сенека и от Уекслър. Дерек пропусна да спомене, че Кат бе споделила с тях документи от съдебното разследване и Бекет бе облекчен от нейно име. Тя вече бе принудена да жертва достатъчно, много благодаря.

Резултатът беше впечатляващо количество работа и дори още по-впечатляваща колекция от доказателства. Въпросът беше...

— И така, това достатъчно ли е? — попита Ник. — За да заковем Кейн? За да изчистим имената си? За да направим на пух и прах тази конспирация веднъж и завинаги?

Чен се втренчи в Ник за една дълга минута, след което кимна.

— Това е точно каквото е нужно, за да се постигне всяка една от тези цели. Но има уловка.

Стомахът на Бекет се сви. Сега пък какво?

— И тя е? — попита предпазливо Ник.

— Екипът ти заслужава заслугите за разобличаването на всичко това. Компанията обаче ще си ги присвои. Просто ви го казвам направо. Колко голям проблем ще е това за вас?

Погледът на Ник обходи стаята и всеки от мъжете си каза мнението.

— За мен не е проблем — отвърна Изи.

— По дяволите, не искам да обяснявам на никого как се сдобихме и с половината от тази информация — каза Марз и тази гледна точка подръпна невидима струна дълбоко в съзнанието на Бекет.

Защото не бяха останали съвсем от правилната страна на закона във всичко това, нали?

— Що се отнася до мен — обади се Шейн, прегръщайки Сара пред себе си, — идеята ми никога не е била да получа някакво признание. Така че това въобще не ме притеснява.

Бекет кимна и направи гримаса, когато се размърда на стола.

— Не искам заслуги. Искам справедливост. Както най-добре успееш да я въздадеш.

Ник протегна ръка.

— Ето на. Мисля, че спокойно може да се каже, че ще бъдем доволни, ако държиш имената ни колкото се може повече в тайна.

Чен се надигна от мястото си.

— Е, тогава да се захващаме за работа. Искам пълен електронен архив на всичко това колкото се може по-скоро. Защото знам точно какво трябва да направя.

О, господи, всичко боли.

Звуци. Миризми. Усещания. Всички тези неща бавно се връщаха при Кат, докато идваше мъчително в съзнание. Клепачите ѝ се бяха слепнали, устните ѝ бяха сухи и възпалени, устата ѝ беше като пустиня. Тя преглътна и... имаше нещо в гърлото ѝ.

Простена и флегматично вдигна ръка към лицето си.

— Не, не, мила — каза някой. — Трябва да оставим това там за момента. Хайде, събуди се за мен, Катрин. Можеш ли да отвориш очи?

Сякаш вдигаше петдесет килограма, но накрая успя. Бледи зелени стени. Тъмнина от другата страна на прозореца. Легло близнак с перила от двете страни. Медицинска сестра?

Всичко се завърна с главоломна скорост.

Погребението. Стрелбата. Коул.

О, Господи. Какво се случи? Какво се случи?

— Уоу, мила. Успокой се — каза младата медицинска сестра с руса коса. — Сигурна съм, че имаш много въпроси и ние ще отговорим на всичките. Но ти премина през много и трябва да се опиташ да запазиш спокойствие. Става ли?

Премигвайки, за да прогони сълзите, Кат кимна. Преминала е през много? Затова ли я болеше така силно? Защото гърдите ѝ бяха в пламъци.

Сестрата — Кари, гласеше табелката попи влажността с кърпичка. Докато проверяваше показателите ѝ, Кари обясни, че е била простреляна в гърдите и е претърпяла операция, която да поправи щетите, нанесени на сърцето и десния ѝ бял дроб.

— Всичко изглежда добре за момента — каза тя. — Ще те свалим долу за компютърна томография след няколко минути, за да проверим течността около белия ти дроб.

Кат се опита да говори, но от устните ѝ се откъсна само стон и беше страшно разочарована, че не може да комуникира.

— Ето — каза Кари, подавайки ѝ дебела пачка жълти самозалепващи листчета и молив. — Мислиш ли, че можеш да пишеш?

— Мхм — отвърна тя.

Беше дяволски мърляво, но успя да напише въпроса си.

Някой от приятелите или семейството ми ранен ли е?

Кат видя отговора върху лицето на Кари в мига, в който завърши въпроса... видя и колебанието на жената дали да ѝ отговори.

Прихващайки непохватно листчетата, Кат ги издърпа надолу, за да напише: *Моля те, кажи ми.*

Изречението на Кари се изпълни със съчувствие.

— Добре. Брат ти е в съседното отделение. Претърпял е мозъчна травма, но се очаква да се оправи.

О, Господи.

Име? Написа тя с трепереща ръка.

— Ъ, Джереми, мисля.

Кат се срина. Може би беше заради болката, мъката или лекарствата, които ѝ бяха дали, но мисълта, че нейният жизнерадостен, закачлив, мил брат страда от мозъчна травма, беше най-отвратителното нещо, което някога беше чувала.

А после милостиво, студено жилещо усещане се запромъкна по ръката ѝ и я накара да се унесе...

Следващия път, когато Кат се върна в съзнание, в стаята грееше слънчева светлина. Беше съвсем сама. Къде бяха всички?

Прорязващата болка, разнасяща се от гърдите ѝ, прогони въпроса. Интубационната тръба ѝ пречеше да извие врата си достатъчно, за да се опита да види раната, но тя прокара пръсти върху гърдите си и почувства дебелите превръзки, които явно се намираха

под нощницата ѝ. Може би така беше по-добре, защото всяко движение ѝ причиняваше болка и също толкова я изтощаваше. Въздъхна и затвори очи.

Запей и ти, сега. А, Б, В...

Бекет. Споменът как ѝ пее — опитвайки се да я накара да пее заедно с него — изскочи в главата ѝ. И въпреки пълната нелепост на песента, мъжът умееше да пее. Едрият, силен, суров Бекет — певец. Кой би си помислил?

Господи, липсваше ѝ. Колко дни бяха минали от погребението? Поради някаква причина имаше чувството, че са минали векове. Векове откакто за последно беше видяла Бекет, почувствала докосването му, получила целувката му.

Беше толкова тихо в болничната стая. Като в гробница. Кожата на Кат настръхна при мисълта. Тя улови черното дистанционно, вързано за перилата на леглото и включи монтирания на стената телевизор.

Анимационни филмчета. Спорт. Повторение на някакво старо риалити предаване. Документален филм за Битката за Нормандия по историческия канал. Бляк.

Тъкмо се канеше да превключи обратно на документалния филм, когато движещата се лента отдолу на екрана на новинарската емисия привлече погледа ѝ.

ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ: Награденият с редица медали генерал Ландън Кейн от Армията на Съединените щати в центъра на международна конспирация.

Я чакай. Какво? Тя увеличи звука на говорещите репортери зад новинарското бюро.

— А сега извънредни новини — подхвана възрастен телевизионен водещ. — Генерал-майор Ландън Кейн от армията, едно от най-често споменаваните имена, спрягани за поста на новия Съветник по националната сигурност на президента, е обвинен в ръководството на дългогодишен, международен наркокартел, включващ кражба и контрабанда на афганистански хероин, конфискуван от армията и предназначен за унищожаване. Статия на „Уошингтън поуст“ от днес публикува изобличаващо експозе, което показва как Кейн за своя собствена изгода е заговорничел да изпраща този хероин в Съединените щати за разпространение в ръцете на

бандата Чърч от Балтимор, за която се смята, че е най-големият разпространител на хероин за Източното крайбрежие.

Как, за бога, се беше случило това? Колко дълго е била в безсъзнание?

— В допълнение — продължи водещият, — статията на Поуст излага изключително обезпокоителната история на екип от Специалните части на армията, назначен към мисията за борба с наркотиците в Афганистан, който Кейн е опитал да заличи, когато командирът им е научил за участието му в кражбите. Полковник Франк Мерит е бил високо награден войник, който умира в засада на контролно-пропускателен пункт миналата година заедно с шестима други зелени барети от екипа му. В ролята си на командващия офицер на базата им, малко по-късно Кейн повдига обвинения срещу петимата оцелели от засадата и допринася за освобождаването им от армията. Поуст се въздържа от споменаването на имената на тези опозорени бивши военнослужещи, а армията все още не е публикувала изявление...

Това... това наистина ли се случваше? Но как? Какво беше изпуснала, по дяволите?

Кат остана залепена за новините през следващия половин час, но не научи нищо ново. Медицинска сестра — този път мъж, явно смените се бяха сменили, откакто се беше събудила за последен път — дойде, за да запише показателите ѝ и я уведоми, че ще махнат интубационната ѝ тръба.

Тя беше развълнувана. До самата процедура, която остави гърлото ѝ раздразнено и болезнено, щом изкашля тръбата навън. Гласът ѝ звучеше така, сякаш принадлежи на седемдесетгодишна доживотна пушачка. Страхотно.

Сестрата ѝ каза също, че по-голямата част от течността се бе оттекла от гърдната ѝ кухина, което означаваше, че вероятно тръбата в гърдите ѝ ще трябва да остане само още ден или два. Нямахше търпение да минат.

Кат се унасяше и се пробуждаше от сън, събудена от болката в гърдите ѝ, странни, плашещи кошмари и сестри, които проверяваха показателите ѝ. Всеки път, щом отвореше очи, се надяваше да намери някой да стои до нея, но вместо това откриваше празната стая. Табела под монтирания на стената часовник срещу леглото ѝ гласеше, че

часовете за свиждания започват от обяд. Може би някой ще дойде тогава?

В 11:59 усмихната медицинска сестра, афроамериканка, влезе през вратата.

— Имам нещо за теб, което мисля, че ще те зарадва — каза тя, а после се наведе напред и прошепна. — Момиче, чакат от часове да дойдат да те видят. Мммм-хммм.

Тогава Ник и Бекет пристъпиха през вратата.

Кат никога през живота си не бе била толкова щастлива да види други хора. Тя захлупи с ръка устата си, когато ридание се надигна във възпаленото ѝ гърло.

Ник забърза към нея и се наведе за прегръдка. Гърдите я боляха прекалено много, за да вдига ръцете си на високо, така че тя се задържа за него непохватно, но нито един от двамата им не го беше грижа.

— Как е Джеръми? — попита със стържещ глас.

Подпирайки ръце на перилата, Ник каза:

— Чарли прати съобщение по-рано, за да каже, че е буден и Джеръми го е разпознал веднага. Явно интубационната тръба адски го дразни — усмихна се Ник и беше хубаво да се види. И толкова... необичайно, също. Дори очите му изглеждаха по-светли, по-радостни. — След това ще отида да видя и него.

Погледът ѝ се плъзна над рамото на Ник към мястото, на което Бекет стоеше до вратата. Господи, беше хубаво да го види. Макар че лицето му беше здравата насинено.

— Влез — каза тя, махайки с ръка. — Какво се е случило с теб?

Той се движеше като старец, сякаш не само лицето му беше отнесло побой.

— Дълга история — отвърна той, заобикаляйки едната стана на леглото ѝ, с ръка зад гърба си.

Кат местеше поглед между двамата мъже — двама от тримата, за които най-много я беше грижа в целия свят.

— О, видях новините. Какво е станало, по дяволите?

Ник се ухили на Бекет.

— О, дявол да го вземе. Развали ни изненадата.

Тогава той извади вестник иззад гърба си — „Уошингтън поуст“.

Едно от заглавията на първата страница гласеше: *Ландън Кейн в центъра на международна конспирация за контрабанда.*

— И виж това — каза Ник, прелиствайки секция А.

Обърна вестника към нея и тя видя снимка на възрастен мъж, който поразително много приличаше на Чарли. Това беше бащата на Чарли и Бека, и командира на екипа, Франк Мерит. Заглавието гласеше: *Нови доказателства излизат наяве за смъртта на седем зелени барети.*

Очите на Кат се спуснаха набързо по статията и това бе — най-сетне — началото на края на целия този кошмар за тях. Според неофициален източник от Пентагона, щеше да се проведе ново разследване около обстоятелствата на засадата и лишението от почести освобождаване от служба на оцелелите членове на екипа.

Погледът ѝ се насочи към Ник.

— Ще ви оневинят. Всички. Толкова се радвам за вас — каза тя и нови проклети сълзи се изляха от очите ѝ.

Днес беше същински фонтан.

— Нямахте да се справя без теб, Кат. Искам да го знаеш. Ти направи толкова много проклети жертви — каза Ник.

Тя поклати глава.

— Не, направих точно това, което трябваше. И не бих променила нищо.

— Аз определено бих променил това — каза той и ръката му махна над тялото ѝ в болничното легло.

Бекет кимна, изражението му беше сериозно.

Но това не се беше случило заради ситуацията с екипа на Ник. Това се беше случило, защото беше намерила твърде много извинения за човек, който не бе заслужавал нито едно.

— Не е твоя вината, че лежа в това легло, Ник — каза Кат. — И знам, че не е съвсем и моя, но можех да предприема повече стъпки, за да се уверя, че нищо подобно няма да се случи. — Тя изпусна дъх, трепна от рязката болка изпод ребрата си и успокои дишането си. — Съжалявам.

— Коул е мъртъв и всичко свърши. Нека поговорим за това покъсно — каза Ник. Вътрешно Кат се изпълни с изненада и печално облекчение. Никога не си бе представяла, че ще се стигне дотук. —

Единственото важно нещо в момента е да се възстановиш. Как се чувстваш?

Тя направи гримаса.

— Сякаш някой е отворил гърдите ми, разбърникал е някои неща и ме е зашил отново. — Той повдигна вежда и я накара да се усмихне. — Боли ме. И съм изтощена. Но ще се оправя.

Ник кимна.

— Така е — Наведе се и я целуна по челото. — Слушай, ще ви оставя с Бекет да си поприказвате. Ще отида да видя Джеръми.

— Окей — каза Кат. — Кажу му, че го обичам.

Ник се съгласи и излезе.

И тогава останаха само двамата с Бекет...

Тя примъкна краката си настрана, колкото можа, стискайки зъби срещу болката.

— Седни...

— Не, няма нужда...

— Бекет, не бъди инат. Седни до мен.

Той се изхили и направи гримаса, после настани бедро на ръба на матрака.

— Нарещдаш ми от болничното си легло. Осъзнаваш ли го?

Тя се усмихна и кимна.

— На теб ти харесва.

Лицето му стана сериозно и той кимна.

— Така е. О, аз, тъъ, донесох ти нещо.

Бекет изкара плюшено животинче иззад гърба си. Най-сладкото слонче в сиво и розово, което беше виждала някога. Е, като се изключеше онова, което бе имала като много малка. Какво ли се беше случило с него?

— Ооо, Бекет. Толкова е сладко. Благодаря ти. — Тя го прегърна и притисна към лицето си, беше копринено меко. — Ще ми бъде постоянен спътник.

Бекет хвана ръката ѝ и се примъкна по-близо.

— Всъщност, аз, тъъ...

Нима ръката му трепереше?

— Какво? Добре ли си? — попита тя.

— Тъъ — засмя се той нервно. — Ами, да, просто... ъм... общо взето се надявах това да съм аз всъщност.

Кат премигна.

— Какво да си?

Тези невероятни сини очи гледаха дълбоко в нейните и тя никога не ги бе виждала по-открити и уязвими.

— Твой постоянен спътник.

Сърцето ѝ се сви и очите ѝ запариха.

— Аз... много бих се радвала.

— Чакай — каза той. — Оплесквам всичко.

— Не, не е вярно...

— Вярно е — възрази Бекет. — Защото това, което всъщност искам да кажа, Кат, е, че те обичам. Влюбен съм в теб. И искам да имам шанса да бъда мъжът, който ще получи честта и привилегията да бъде до теб.

Тя притисна трепереща ръка към устата си, защото, по дяволите, беше на път да се разплаче отново.

— Ти... ме обичаш?

Той изпусна треперещ дъх.

— Тъъ, да?

— Е, това е наистина хубаво, защото и аз те обичам, Бекет.

Това бе, без съмнение, първият път, в който видя несдържана радост върху лицето на мъжа. Дори и с всичките синини, ожулвания и рани, това го накара да изглежда напълно разкошно.

Без да отпуска теглото си върху тялото ѝ, той се наведе колкото можа по-близо и я целуна по бузата.

— Наистина ми се иска да те целуна и прегърна, но се страхувам, че ще те нараня.

Кат обгърна красивото му лице с ръце.

— И мен малко ме е страх, че ще те нараня, ако те прегърна. — Дари го с нежна целувка. — Затова ще ти го повтарям отново и отново. Обичам те. Толкова много.

Кат беше готова да се закълне, че очите на Бекет заблестяха. Той премигна бързо и наведе чело срещу нейното.

— Никога не съм бил от типа хора, които вярват в мечти, Кат. Не такава ръка ми беше раздадена. Затова е дяволски сигурно, че никога не отделих време да ги преследвам. — Преглътна тежко и кимна. — Но срещата с теб... ако можех да мечтая, ако дори знаех за какво да мечтая, то щях да мечтая за теб.

Беше ред на Кат да запремигва бързо. Тя прокара пръсти по лицето му.

— Това е най-милото нещо, което някой някога ми е казал — отрони с дрезгав глас. — Ти си страшно добър мъж, Бекет, и заслужаваш да имаш мечти. За мен ще е удоволствие да съм човекът, който да ти помогне да ги осъществиш.

— Толкова бях изплашен, че съм те изгубил — каза той, накланяйки глава към рамото ѝ.

Едрите му рамене се разтресоха и това разкъса сърцето ѝ.

— О, не. Не си. Аз съм точно тук, с теб, Бекет. — Погали раменете му, врата, тила му... където имаше голяма цицина. — Какво се е случило с теб?

Той си пое дълбоко дъх и избърса очи, преди да я погледне.

— Кратката версия е, че бях прострелян и взривен.

Очите на Кат се разшириха, докато шареше с поглед по тялото му.

— Тъъ, мисля, че може би ще е най-добре да чуя дългата версия.

Бекет ѝ каза всичко. Кат бе еднакво ужасена, изумена и горда. Колко невероятно силен и смел мъж имаше.

— И сега, най-накрая, имаш всичко, което заслужаваш — каза тя, посочвайки към вестника, който още покриваше скута ѝ. — Толкова се радвам за теб. За всички ви. Господи, иска ми се да не бях тук, за да мога да го отпразнувам с вас.

— И на мен — отвърна той. — Но ще те изпишат до няколко дни и тогава ще празнуваме. Джержъми също.

Тя кимна.

— Мислиш ли, че ще видите отново този Чен?

Очите на Бекет се присвиха и накрая кимна.

— Поради някаква причина, да. Не мисля, че го виждаме за последно. Но кой знае. Той направи всичко, което ни обеща, а може би дори нещо по-голямо и по-добро от онова, което сами щяхме да постигнем.

Водещият на новините спомена името на Кейн и Кат посочи към телевизора.

— О, виж. Отново вашата история. Ела, седни от тази страна, за да виждаш — каза тя.

С очи, впити в телевизора, Бекет заобиколи леглото.

Кат се премести и потупа матрака.

— Мислиш ли, че ще се сместиш?

Той се изхили.

— Не искам да те ръчкам.

— Ами ако аз искам да ме ръчкаш? — заигра тя с вежди.

Бекет се засмя гръмко.

— Не съм сигурен, че някой от нас ще е в кондиция за ръчкане поне няколко дни, а ти?

Ухилена, Кат отново потупа леглото.

— Ами тогава се сгуши до мен. Независимо от всичко, дори само компанията ти ме кара да се чувствам по-добре.

Той едва успя да се смести до нея и тя беше права. Топлината, уханието и докосването му... Бекет правеше всичко по-добре.

Някакъв мъж, новинар, погледна в камерата.

— Тази история за генерал Ландън Кейн от армията продължава да става все по-голяма и по-голяма днес. Вашингтонската полиция потвърди, че само преди час са открили Кейн мъртъв в дома му, вследствие на самонанесена огнестрелна рана.

Мускулите на Бекет се сковаха до нея.

Ръката на Кат политна към сърцето ѝ.

— О, Господи!

Само няколко дни по-рано бе стояла на по-малко от десетина крачки от този мъж в едно кафене. А сега беше мъртъв?

Репортерът продължи:

— Полицията се отзовава на сигнал в спокойния скъп квартал в Северозападен Вашингтон, след като жители от района съобщили, че са чули изстрели. Нека повторя, полицията потвърждава очевидната смърт от самоубийство на генерал Ландън Кейн, който бе разобличен от „Уошингтън поуст“ тази сутрин като главното действащо лице зад международна конспирация за контрабанда на наркотици...

— Исусе — възкликна Бекет, прокарвайки ръка през косата си.
— Не мога да повярвам.

Кат поклати глава.

— Аз също. Това е ужасно. — Тя хвана брадичката му и го подтикна да я погледне. — Но ако сега всички — Уекслър, Кейн и Чърч са мъртви, тогава това означава, че ти и Ник, и момчетата сте в

безопасност. Всички сме в безопасност. И не мога да се чувствам зле заради това.

— Не — каза той. — Въобще няма за какво да се чувстваш зле.

Кат въздъхна и посочи към дистанционното, закачено за перилата на леглото от страната на Бекет.

— Може ли да изключиш телевизора? Не искам външният свят тук в момента. Просто искам да съм с теб.

— Точно това е сбъднатата ми мечта, Кат.

Той се извъртя и вдигна ръка, приканвайки я да положи глава в свивката на рамото му. Бяха натъпкани като сардини в малкото легло, но беше топло и удобно, и точното място, на което тя искаше да бъде.

— Благодаря ти, че помогна на брат ми, Бекет. Обичам те толкова много — каза Кат с приглушен от сънливост глас.

— О, ангелче, и аз те обичам. Сега спи — отвърна той и нежно положи глава върху нейната.

— Толкова си властен — прошепна тя, а след това направи точно това, което ѝ беше наредил.

Една седмица по-късно...

— Тъъ, момчета? — обади се Марз от бюрото си, погледът му бе залепен за един от екраните на охранителните камери.

Всички останали, включително Кат и Джеръми, които най-накрая се бяха прибрали от болницата, още довършваха обяда си около голямата маса във фитнеса. Бекет беше адски щастлив, че Кат е отново до него. И че може да спи в легло, по-широко от три стъпки.

— Имаме се компания.

— Кой е? — обади се Ник, докато ставаше от масата.

Екипът беше останал заедно, все още в отбранителен режим, докато не получиха потвърждение, че останалите членове на конспирацията на Кейн и Уекслър са прибрани от властите. След това Гарваните се бяха прибрали у дома заедно с вечната благодарност на екипа и предложение да им върнат услугата, ако въобще някога можеха да го направят.

Бекет също се надигна.

— Чен е — каза Марз.

— Ще отида да му отворя — каза Ник и се стрелна през фитнеса.

Бекет си знаеше, че трябваше да заложи пари, че отново ще видят този мъж. Въпросът беше какво, по дяволите, искаше той? Да не би нещо да се беше объркало с разследването? Да не би да имаше нужда да му съберат още доказателства?

Следвайки навика, който имаха, когато изскочи нещо свързано с работа, всички се събраха около бюрото на Марз. Ник се върна няколко минути по-късно. Чен вървеше до него в тъмносини панталони и светлосиня риза. Мъжът носеше необикновено голям куфар в ръка.

— Господа, — поздрави той, когато стигна до бюрото и отдели момент да си стисне ръцете с всеки от тях, — имам някои неща за вас.

— Хубави неща? — попита Ник, предизвиквайки смях из стаята.

— Така мисля — отвърна Чен, отваряйки куфара. — Имам добри и лоши новини.

Раменете на Бекет клюмнаха. И не мислеше, че е единственият. Сега пък какво? Той взе ръката на Кат в своята и тя му намигна.

— Нека първо чуем лошите новини — каза Ник, тонът му бе напрегнат.

Чен кимна и обходи групата с поглед.

— Добре. Лошата новина е, че не можете да споделяте никаква част от предстоящия разговор с някого извън тази стая.

— Разговор за какво? — попита Ник.

— Като за начало, за това — отвърна той и извади купчина кафеникави папки от куфара си.

Една по една ги раздаде на петимата мъже от екипа.

Бекет разгърна своята. Горният лист беше писмо от Секретаря на отбрана, подпечатано със „Строго секретно“. Едва успяваше да асимилира какво пише в него, защото всичко, което искаха да правят очите му, бе да скачат от една изцеляваща душата фраза на друга.

— Понесохте тежка несправедливост в ръцете на някой, който трябваше да защитава доверието, честта и живота ви... Влизащо в сила от този момент и със задна дата от първия ден на освобождаването ви от армията, уволнението ви е вече Почетно, което ви осигурява всички права, облаги и привилегии на ветерани от войската на Съединените щати... Военното ви досие и оценките за представянето ви са възстановени...

Със сърце, препускащо в гърдите, Бекет подаде писмото на Кат и откри оригиналното си служебно досие отпреди засадата — онова, което бе подправено, за да подкрепи характеристика, включваща неизпълнение на дълга, предишни предполагаеми разногласия с командира им и други поведенчески прегрешения, които спомогнаха да се изгради основание за уволнение от армията. Усещането беше сякаш ти дават втори шанс в живота.

Бекет срещна погледа на Ник и двамата си размениха по едно кимване. И можеше да види в очите на останалите мъже същото изумление и реабилитация, които и той изпитваше. Марз, Шейн, Изи — всички те го усещаха. Беше явно в очите им и върху лицата им. Прегръдки, възклицания и някоя и друга сълза посрещнаха тази новина.

— Определено много добра новина — каза Ник с обтегнат глас.

— Имам още — обади се Чен. — Ако може, моля Ник, Дерек, Бекет и Чарли да пристъпят напред и да образуват редица.

Смръщен, Бекет си размени погледи с останалите трима, но направи, каквото го помолиха.

— Аз? — попита Чарли. — Наистина?

Чен кимна и погледна надолу към няколкото листа в ръцете си. Когато четиримата застанаха пред него, той започна.

— Дами и господа, искам да ви приветствам с добре дошли на една доста закъсняла церемония по връчването на „Пурпурно сърце“. — Из стаята се разнесоха възклицания и сърцето на Бекет внезапно заблъска като пневматичен чук в гърдите му. — „Пурпурно сърце“ е американски медал, най-старият военен медал в света, който продължава да се използва и до днес и е първата американска награда, предоставена на обикновения войник. Първоначално е създаден под името „Значка за военни заслуги“ от един от най-известните и най-обичани герои — генерал Джордж Вашингтон. Действителният орден е включвал фразата „Нека се знае, че онзи, който носи Военният орден на Пурпурното сърце, е пролял от кръвта си в защита на родината и ще бъде почитан навеки от своите братя сънародници...“.

О, по дяволите. Бекет си знаеше, че няма да издържи, без да изгуби самообладание. Исусе, никога не бе мислил, че този ден ще дойде. За нито един от тях. И нямаше значение, че събитието не протича пред висшите офицери на армията или по време на някое

публично събиране. „Пурпурно сърце“ не беше признание, което войникът някога си пожелаваше, но за тях то представляваше фундаментално възстановяване на справедливостта. И точно това му придаваше толкова голям проклет смисъл.

Чен срещна погледа на всеки от тях, докато продължаваше:

— С „Пурпурно сърце“ се награждават членове на Въоръжените сили на Съединените щати, които са били ранени от инструмент на войната в ръцете на врага, или се дава посмъртно на роднина в името на онези, които са били убити в битка или са починали от рани, получени по време на битка. По-специално това е боен медал.

Бекет и Марз си размениха погледи и стъкленият отблясък в очите на най-добрия му приятел беше като истински удар в собствения контрол на Бекет върху чувствата му.

— За мен е чест — каза Чен, — да наградя следните ветерани, служили в Специалните части на армията — Дерек ДиМарзио, Франк Мерит, посмъртно, Бекет Мърда и Никълъс Рикси — за техните героични постъпки и образцова служба на нацията ни. Господа, днес вие се присъединявате към отбран списък от патриоти, които в хода на историята на нашата нация са направили забележителни лични саможертви в името на свободата и демокрацията. От самото си начало „Пурпурно сърце“ е описван с думите „достъпен за всеки, желан от нито един“, което говори за храбростта и жертвата на онези, които носят тази значка на честта. Всички четирима наградени биват почетени за раните си, получени в Афганистан, докато са служили в Специалните части на армията. В допълнение към днешните отличия, трябва да знаете, че други шестима члена на екипа ви ще получат награди посмъртно. Уокър Акстън, Карлос Ескобал, Джейк Харлоу, Колин Кемрър, Маркълс Раймс и Ерик Зейн. Никога няма да забравим техните жертви и мислите и молитвите ни са с техните обичани хора.

При споменаването на името на Маркълс, Изи притисна юмрук към устата си. Маркълс бе най-добрият му приятел и смъртта му пред очите на Изи доведе до свързаната със сраженията вина, която все още разяждаше Изи и до днес. След това Бекет погледна към Шейн и се зарадва да види, че не е единственият, който се бори да запази самообладание, защото макар МакКалън да стоеше като за строй, дори не се опитваше да спре безмълвните сълзи да се стичаха от ъгълчетата

на очите му. По дяволите, можеше да се каже, че няма нито едно сухо око в цялата сграда.

Чен извади четири месингови рамки и четири квадратни кутии за бижута от куфарчето си.

— Драги наградени, пълните ордени, които имам тук за всеки от вас, описват службата, заслугите и жертвите ви. По заповед на президента на Съединените американски щати, с „Пурпурно сърце“ се награждават Дерек ДиМарзио, Бекет Мърда и Никълъс Рикси, както и Франк Мерит посмъртно за рани, получени по време на битка.

Един по един, Чен закачи медалите на гърдите им, подаде им сложените в рамки сертификати и им стисна ръцете. Дерек получи пръв своя и да види как най-добрият му приятел е награден за невероятната си саможертва, облекчи част от вината, която Бекет носеше у себе си през последната година. След това и Бекет получи своя, после Ник и накрая Чарли, от името на баща си. Чарли, изглежда, се държеше доста успешно, до момента, в който Чен не закачи сърцето и лентата на гърдите му. Тогава Джеръми привлече ридаещия Чарли в прегръдките си, а Бека измъкна рамката от ръцете му и потърка гърба му.

А после приключи. Край. Поздрави, прегръдки и ръкостискания обходиха помещението.

Кат прекоси претъпканата стая, колкото можа по-бързо, за да стигне до Бекет, което не беше много бързо, само седмица след сърдечна операция. Тя го прегърна нежно и положи глава върху сърцето му.

— Толкова се гордея с теб, Бекет.

— И аз като че ли се гордея със себе си — отвърна той.

И беше така може би за пръв път в живота му.

Чен стоеше встрани от глъчката, на устните му играеше онази лека, загадъчна усмивка, която винаги носеше на лицето си.

— Когато сте готови, има още.

Ник се засмя.

— Какво друго може да е възможно да има?

— Може да се изненадаш — отвърна Чен и намигна. Когато ставаше дума за Чен, общо взето винаги бяха изненадани. — И така, като се има предвид неловкостта на ситуацията ви и медийния цирк, който разкритията за Кейн причиниха, армията би искала да ви

предложи компенсация, но ѝ бе трудно да прецени как да го постигне, без да привлича прекалено много внимание. На мен ми хрумна решение, което се надявам да е приемливо за всеки от вас.

Той раздаде пликове на петимата членове на екипа и на Чарли.

Бекет се намръщи, щом надникна вътре и намери чек... за един милион долара.

— Мерит имаше сметка с дванадесет милиона долара в нея и дванадесет члена на екипа бяха засегнати от действията на Кейн. Всеки от тях — наред с наследниците му — ще получи еднакъв дял от една дванадесета — каза Чен.

Тишина за един продължителен момент. А после настана суматоха.

— Мамка му каза Шейн с ококорени сиви очи.

Бекет поклати глава. Не се нуждаеше от никакви компенсации, освен справедливост, а това вече го получиха. Най-накрая!

— Не ги искам.

Шейн кимна на Бекет.

— Не се включих заради парите.

Изи пристъпи към бюрото и положи своя плик върху куфара на Чен.

— Бих искал моя дял да отиде за семейството на Раймс.

— Бека — каза Чарли, — половината от това е твое, разбира се, но аз ще дам моята половина на Джеръми. За сградата.

— На същото място отива и това — каза Ник, повдигайки своя плик.

Чен вдигна ръце.

— Няма да взема обратно нито един чек. Поне не днес. Помислете си. Нека отлежи малко. Подозирам, че ще поддържаме връзка, защото имам още едно нещо.

— Майко мила — отрони Кат, потъвайки в един стол. — Не мисля, че сърцето ми може да понесе още.

Всички се засмяха, но тя беше права. Всяко ново разкритие бе дори по-невероятно от предишното. Поне този път обаче разкритията бяха в тяхна полза, а не обратното. Това си беше дяволски приятна смяна на динамиката.

Докато изваждаше един голям плик от куфара си, Чен срещна погледа на всеки от мъжете от екипа.

— Вие петимата свършихте отлична работа. Работа, която тази страна има нужда да се върши. Работа, на която малцина са способни. В този плик се съдържат подробности около предложение вие петимата да формирате строго секретен отряд със специална задача, който да работи с пълната подкрепа и ресурси на Компанията, за да разследвате подобни случаи на корупция сред войските на Съединените щати в зони на бойни действия. Както и да правите и друг вид разследвания, за които и двете страни са дали съгласие. Схващате идеята.

Той подаде плика на Ник.

Човек можеше да чуе и косъм да пада на пода. Предложение за работа. Идваше при тях с предложение за работа... да работят за ЦРУ. Бекет не знаеше дали да се смее, да плаче или да се ощипе, за да провери да не би да сънува всичко това. Както сега си опитваше късмета с мечтите и прочее...

Чен се засмя. Това беше първият път, в който Бекет го чуваше да го прави.

— Знам, че съм си свършил работата, когато напълно убия разговора в стаята.

Ник поклати глава.

— Извинявай, не. Просто...

— Не казвай нищо сега — каза Чен. — Няма да позволя дебати. Прочетете детайлите. Петимата поговорете помежду си. Помислете за това колкото време ви е необходимо. Предложението си остава. — Той затвори куфара си и потупа с ръка върху кожата. — За съжаление, торбата ми с фокуси е вече празна.

— Бих казала, че и така си беше наистина изумителна колекция от фокуси — каза Бека.

Из стаята се разнесоха кимания и думи на съгласие.

Бекет пристъпи право пред мъжа и му предложи ръката си.

— Благодаря ти. Това, което направи днес, означава много. Просто исках да ти го кажа.

Чен кимна и всеки човек в стаята — и от жените, и от мъжете — се приближи и предложи признателността си.

А после Чен си тръгна също толкова бързо, колкото беше дошъл.

— Е, това беше интересно — каза Джеръми, предизвиквайки смях из цялата стая.

Както през последните няколко дни, и днес изборът му на тениска включваше темата за „глава“. Тази имаше клечеста рисунка на човек с прекомерно миниатюрна глава. Текстът гласеше „Малката глава не е навредила на никого“. Бе заявил, че празнува, че още има глава все пак. Джеръми се възстановяваше съвсем добре.

— Искам да хвърля друга идея на масата — каза Ник, — ако сериозно ще се замисляме за това.

Той потупа с пръсти върху плика на Чен.

Бекет кимна.

— Нека я чуем.

Защото и той имаше своя. Чен беше прав — те наистина работеха добре заедно. А и всеки от тях допринасяше в различна сфера на умения. Бяха страхотен екип и Бекет не беше готов да се откаже от това по прекалено много причини.

— Помните ли историята, която казахме на Джес, преди няколко седмици за параван? — попита Ник. — Онази, в която ние петимата работим заедно, за да стартираме нов бизнес като консултанти по сигурността?

Задоволство заля вътрешностите на Бекет. Явно все пак бяха на една вълна.

— Щях да предложа същото проклето нещо — каза Изи. — Истината е, че няма за какво да се връщам във Фили. И... — той поклати глава, — ще ми липсват, задници такива, ако отново изгубим връзка.

Бекет бе признателен, че Изи зачекна темата. Наистина. Защото беше дяволски сигурен, че мъжът току-що бе дал израз на нещо, което всеки проклет член на екипа си мислеше.

— Аз съм вътре — каза Бекет. — Мозъкът ми се беше запътил в същата посока.

Марз кимна и придърпа Емили в прегръдките си.

— Вие шибаняци, сте единственото семейство, което съм имал някога. И аз съм вътре.

Шейн кимна.

— Да, дявол да го вземе. Освен това... — той улови ръцете на Сара, — без съмнение предложението на Чен е страхотно, но не искам да пътувам отвъд океана и да отсъствам месеци наред. Вече не. Не е за мен, така или иначе.

— И аз съм така — каза Изи.

Той обгърна ръка около Джена и я притисна до себе си.

Всички кимнаха в съгласие.

Бека изпусна дълбок дъх.

— О, слава богу — каза тя и захлупи лицето си с ръце. — Мислех, че аз съм тази, която ще има сърдечни проблеми този път. — Метна ръце около врата на Ник. — Щях да те подкрепя и в двата случая, но щеше да ми е трудно да те гледам как заминаваш.

— Не се тревожи, слънце. Никъде няма да ходя — каза Ник и отвърна на прегръдката ѝ.

— Ако сме сериозни — обади се Шейн, хвърляйки чека си на бюрото пред Ник, — тогава дарявам парите си за началните разноси по бизнеса.

Бекет пусна своя чек в купчинката.

— С това определено мога да се съглася.

— Аз също — каза Марз, добавяйки своя плик. — Защото ще се нуждаем от много играчки. Така де, искам военна стая. Истинска, съвсем реална военна стая. Със стол, който има възглавничка...

Всички се засмяха.

— Какво? Сериозно говоря — възкликна той.

Ухилен, Ник кимна.

— Добре тогава. Звучи ми като да имаме план.

— Знаете ли — каза Джеръми, — ако възстановим другата страна на сградата и завършим всички недовършени помещения навсякъде... — Вдигна рамене и прокара език по пиърсинга на устната си. — Всеки, който иска, може да живее тук и може да изградите офисите си от другата страна. В зависимост от това как разположим новата сграда, този комплекс преспокойно може да помести и двата бизнеса заедно с шест до осем апартамента.

— Това е направо умопобъркващо страхотна идея, Джер — каза Бека.

И всъщност Бекет смяташе, че тя е напълно права. Имаше само една пречка в плана — Кат щеше да живее на час разстояние във Вашингтон. Но много хора живееха в един град и се срещаха с човек от друг, нали? А и сега, когато Коул го нямаше, тя отново щеше да е в безопасност. Продължаваха да изскачат подробности за мъжа, но това, което бяха научили със сигурност, бе, че е следял Кат доста време от

онзи хотел, отсреща на улицата. Болен кучи син. Бекет все още си сритваше задника, че не бе осъзнал кого е видял през онази нощ, но напоследък се опитваше да стане по-добър в загърбване на миналото.

— Пълен съм с умопобъркващо страхотни неща, Бека — каза Джер. — Трябва да го знаеш досега. — Намигна ѝ и се ухили. — Може дори да наречете фирмата Хард Инк Секюрити. О! Или Хард Секюрити, Инк. „Инк“ с к. Схващате ли?

Всички се засмяха.

Кискайки се, Чарли сръчка Джеръми с лакът.

— Никой никога не разпознава гения в собственото му време. Не се тревожи.

— И така — обади се Кат, надигайки се бавно от стола си. — Дали този консултантски бизнес по сигурността случайно не се нуждае от главен юрисконсулт?

Сърцето на Бекет се впусна в спринт.

— Ти имаш работа. Страхотна работа.

— Така е, но част от мен не смята за правилно да се върна там. Не и след... всичко. И съм окей с това. Наистина.

Тя погледна отново към Ник.

Бекет обаче нямаше да остави въпроса така. Нямаше да ѝ позволи да захвърли всичко, за което е работила толкова усърдно. Заставайки пред нея, той улови ръцете ѝ в своите.

— Не искам да се отказваш от живота си.

На устните ѝ се появи една от най-хубавите усмивки, с които го бе дарявала.

— Въобще няма да правя нищо такова, Бекет. Просто ще започна нова глава от него. Глава, която включва теб. И братята ми. И всички вас — каза тя, обхождайки с поглед групата.

Ник прочисти гърло и Бекет можеше да види, че споделя някои от собствените му резерви. Но по-големият Рикси само кимна и каза:

— Определено ще имаме нужда от главен юрисконсулт и това ще трябва да е човек, на когото знаем, че можем да имаме доверие и винаги ще ни пази гърбовете.

— Бих казал, че Катрин Рикси отговаря на това определение до последния детайл — обади се Марз.

— Кат — каза Бекет, придърпвайки я в прегръдките си. — Сигурна ли си?

— Никога не съм била по-сигурна в нещо през целия си живот — каза тя. А после се отдръпна назад, изви пръст към него в подкана да се наведе надолу и прошепна в ухото му. — Освен в теб.

Исусе, обичаше тази жена. Наистина дяволски много.

— Освен това Айлийн може да ни е талисман — каза Бека, вдигайки кутрето от пода.

Айлийн изляя. Очевидно напълно съгласна с идеята.

Щом видя кученцето, това накара Бекет да се огледа за Сай и той откри стария приятел все още да наднича от върха на кашона. В мига, в който погледите им се срещнаха, Сай се сниши надолу, почти извън полезрение. И това бе моментът, в който Бекет реши, че няма да се откаже от стария оранжев звяр, както Кат не се беше отказала от него. Някой ден все някак щеше да се сприятели с котката. Хей, можеше да си мечтае, нали?

— Искам да кажа нещо — обади се Ник. — Този последен месец включваше някои от най-хубавите и най-ужасни дни в живота ми. Но не съжалявам за нищо и не бих могъл да бъда по-благодарен за всичко, което всеки един от вас в тази стая стори, за да стигнем до този ден. Където и да ни отведат пътищата, вие сте моето семейство. Независимо от всичко.

Бекет кимна, усещайки същите емоции от дъното на душата си. Беше явно, че с всички е така.

Ник срещна погледа на всеки от тях и после кимна.

— Тогава предполагам, че единственото, което остана да попитам, е кой е готов за следващата ни мисия?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.